

ANTON DROBNIČ O PRENOVI
BIVŠIH KASARN

ALEŠ GUČEK — SMUČANJE MU JE
BILO V ZIBELKO POLOŽENO

BLOČANI V SVETU:
ANA FERJANČIČ ŠKRABEC

DEJAN PIRC NA PARAOLIMPIJSKIH
IGRAH V PEKINGU

8

10

12

23

Bloški korak

glasilo občine Bloke
oktober 2008
letnik 9 | številka 4
cena: brezplačno | 2 € | 4 €

Sejem

»Zopet drugi preganjajo vole in krave s sejma v sejem, posebno v Trst, Sežano in Gorico. Sploh so Bločani po Krajnskem kot prebrisani volovski in kravji barantači dobro poznani; vsaj je znana prislovica: 'Če Bločana ni, tudi sejma ni!'«

To je citat, ki ga je napisal leta 1889 v Knjigi Logaško okrajno glavarstvo Ivan Treven, bloški nadučitelj. O bloških »barantačih« in sejmarjih že dolgo ni več sluha ne duha. In prav lepo je, da je Turistični krožek na osnovni šoli, ki ga vodi ga. Andreja Mestek, stvari na »ogled postavil« in mladi Bločani so se čisto zares poskusili v tržnem gospodarstvu.

Stane Korenjak

Občinska proslava v znamenju čebelarstva

KOT VSAKA DRUGA OBČINA IMAJO TUDI BLOKE SVOJ PRAZNIK. LETOS JE OSREDNJA OBČINSKA PRIREDITEV POTEKALA V PETEK 26. SEPTEMBRA V DVORANI OSNOVNE ŠOLE NOVA VAS, KJER JE BIL PRIPRAVLJEN PESTER KULTURNI PROGRAM, PODELITEV OBČINSKIH PRIZNANJ, PODELITEV PRIZNANJ TURISTIČNEGA DRUŠTVA ZA NAJLEPŠI VRT, BALKON ... KONCERT SKUPINE FLETNO TER SEVEDA TUDI OBVEZNA POGOSTITEV ZA VSE UDELEŽENCE PRIREDITVE.

Najprej so oder prevzeli osnovnošolci, ki so doobra predstavili dejavnost čebelarjev in njihove izdelke. Nato je sledila podelitev priznanj.

Letos je Občina Bloke podelila tri priznanja, in sicer Čebelarskemu društvu Bloke – Nova vas, gospe Jožici Škrli ter posmrtno priznanje gospodu Karlu Anzeljcu, Bločani so ga bolje poznali pod imenom Drago.

Čebelarsko društvo Bloke je bilo ustanovljeno leta 1977 v gostilni pri Dominu. Vsa ta leta je društvo združevalo bloške čebelarje, organiziralo izobraževanja in strokovne ekskurzije ter skrbelo za zdravstveno varstvo čebel. Vseskozi je pospeševalo razvoj čebelarstva na Bloški planoti in spodbujalo čebelarje, da se vključijo v društvo, saj se je v vseh teh letih članstvo povečevalo iz začetnih 12 čebelarjev na 42 članov v letošnjem letu. Napredek in delo društva je še pospešila ustanovitev samostojne občine Bloke, saj se je društvo takoj vključilo v sodelovanje na akcijah v občini, občina pa je s sofinanciranjem izobraževanj in strokovnih ekskurzij pri tem pomagala. Danes člani Čebelarskega društva Bloke delujejo tako na lokalni ravni, medobčinski zvezi Cerknica in Čebelarski zvezi Slovenije. S higijensko in nadzorovano pridelavo skrbijo za varnost čebeljih pridelkov, čebele pa oprashaujejo sadno drevje in ostale rastline na Bloški planoti.

Kot sta ob koncu prireditve povedala ustanovna člana društva, gospod Marolt in gospod Kraševac, so zelo veseli priznanja. Sprva sploh niso mogli verjeti ga bodo dobili. Vse se je začelo, ko se je sedem članov dogovorilo, da bi se povezali v društvo. Razdelili so si funkcije in pričeli z delom. Na začetku jih je bilo bolj malo, potem pa so začeli organizirati piknike in članstvo se je počasi večalo. Gospod Marolt je poudaril, da če bo mladina tako požrtvovalna, kot so bili oni, se za prihodnost čebelarjev na Blokah ni bati. Za podmladek sedaj veliko stavijo na mladino, še posebej osnovnošolce, in se trudijo, da bi jim vzbudili čim večje zanimanje.

Na predlog Medobčinskega društva invalidov Cerknica – Loška dolina – Bloke je letos dobila občinsko priznanje tudi gospa Jožica Škrli, in sicer za svoje dolgoletno aktivno delovanje v društvu. Na področju socialne komisije je delovala 18 let, 8 let je bila članica izvršnega odbora. Kot članica

socialne komisije je bila zadolžena za območje Bloške planote. Obiskovala je tako člane kot nečlane, saj je znala vzpostaviti svojstven stik s pogovorom in znala prisluhniti njihovim stiskam in tegobam vsakdanjega življenja. Ob obiskih jih je vedno tudi simbolično obdarila, pa naj si bo to s paketi s hrano ali z oblačili. Na Blokah je veliko starejših ljudi, ki so potrebni pomoči. Gospa Jožica je rada sodelovala tudi z Bloškim korakom, saj je pošiljala članke, kjer je opisovala delo medobčinskega društva invalidov. Vložila je tudi veliko truda pri določenih osebah, potrebnih večje pozornosti in drugačnega pristopa.

Ob koncu prireditve je gospa Jožica povedala, da se je sprva branila priznanja, češ saj ni potrebno. No, po prepričevanju pa je privolila in sedaj je vesela, da je dobila potrditev za svoje delo.

Na predlog bloškega podjetja Novolit d.d. pa je občina podelila priznanje tudi gospodu Karlu Anzeljcu, po domače Dragotu, za prispevek pri razvoju podjetja Novolit. Drago Anzeljc je bil Bločan po duši in srcu. Kot domačin iz Ravnika se je že zelo zgodaj, leta 1959, vrnil za stalno na Bloke in začel svojo življenjsko kariero na Novolitu, takrat še Elektrožagi. Najprej je delal kot tehnični vodja, se spoznal z razmerami v podjetju in po desetih letih postal direktor. V svojem času je doobra zaznamoval gospodarsko in politično življenje Blok. V njegovi pisarni se niso reševali samo problemi in razvoj podjetja, ampak tudi vprašanja Krajevne skupnosti Bloke, predhodnice današnje občine. Takrat so bili časi drugačni, tako da sta bila Novolit in kraj neločljivo povezana v razvojnem, kadrovskem in celo finančnem pogledu. Drago je vedel, da se le s skupnim angažiranjem podjetja in lokalnih dejavnikov podjetje lahko razvija in raste. Ob vsakem razvojnem koraku, ki ga je Novolit naredil, je trčil na vsesplošno nerazvitost, v kateri so Bloke takrat tičale. Danes je težko razumeti, s kakšnimi izzivi in odgovornostmi se je Drago srečeval pri iskanju poti, ki jih je podjetje moralo prehoditi do svoje samostojnosti, ki se danes zdi samoumevna, včasih pa je bila povezana z zelo velikimi tveganji. Leta 1985, ko je Drago odšel v pokoj, je bil Novolit še del integracij, ki pa so že pokale po šivih in njegova modrost vodenja v odnosih do partnerjev je predstavljala trden temelj za uspešen razvoj podjetja, kot ga poznamo danes. Vse bolj se zavedamo dejstva, da bi lahko podjetje Novolit

v nešteti krizah in pretresih lahko hitro izginilo s prizorišča, namesto da bi se razvijalo in napredovalo. Pri tem je bil prispevek gospoda Draga Anzeljca neprecenljiv, za kar so mu v podjetju še sedaj hvaležni.

Ker je gospod Drago Anzeljc pred kratkim umrl, je bilo priznanje podeljeno njegovim svojcem.

Priznanj pa nista podeljevala le Občina Bloke in Turistično društvo, ampak tudi Društvo čebelarjev Bloke. Občini Bloke so podelili odličje Antona Janše 3. stopnje. Čebelarski pravilnik o odlikovanjih določa, da se odličje Antona Janše 3. stopnje lahko podeli čebelarjem in drugim za uspešno delo v čebelarskem društvu, izvedeno akcijo ali dejanje v dobro čebelarstva, na področju izobraževanja čebelarjev in podmladka ter za pospeševanje čebelarstva v najširšem pomenu te besede. Tako so na seji ob 30-letnici upravnega odbora Čebelarskega društva Bloke sprejeli predlog, da odlikujejo tudi Občino Bloke, in sicer z razlogom, ker so se z ustanovitvijo Občine Bloke razmere za delovanje čebelarjev zelo izboljšale. Občina je imela posluh za njihove potrebe, zlasti je bila dobrodošla finančna pomoč za čebelarske ekskurzije, obisk sejmov ter šolnina za oglednika medu. Sofinancirali so tudi nakup merilne opreme za kakovost medu, v zadnjem času pa tudi sofinancira programe Čebelarskega društva.

Kot že omenjeno, je uradni del proslave zaključila glasbena skupina Fletno, ki je razgrela dvorano, v šolski jedilnici pa so bloške gospodinje Zarja že pripravile pogostitev ter degustacijo vin za vse udeležence.

Tekst in foto: Matej Kljun

Slika 1: župan Jože Doles in nagrajenci; Jožica Škrli in predstavniki Društva čebelarjev

Slika 2: čebelariti je treba začeti mlad

Slika 3: meh je vlekel Denis Xhekiči

Slika 4: skupina Fletno je res bila fletna

Slika 5: za najlepšo kmetijo sta priznanji dobila Anton Kraševac in Nataša Otoničar

Slika 6: bloške gospodinje so pripravile pogostitev, vinarstvo Malnarič iz Semiča pa je poskrbelo za suha grla

M'hajlov s'min

LANSKO LETO SMO BLOČANI OŽIVILI NEKDAJ TRADICIONALEN IN ŠIROM ZNAN M'HAJLOV S'MIN, ČIGAR ZAČETKI SEGajo ŽE V SREDNJI VEK. POSEBEJ VELIK RAZMAH JE DOŽIVEL V 18. STOLETJU. NEKOČ JE TRAJAL KAR TRI DNI, PRODAJALCEV, PREDVSEM PA KUPCEV OD BLIZU IN DALEČ, SE JE OD ZGODNJEGA JUTRA PA DO POZNE NOČI KAR TRLO. SEJEM JE BIL BLOČANOM POMEMBEN VIR DOHODKA, OB ENEM PA TUDI PRILOŽNOST ZA VESELO DRUŽENJE.

Starejši se še danes spomnijo zlatega pravila, ki se je glasilo: »Blaž, Brinarjev Tomaž, pa Udin, pa je cel s'min.« Včasih se je na njem prodajalo predvsem živino. Nikoli niso manjkali močni bloški voli, barantalo se je za krave, konje in teleta. Bločani so se na sejmu za prihajajočo zimo oblekli in obuli. Prodajal se je tudi sir in prodajalke so glasno vabile kupce: »Kupi sira, bo ritka vesela!«

Ob večerih se je v vaških gostilnah »razdrla marsikatera žoltava«. Urhov ata z Runarskega še danes velikokrat pripoveduje, kako sta se Bločana pogovarjala o suhih »češpah«. Pa je rekel prvi, da bi rad kupil malo suhih češp. Pa mu drugi brž odvrne, da jih ima doma na pretek – zvrhan voz in takoj sta se dogovorila, da mu jih naslednji dan nekaj pripelje kar na dom. Obljuba dela dolg in že zjutraj je pred hišo stal voz, poln suhih češp, a je izzval nemalo začudenja in gromkega smeha, saj so bile te posekane in ne posušene na krušni peči, kakršne je prvi pričakoval.

Letošnjega 28. septembra se je ob občinskem prazniku in farnem žegnanju v središču Nove vasi odvil že 2. "novodobni" Mihaelov sejem. S plesom in petjem ga je odprla folklorna skupina Semiška ohcet iz Semiča. Pozdravila in nagovorila sta nas predsednik Turističnega društva Bloke g. Stane Korenjak in župan naše občine g. Jože Doles, ki je poudaril, da Mihaelov sejem na svoj način simbolizira podjetnost, vztrajnost ter iznajdljivost bloškega človeka in prav te vrednote bodo osnova za razvoj Blok tudi v prihodnosti. S svojim obiskom so nas počastili tudi nekateri veljaki, med njimi kar nekaj županov sosednjih občin. Petračeva sta s hudomušnima pesmima Sinoči sem na vsi bil in Ko bi jaz bil cesar, kralj razvedrila mlado in staro. Zapel je tudi Lovski pevski zbor Martin Krpan. V pristni bloški govorici pa nas je z zgodbami iz furmanskega življenja nasmejäl »sejmar« Polde Mišič.

Po koncu kulturnega programa, ki ga je povezoval Aleš Bršan, so zaživele bogato založene stojnice. Blago se je »drago prodajalo in poceni kupovalo«. Obiskovalce sejma je med ogledovanjem stojnic zabaval ansambel Bloški odmev.

Že od daleč je dišala bloška koleraba, ki so jo obiskovalci s pravo leseno žlico okušali iz ročno izdelanih skledic. Poskusili smo lahko slasten krompir v oblicah s slanino. Stojnice bloških gospodinj društva Zarja so ponujale tudi raznovrstne sladke dobrote, na njih pa niso manjkali niti ekološki pridelki.

Pridni domačini še vedno ohranjajo dediščino domače obrti. Predstavili so se nam čevljar, izde-

lovalec bloških smučí, žličarji in suhorobarji ter izdelovalci pletenih košar. Sejem ponuja priložnost, da Bločani predstavijo svoje talente. Marija Kaplan nas je presenetila s keramičnimi izdelki, Mišo Strman pa je v šolski galeriji pripravil prodajno razstavo. Za promocijo Bloške planote je poskrbelo Turistično društvo Bloke. Na stojnici Čebelarkega društva Bloke je bilo mogoče kupiti pravi domači med in ostale čebelarke izdelke. Učenci in učenke, ki obiskujejo izbirni predmet turistična vzgoja pod mentorstvom učiteljice Andreje Mestek, so nas na svoji stojnici med drugim opozorili na ostanke rimskega zapornega zidu, ki veljajo za največjo antično gradbeno dediščino na naših tleh in je še Bločanom precej slabo poznana. Predstavili so se tudi sejmarji iz bližnje in daljne okolice, ki so s svojimi pridelki in izdelki prikazali svojo naravno in kulturno dediščino.

Včasih se je na sejmu prodajala predvsem živina, letos pa smo lahko videli le nekaj gosi, ki so nas glasno opozarjale nase. Ograda poleg gosi je bila prvotno namenjena kozam, a so te žal predčasno pobegnile s prizorišča dogajanja. S stojnico se je predstavilo Društvo vzreje drobnice.

Preteklost in tradicija sta se prepletali s sodobnostjo. Kot lansko leto je bilo tudi letos sejmišče razdeljeno na dva dela. Na drugem prizorišču – parkirišču pred pošto so se predstavili prodajalci tekstila in obutve, domače podjetje Kovinoplastika Lož, sadjar, Ribničani s suho robo. V oči je neprijetno bodla le enormno dolga stojnica s kramo. Tudi otroški trampolini niso najlepše zaokroževali sejemske ponudbe, saj bi otrokom lahko na kak drug način popestrili dan.

Mrzlo dopoldne je marsikoga odvrnilo od tega, da bi se dlje zadržal na sejmu, popoldansko sonce pa je zopet privabilo radovedneže. Sejmsko nedeljo je s poskočnimi melodijami zaključil ansambel Roka Žlindre iz Sodražice.

Alenka Ponikvar in Dunja Volf

Slika 1: bloški furmani z gosti

Slika 2: častni gostje so z zadovoljstvom spremljali program

Slika 3: bloški lovci so zapeli ko slavčki

Slika 4: stari smučarji in žlahtni pridelki jeseni, ki so jih pridelale bloške gospodinje

Slika 5: starega bloškega sejmarja je imitiral Polde Mišič

Slika 6: zaplesali so folkloristi iz Semiča

Al prav se piše kaša ali kasha?

Lani je bil na pobudo Turističnega društva Bloke v sodelovanju z občino Bloke ponovno oživiljen starodavni sejem, ki je bil na dan farnega patrona sv. Mihaela. Ker v tistih časih niso veliko pisali, so mu kar po bloško rekli M kako že ...? No, saj ne znam zapisati. Da, kar precejšnja zadrega za današnji čas, ko mora biti vse črno na belem. Zares je težava, kako to zapisati, ko pa na sejmu želimo ohranjati stara sporočila, hkrati pa vabimo sodobne sejmarje iz širne Slovenije, naj pridejo k nam prodajat oziroma kupovat. Pa sem si dejal: »Povprašajmo Bločane, ki poznajo domačo besedo, hkrati pa so izobraženi tudi v zborni slovenščini.« Kot prvi se je vabilu odzval Miha Knavs, študent slovenskega jezika. V nadaljevanju objavljamo njegovo pismo. Hkrati pa vabim k sodelovanju še druge poznavalce jezika, ki jim je draga bloščina kakor tudi slovenski jezik, da nam napišejo svoje mnenje. Vaša pisma bomo objavili v prihodnji številki.

Urednik Stane Korenjak

Pozdravljeni! Po mojem mnenju so možne različice zapisa Mihaelov semenj sledeče:

Poenostavljen narečni izg.: m*ha: jlow s*mi: n (* označuje polglasnik; pa dolžino).

Najbližji narečnemu: M'hajlov s'min.

Zapis, ki bi bil bolj berljiv: Mihajlov semin (druge različice po moje ne pridejo v poštev).

Sprašujem se, ali je smiselna raba narečnega izraza. Zakaj: za Bločane je izraz že primeren in gre v uho, a prireditelji ni namenjena le Bločanom, temveč ljudem z vseh koncev Slovenije, ki pa jim naša govorica ni tako blizu, zato bodo težko povedali, da so bili na Mhajlovu smn. Precej nerodna reč, narečnih izrazov si pač ni tako enostavno zapomniti.

Po mojem mnenju je sporočilnost imena ta, da gre za Mihaelov semenj, torej ne za Andrejev ali pa Jožetov, niti ne gre za veselico, ampak za sejem. (Če bi npr. nekateri Primorci zapisali, da imajo wopasilu – ze opasilo je nam neznana beseda, bi zelo malo ljudi vedelo, da gre za farno žegnanje; Šntrnejski sejem – morda veste, kako to pravilno narečno prebrati?)

Sem torej za rabo zapisa Mihaelov sejem, ki ga domačini lahko interpretiramo kot Mhajlou smin, zapis pa bi le ostal tak, kot je.

O najustreznejšem poenostavljenem narečnem zapisu lahko povprašam še profesorico dialektologije, dr. Zinko Zorko, a jaz bi ostal pri tem.

Miha Knavs

Vračilo vlaganj v javno telekomunikacijsko omrežje se zaključuje

Občina Bloke je na podlagi Zakona o vračanju vlaganj v javno telekomunikacijsko omrežje pripravila Odlok o vračanju vlaganj upravičencev v javno telekomunikacijsko omrežje na območju občine Bloke, ki ga je občinski svet Občine Bloke potrdil leta 2002 in imenoval komisijo za sestavo seznamov upravičencev do vračila vlaganj v javno telekomunikacijsko omrežje v sestavi: predsednik Doles Miroslav ter člani Križ Anton, Kraševac Stane in Zakrajšek Ivan.

Komisija je takoj po imenovanju začela z delom. S strani Telekomoma je pridobila tri sporazume za linije, kjer se je gradilo telefonsko omrežje. En sporazum je pokrival naselja na področju Svete Trojica, drugi sporazum je pokrival naselja na področju od Svetega Duha do Strmce, tretji sporazum pa naselja v smeri Javorščic. Občani iz naselij, ki so bila navedena v sporazumih, so bili konec leta 2003 pozvani, da vložijo vloge in predložijo vsa morebitna dokazila o plačilu prispevkov. V začetku leta 2004 je občina Bloke vložila na državno pravobranilstvo Zahtevek za vračilo vlaganj v javno telekomunikacijsko omrežje.

Po spremembi zakona o vračilu vlaganj v javno telekomunikacijsko omrežje v letu 2006 smo prvotni zahtevek dopolnili še z linijami, na katerih je bilo zgrajeno telefonsko omrežje, vendar pa ni bilo sklenjenih sporazumov. Šlo je za naslednja telefonska omrežja:

- Velike Bloke – Ulaka,
- Lepi vrh – Štorovo,
- reg. cesta – Studeno,
- Lahovo – Škufče in
- Ravnik – Andrejčje

Na podlagi zahtevka smo za tri sporazume prejeli poravnave s strani državnega pravobranilstva v skupnem znesku 79.619 € za 120 upravičencev. Občina Bloke je sredstva nakazala upravičencem meseca julija 2007.

Za telefonske linije, kjer ni bilo sporazumov, je občina Bloke na podlagi poziva državnega pravobranilstva v letošnjem letu naročila cinitve zgrajenih omrežij. Na osnovi teh cenitev smo pridobili poravnave v mesecu avgustu letošnjega leta v skupnem znesku 19.057 €.

Sredstva po tej poravnavi naj bi občina Bloke prejela s strani Slovenske odškodninske družbe v 60 dneh od prejema poravnave, nakar bodo v tridesetih dneh nakazana končnim upravičencem.

Po sedmih letih prizadevanj bomo vračilo vlaganj končno pripeljali do konca. Ob tem se zahvaljujemo članom komisije za njihovo aktivno delo, da se je vračilo realiziralo.

Občina Bloke

Volilni rezultati

NEURADNI IZID V OBČINI BLOKE

Kandidat	Lista	Število glasov	Odstotek glasov
Miroslav Levar	SD	202	23 %
Janez Smole	LDS	37	4 %
Franc Mišič	SNS	53	6 %
Marija Gale	ZELENI SLOVENIJE	1	0 %
Andreja Čamernik	LPR	0	0 %
Jasmina Verbič	SSN	3	0 %
Franc Bavec	LIPA	13	1 %
Branko Mišič	DeSUS	33	4 %
Berto Menard	KDS	9	1 %
Dr. Andrej Bajuk	NSI	71	8 %
Vesna Skula	NPS	0	0 %
Tatjana Krajnc	ZELENA KOALICIJA	2	0 %
Nada Skuk	SLS in SMS	41	5 %
Bogdan Urbar	ZARES	58	7 %
Dr. Peter Verlič	SDS	348	40 %
Petra Zupančič	LISTA ZA ČISTO PITNO VODO	5	1 %
		876	100 %

NEURADNI KONČNI IZID V 1. VOLILNEM OKRAJU – CERKNICA-LOGATEC

Kandidat	Lista	Število glasov	Odstotek glasov
Cerknica-Logatec		15.806	100,00 %
1. Miroslav Levar	SD	5.159	32,64 %
2. Peter Verlič	SDS	5.082	32,15 %
3. Bogdan Urbar	ZARES	1.158	7,33 %
4. Andrej Bajuk	NSI	1.128	7,14 %
5. Franc Mišič	SNS	767	4,85 %
6. Nada Skuk	SLS in SMS	664	4,20 %
7. Branko Mišič	DESUS	644	4,07 %
8. Janez Smole	LDS	479	3,03 %
9. Berto Menard	KDS	271	1,71 %
10. Franc Bavec	LIPA	206	1,30 %
11. Petra Zupančič	LISTA ZA ČISTO PITNO VODO	84	0,53 %
12. Marija Gale	ZELENI SLOVENIJE	68	0,43 %
13. Jasmina Verbič	SSN	32	0,20 %
14. Andreja Čamernik	LPR	27	0,17 %
15. Tatjana Krajnc	ZELENA KOALICIJA	20	0,13 %
16. Vesna Skula	NPS	17	0,11 %

Zahvala

Spoštovane volivke, spoštovani volivci,

21. septembra 2008 ste slovenski demokrati stranki in meni na državnoborskih volitvah zapuili svoj glas.

Za izkazano zaupanje se Vam iskreno zahvaljujem.

Volitve so za nami, z rezultatom smo zelo zado-

voljni, saj smo ga ustvarili skupaj. Vaši glasovi so moja zaveza, da bom po svojih najboljših močeh poskušal kot poslanec v državnem zboru pomagati Logatcu, Cerknici, Blokam in Loški dolini.

Že vnaprej se veselim srečanj z Vami na poslanskih večerih po okrajih.

Iskrena hvala!

Dr. Peter Verlič

Po volitvah

V SLOVENIJI SO 21. 9. 2008 POTEKALE VOLITVE V DRŽAVNI ZBOR. ZA BRALCE BLOŠKEGA KORAKA SMO ZBRALI NEKAJ MNENJ PREDSEDNIKOV OBČINSKIH ODBOROV IN GOSPODARSTVENIKOV.

MIROSLAV DOLES, PRESEDNIK OO LDS:

»Z rezultati smo zadovoljni, tudi zato, ker naš kandidat na Blokah ni preveč prepoznaven, pa so ljudje vseeno volili za nas. Tudi glede na pretrese stranke so se naši kandidati dobro odrezali.

V novem mandatu pričakujem koristno delo naših izvoljenih kandidatov. Prejšnja vlada je storila kar nekaj dobrega, druge stvari pa so izviše. Upam, da bo nova vlada dobro zastavljene cilje prejšnje vlade nadaljevala in poskušala delo opraviti še bolje. Pred novo vlade je precej nalog, predvsem izboljšati stanje v zdravstvu, pri delavskih plačah, pri upokojencih, tako da bo tudi mali človek zadovoljen.

Če bo naša stranka v koaliciji in dobila ustrezna ministrska mesta, si bomo prizadevali za dobrobit malih občin, kot so Bloke. Zahvaljujem se vsem svojim volivkam in volivcem ter članicam in članom volilnih odborov za častno delo na voliščih.«

BOJAN KRAŠEVEC, PRESEDNIK OO SLS:

»Pri menjavi vlade se bojim predvsem starih lobijev, ki so že prej bolj trdno delovali in so spet na oblasti. V Sloveniji bo s pomočjo medijev, kot prej, zopet prikazana nekakšna »idila«, resnica bo verjetno drugačna. Bistvene spremembe v gospodarstvu ne bo. Globalna strategija je kar poenotena z Janševo vlado.

Mislim, da bi bilo boljše, če bi volivci namenili še en mandat Janši. Štiri leta je prekratka doba. Seveda imamo sedaj močno opozicijo in to je tudi dobro. Za zmanjšanje državne birokracije pa nobena vlada do sedaj ni imela posluha, ta megalomanski aparat se z leta v leto širi. Za majhne občine, kot je naša, je velika škoda, da se ni v preteklem mandatu sprejel zakon o pokrajinah. V prvi varianti je bil usklajen z interesi občin, torej pripravljen za sprejem. Na žalost so bile volitve preblizu in vse skupaj se je spolitiziralo, na »horuk« spreminjalo in propadlo. To bi bila podlaga za skladnejši razvoj države. Na žalost se bo

z novo vlado in ljubljanskim lobijem, po mojem mnenju, večina investicij dogajala v Ljubljani.

V našem občinskem odboru je bila velika želja in tudi intenzivno smo delali na tem, da bi za kandidata naše stranke postavili bloškega župana Jožeta Dolesa. To bi bilo z vidika Blok najboljša varianta za našo občino. Na žalost se je vodstvo stranke odločilo drugače.«

STANE JAKOPIN, PRESEDNIK OO NSI:

»Volivci so se odločili po svoji volji in izvoljena vlada bo pač vodila Slovenijo naslednja štiri leta. Mislim, da sprememba vlade na gospodarstvo ne bo imelo večjega vpliva, če bo vlada seveda imela posluh za razvoj gospodarstva.

Stranka Nova Slovenija bo tako na državnem kot na lokalnem nivoju še vedno delovala, čeprav ni bila izvoljena v parlament. Še vedno imamo svetnika v občinskem svetu občine Bloke.

Neuspeh naše stranke na volitvah pripisujem predvsem polarizaciji glasov volivcev. Glasovi so se delili na večji stranki obeh polov in tako manjše stranke niso prišle v parlament.«

METOD KRAŠEVEC, PRESEDNIK OO SDS:

»Po neuradnih rezultatih je na Blokah zmagal kandidat Slovenske demokratske stranke dr. Peter Verlič. Dobil je 40 % glasov in rezultat je podoben tistemu pred štirimi leti. Kljub visoki podpori pa SDS ni zmagovita stranka.

Janševa vlada je kdaj storila tudi kakšno napako, vendar je storila mnogo dobrega in koristnega za Slovenijo – brezplačni vrtec, brezplačne knjige, vinjete, uspešno predsedovanje EU; da naštejemo le nekaj stvari. Mislim, da je slovenski narod včasih kdaj tudi narobe razumel reforme Janševe vlade. Občutek imam, da slovenski človek še ne zna, ne zmore ali noče misliti s svojo glavo. Pri novonastajajoči levo usmerjeni vladi me skrbi vpliv ljudi iz ozadja, vpliv staro-novih botrov. Bitka s tajkuni je najverjetneje izgubljena in tudi obljuba leve

strani, da je treba dvigniti gospodarstvo, je bila po volitvah hitro zamenjana z »najverjetnejšo krizo v gospodarstvu, ki jo moramo premagati skupaj«. Vidim tudi rivalstvo znotraj levega trojčka.

Nadaljnji razvoj Blok bo z zamenjavo vlade vprašljiv, upam, da ne bodo nekateri že dogovorjeni projekti zastarali ali bili ukinjeni, kot je npr. uređitev ceste Lužarjev breg in še mnogi drugi.

Vsem, ki ste dali glas našemu in s tem tudi vašemu kandidatu, hvala. Tako ste potrdili, da je bila Slovenija na pravi poti in ste si tako pot želeli še naprej.«

IZTOK ŠKRLJ, DIREKTOR PODJETJA NOVOLIT:

»Na menjavo vlade gledam kot na znak prave demokracije – ljudje se odločajo in tako pride do spremembe. Gospodarsko gledano je za nami kar nekaj let gospodarske rasti in ponavadi za tem pride recesija. Upam, da bo nova vlada uspešna, navkljub napovedani recesiji.

Lokalno gledano moramo probleme v gospodarstvu v glavnem reševati sami, vlada lahko najbolj pomaga tako, da našo regijo odpre – npr. cestno in komunikacijsko. Mislim pa, da je najbolj pomembno to, da se vlada trudi za razvoj gospodarstva (npr. s stimulatивно davčno politiko) in to naj bo temelj za odločanje, ne glede na ideologijo.«

ALOJZ MAZIJ, DIREKTOR PODJETJA KOVINOPLASTIKA:

»Osebnost se mi zdi škoda, da nimamo nobenega domačega poslanca, nobeden Notranjec ni bil namreč izvoljen v parlament. Kaj hočemo, tak je naš volilni sistem.

Kar se gospodarstva tiče, je tako, da vsaka sprememba prinese upanje, da bo šlo gospodarstvo še uspešneje naprej. Pred novo vlado je velika naloga, predvsem zaradi svetovne krize gospodarstva. Tako koalicija kot opozicija bi morali pozabiti na notranje razprtije in delati skupaj.«

Zbral in uredil Tadej Pavlič

Bivša kasarna dobiva novo vsebino

ŽE VEČ KOT LETO JE MINILO, KO JE SLOVENSKA VOJSKA PO VEČ KOT DESETLETJU MEČKANJA KONČNO IZPELJALA LICITACIJO IN PRODALA KOMPLEKS BIVŠIH KASARN V VELIKIH BLOKAH. ODKUP JE USPEŠNO IZPELJALA SKUPINA PODJETNIKOV Z BLOK V TESNEM SODELOVANJU Z OBČINO BLOKE. DA SO ODKUP IZPELJALI, SO K SODELOVANJU POVABILI TUDI NEKATERA PODJETJA, S KATERIMI SO PRIJATELJSKO IN POSLOVNO POVEZANI. TRENUTNO ŠE VEDNO POTEKA URADNI POSTOPEK ZA PRENOS LASTNIŠTVA NA KONČNE LASTNIKE. VSE POSTOPKE PO POOBLASTILU DRUŽABNIKOV VODI ANTON DROBNIČ, UNIV. DIPL. INŽ. STROJNIŠTVA. Z NJIM SMO SE TUDI POGOVARJALI IN POSREDOVAL NAM JE KAR NEKAJ INFORMACIJ, KAKO NAPREDUJE DELO NA PROJEKTU POSLOVNE CONE BLOKE.

Že več kot leto je minilo, ko ste se uspeli združiti v konzorcij in v sodelovanju z Občino Bloke izpeljali odkup objektov in zemljišča bivše kasarne Velike Bloke. Najpomembnejša faza postopka je bil gotovo dogovor, kaj in koliko bo kdo odkupil. Bralce pa verjetno zanima, katere ključne naloge v smislu prenosa lastništva in namenskosti ste doslej uspešno rešili.

Verjetno je bil res najpomembnejši del naše skupne poti pri tem projektu doseči relativno zadovoljstvo vseh zainteresiranih. Od prvega resnejšega sestanka do današnje podobe ureditve PC Bloke je nekaj prvotnih interesentov odšlo, nekaj smo vključili novih, veliko je bilo medsebojnega dogovarjanja, sprememb lokacij za posamezne kupce ter spreminjanja velikosti parcelnih delov. Skušali smo upoštevati velikost parcelnega dela, dejavnost, dostopnost in funkcionalnost parcele. Poleg internih idejnih skic in načrtov, ki jih je doslej že kar nekaj prišlo iz tiskalnika, smo naročili seveda tudi projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja za komunalno infrastrukturo PC Bloke. Pred tem je bila potrebna parcelacija obodne meje, da bi se izognili morebitnim kasnejšim nejasnostim na relaciji do zunanjih mejašev, notranjo parcelacijo pa smo izvedli po internem projektu. Izvedena parcelacija je seveda pogoj za odkup dejanskega parcelnega dela. Pri vsem tem so nam bili v veliko pomoč tudi nasveti strokovnjakov projektantov.

Kaj vas v nadaljevanju postopka še čaka? Prav tako nas tudi zanima, kdaj je realen rok, da bodo ti postopki končani?

Trenutno je v sklepni fazi postopek parcelacije in prenos lastništva na končne kupce. Poteka tudi postopek spreminjanja namenske rabe, torej sprememba ureditvenega načrta za to območje. Glede na to, da bodo te postopke, v sodelovanju z občino in vsemi lastniki v poslovni coni, izvajali za to pooblaščen izvajalci, v skladu z vsemi predpisi, pričakujemo spremembo ureditvenega načrta šele v naslednjem letu.

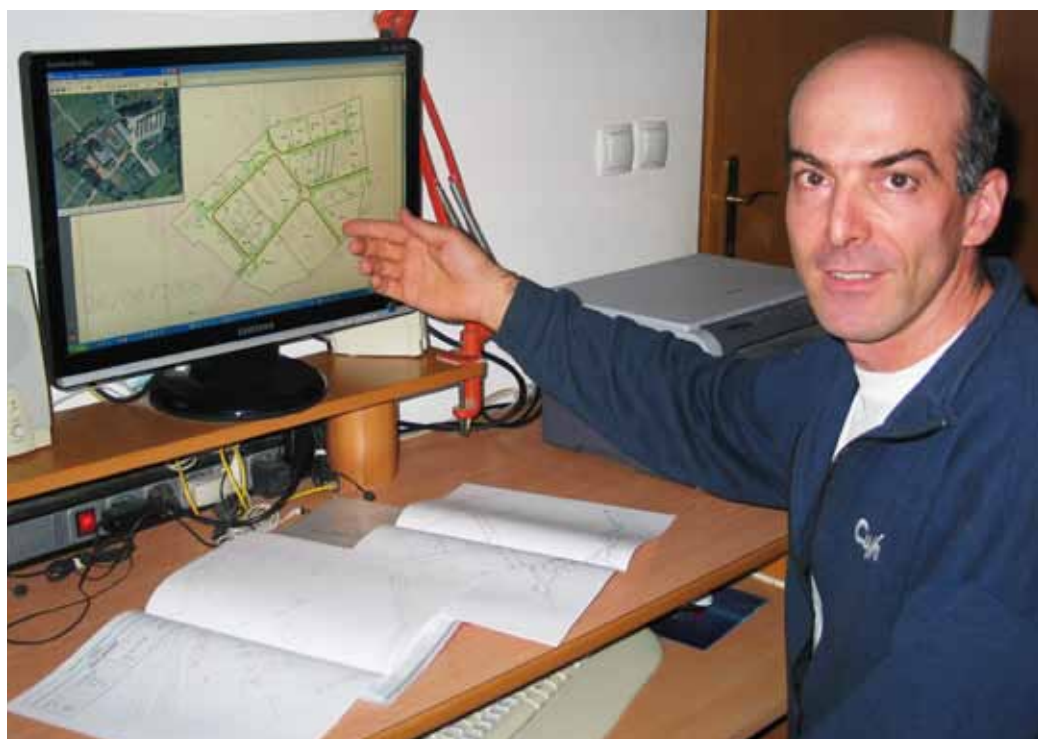
Kot sva že večkrat ugotovila, so postopki pravno formalni in razmeroma dolgotrajni. Nekateri bodoči lastniki pa na tem prostoru že izvajajo nekatere aktivnosti oziroma pripravljala dela. Kdo so ti, ki so najbolj aktivni?

Objekti in zemljišče so v trenutku prenosa lastništva iz rok Ministrstva za obrambo kazali zelo klavirno podobo. K temu so veliko pripomogli tudi nepovabljeni gostje. Nekateri objekti so tudi zelo nevarni, zato je povsem logično, da so nekateri

bodoči lastniki poskušali čim prej nekatere stvari urediti. V skladu z zakonodajo lahko lastniki izvajajo redna in nujna vzdrževalna dela. Po določitvi trase poti je bilo smiselno tudi očistiti teren in odstraniti rušo, kar omogoča nemoten dostop do vseh parcelnih delov. Mimogrede, ko smo urejali traso ceste na hrib, smo prepodili kar nekaj kač.

kih tovarnjakov vsak dan na relaciji Nova vas – poslovna cona.

Po zagotovilih župana bo občina v podporo razvoju obrti in industrije na območju Poslovne cone Bloke uredila infrastrukturo do same poslovne cone, notranja ureditev pa je še nedore-

Tone Drobnič verjame, da bo poslovna cona zaživela že čez dobro leto.

Z Občino Bloke ste dogovorjeni, da bo zgradila nujno komunalno infrastrukturo. Katere nujne posege bo potrebno izvesti?

Občina je že uspešno kandidirala za evropska sredstva za urejanje enega dela komunalne infrastrukture v naselju Velike Bloke. Za drugi del še potekajo priprave. Poslovna cona je vpeta v vso komunalno infrastrukturo: vodovod, sanitarno kanalizacijo, meteorno kanalizacijo, telekomunikacijske povezave, električno omrežje, neizogibno pa potrebuje tudi ustrezno cestno povezavo. Logično je torej, da se vitalna komunalna infrastruktura do poslovne cone ureja istočasno, kot se bo urejala za samo naselje. Večji poseg bo izgradnja ceste, saj sedanja povezava skozi naselja ni smiselna. Predlagali smo izgradnjo ceste na obronkih zaraščajočega se Bloškega hriba, s čimer bi se s težkimi tovarnjaki izognili Velikim Blokam, ohranili bi kvalitetna zemljišča za vrtovi, omogočili pa bi tudi izkoriščanje gozdov, ki nastajajo na hribu. Zavedati se moramo, da bo delovanje poslovne cone pomenilo kar nekaj tež-

čena. Ob nakupu kompleksa smo kupili tudi območje, kjer je vodno zajetje za vaške vodnjake, pa tudi pot, ki jo je vojašnica prekinila in vodi na Bloški hrib, bo potekala preko območja cone. Tudi ta dva razloga sta nas vzpodbujala, da smo se tega projekta tako zavzeto lotili, saj morebitni kupci izven Blok najbrž ne bi posvečali temu bistvene pozornosti. Vsi bodoči lastniki smo se strinjali, da bo potrebno javni interes teh dveh točk zagotavljati ne glede na to, kdo bo čez nekaj časa lastnik, zato načrtujemo prenos lastništva cest in parka okrog vodnega zajetja na občino Bloke. Kasneje se nadajamo, da bo občina v sodelovanju z vsemi lastniki v poslovni coni uspešno kandidirala na javnih razpisih za urejanje infrastrukture in razvoj malega gospodarstva in na ta način pomagala pri urejanju infrastrukture v coni.

Vojska je z odprodajo kasarne »mečkala« več kot desetletje. Medtem so objekti propadali. Mnogo objektov je tudi v celoti tehnološko in gradbeno zastarelih. Ali bo kdo od investorjev lahko kakšen objekt še »rešil« in z ustrezno sanacijo

spremenil namenskost?

Odločitev o sanaciji ali rušenju in novogradnji bo seveda v rokah vsakega posameznega investitorja in strokovnjakov. Dejstvo pa je, da objekti, kljub potresom, ki smo (ste) jih tudi na Blokah doživljali v zadnjih 50 letih, niso razpokani. Tudi z armaturo za vojaške potrebe v preteklosti niso varčevali. Večji problem so strehe in delovna oz. svetla višina skladiščnih objektov, ki zaradi žebljane konstrukcije in podpornih stebrov ne omogočajo prostega gibanja znotraj objekta. Usoda objektov bo zelo odvisna od dejavnosti, ki jo bodo lastniki izvajali.

Kdaj torej lahko pričakujemo, da bodo, kot radi rečemo, »zabrnili stroji«?

Dejavnost, ki ne potrebuje zahtevne infrastrukture, kot je npr. skla-

diščenje, bo verjetno zaživela takoj po prenosu lastništva. Namensko-sti skladiščnih objektov pač ni potrebno spreminjati. Resnejša dela in prenos dejavnosti na območje Poslovne cone Bloke pa se bodo začela po pridobitvi gradbenega dovoljenja za infrastrukturo znotraj cone, pričakujem pa, da bodo nekateri večji lastniki vzporedno z izgradnjo infrastrukture začeli tudi z izgradnjo novih proizvodnih objektov morda že v naslednjem koledarskem letu. Vsekakor se bo v coni, v naselju Velike Bloke in na območju celotne občine Bloke začelo nekaj dogajati, to pa pomeni ohranjanje življenja na Blokah, nove možnosti za mlade, ki so doslej pogosto odšli s trebuhom za kruhom, pa tudi za vse, ki vztrajamo na sicer zahtevnih, vendar lepih Blokah.

Pogovarjal se je Stane Korenjak

Slovenska vojska je z odprodajo vojašnic odlašala predolgo, tako da so objekti skoraj v celoti propadli

Treking na Karakorum

Letos poleti se je mudila na Karakurumu, ki je del himalajskega pogorja, šestčlanska slovenska odprava. Ta del Himalaje sodi v Pakistan in ima kar pet vrhov višjih od osem tisoč metrov. Odpravo je sponzoriralo tudi podjetje Novolit. V ozadju najvišji vrh Karakoruma K2 (8611m).

Poznavalci zdravilnih rastlin

SE ŠE SPOMNITE ZNAMENITE IZJAVE TETE PEHTE IZ FILMA KEKEC, DA ZA VSAKO BOLEZEN »ROŽCA« RASTE? ZADNJE ČASE JE MED LJUDMI VSE VEČ ZANIMANJA ZA UPORABO ZDRAVILNIH RASTLIN IN STARI RECEPTI DEDKOV IN BABIC PONOVO PRIHAJAJO NA POVRŠJE. V ZAČETKU APRILA JE V NOVI VASI V GASILNEM DOMU POTEKALO ŠOLANJE Z NASLOVOM POZNAVALEC ZDRAVILNIH RASTLIN POD VODSTVOM G. MAJESA IZ OKOLICE DOLENJSKIH TOPLIC. UDELEŽENCI PREDAVANJ SO ZELO ZADOVOLJNI IN HKRATI UPAJO NA PONOVO IZVEDBO NADALJEVALNEGA TEČAJA. IZBRANE SOGOVORNIKE SMO POVPRAŠALI, ZAKAJ SO SE ODLOČILI ZA OBISK PREDAVANJ, KAKO SO BILI ZADOVOLJNI IN ČE ŽE UPORABLJAJO PRIDOBLENO ZNANJE.

Ivica Šega, Nova vas: »Ker doma popijemo veliko čaja in ker sem hotela izpopolniti svoje znanje o zdravilnih rastlinah, sem se odločila za obisk tečaja. Seveda pa bom pridobljeno znanje lahko uporabila tudi v vrtcu in tako otrokom še bolj približala naravo. S tečajem sem bila zelo zadovoljna in sem izvedela veliko novega. Nekaj receptov sem že preizkusila, predvsem mešani-ce čajev in razna olja. Ljudje se sploh ne zavedamo, koliko zdravilnih rastlin raste okoli nas, tudi najmanj zaželeni plevel na njivi zna biti še kako koristen.«

Štefka Zakrajšek, Lepi Vrh: »Za tečaj me je navdušil mož, saj že nekaj let doma delamo »Jägermaister«, pa bi radi še kaj več izvedeli o zdravilnih pripravkih. Ni mi žal, da sem se udeležila predavanj, saj so bila zelo kvalitetna. Praktično znanja še nisem toliko uporabljala, saj sem zelo zaposlena, rastline pa je potrebno nabirati ob pravem času. Se pa že veselim pokoja, ko bo več časa in se bom lahko bolj posvetila nabiranju zelišč, še prej pa bom naštudirala zapiske s predavanj.«

Franc Širaj, Nova vas: »Da bi filter vrečke zamenjal z bolj kakovostnim čajem in ker me to področje že nekaj časa zanima, sem se odločil za obisk tečaja. Predavanja so mi bila všeč in sem nekaj pridobljenega znanja tudi že uporabil. S čaji sem naredil »kuro« za čiščenje telesa, ki je tudi dobro učinkovala. Veliko zdravstvenih težav lahko pozdravimo s preprostimi zdravilnimi rastlinami.«

Marija Lipovec, Nova vas: »Za tečaj sem se odločila, ker sem starejša in ker pripravke zdravilnih rastlin že nekaj časa uporabljamo tudi doma. Zelo sem bila zadovoljna s predavanji, predvsem mi je bilo všeč, da smo veliko hodili po terenu. Zelo bi bila vesela, če bi organizirali nadaljevanje teh predavanj. Letos sem že nekaj rož namočila v »šnopc« in olivno olje, naslednje leto, ko bom zapiske s predavanj bolj naštudirala, se bom lotila tudi kakšnih bolj zahtevnih pripravkov. Vsem bi zelo priporočila, da poskusijo z arniko, namočeno v »šnopcu« ali olivnem olju, saj je to enostavno pripraviti in zelo pomaga pri ranah.«

Anja Anzeljc

Razgovor s poznavalcem bloškega in slovenskega smučanja Alešem Gučkom

Smučanje mi je bilo v zibelko položeno

V LETOŠNJEM LETU SMO BLOČANI USPELI NA MEDNARODNEM NATEČAJU PRIDOBITI SREDSTVA ZA PROJEKT OŽIVLJANJA BLOŠKE SMUČARSKÉ KULTURE. K SODELOVANJU SMO POVABILI ALEŠA GUČKA, SAJ SE ON IN ŠE POSEBEJ NJEGOV OČE ŽE VEČ KOT SEDEMDESET LET LJUBITELJSKO, VENDAR AKTIVNO UKVARJATA S KULTURNO DEDIŠČINO BLOŠKEGA IN SLOVENSKEGA SMUČANJA.

O TEM JE TEKLA BESEDA V NAJINEM RAZGOVORU.

Z zgodovino slovenskega smučanja in zbiranjem eksponatov se je ukvarjal pred vami že vaš oče. Kdaj je pričel in kako je padel v ta "foh"?

Oče je bil rojen takoj po prvi svetovni vojni v Dvoru na Dolenjskem in kot otrok seveda ni poznal smučanja. Kasneje, ko je bil v srednji šoli v Ljubljani in obiskoval tako imenovano trgovsko akademijo, je imel priliko, da si je ogledal zgodovinsko smučarsko tekmo na Bloudkovi skakalnici v Planici, ko je bila leta 1936 prvič preskočena stometrška razdalja. To ga je tako zaznamovalo, da se je smučanju zapisal za vse življenje. Naučil se je smučati in se včlanil v Turistovski klub Skala, ki je v bistvu gojil vrhunski alpinizem in za razliko od Planinske zveze Slovenije še smučanje, predvsem v visokogorju. Nato je prišla vojna, ko je vse zastalo. Takoj po vojni se je ponovno vključil v smučarske vrste kot učitelj smučanja in še posebej kot smučarski sodnik predvsem v skokih. Opravil je izpit za mednarodnega sodnika skokov na smučeh in bil član

Komiteja FIS za tabele smučarskih skokov. V tistem času se je spoznal tudi z Josom Gorcem, to je legendarnim sekretarjem Jugoslovanske zimske športne zveze Jugoslavije, ki je med obema vojnama in po drugi vojni vodil slovensko smučarsko organizacijo. Gorec je med vojnama ogromno naredil za rojstvo in razvoj poletov na smučeh in za popularizacijo smučanja v Sloveniji in v svetu z obvestilom smučarskih dežel o starosvetnem bloškem smučanju. V njegovi animatorski vnemi mu je bloško smučanje pomenilo osnovno izhodišče in dolžnost, da Slovenci postanemo smučarski narod.

Oče pa se je ukvarjal tudi z izobraževanjem smučarskih sodnikov. Vodil je tečaje po vsej Sloveniji in vzgojil kar nekaj generacij sodnikov, med ostalimi v sedemdesetih letih tudi na Blokah. Tako se je nekako kar sam od sebe počutil odgovornega, da kaj stori za zgodovino slovenskega smučanja. Pričel je zbirati razno gradivo in pisati članke o njem in ga tudi mednarodno pred-

stavljati. Krona vsega je bila knjiga Bloke zibelka smučanja v srednji Evropi, ki je bila natisnjena leta 1989.

V smučariji pa ste že zelo zgodaj znašli tudi vi. Sedaj uspešno nadaljujete očetovo delo. Kakšna pa je vaša zgodba?

Oče me je kot smučarski navdušenec menda postavil na smuč takoj, ko sem shodil. Seveda me je nato dal v smučarsko šolo, kjer sem lepo napredoval in pričel tudi športno trenirati. Postal sem jugoslovanski reprezentant, najprej mladinski in nato še članski. V tistem času sta pri nas v alpskem smučanju dominirala Peter Lakota in Oto Pustoslemšek. Meni je ostajala borba za tretje mesto skupaj s Tomažem Jamnikom in Andrejem Klinarjem. Na pomembnih mednarodnih tekmah smo se trudili uvrstiti na kakšno štirideseto mesto na tekmah današnjega svetovnega pokala v konkurenci okoli 120 tekmovalcev. Včasih je kdo celo posegel mnogo višje, celo okoli desetega mesta, kar je bilo prvovrstno presenečenje. Pogoji za tekmovalce so bili pri nas takrat zelo slabi. Dobivali smo prve vlečnice in treniralo se je celo peš. Seveda pa so tujci imeli neprimerno boljše pogoje dela. Preboj na pomembnejša mesta v mednarodni konkurenci se mi ni zdel nemogoč. Zdelo se mi je, da sem smučarije naveličan in da se je bolj smiselno posvetiti poklicu oziroma študiju arhitekture, na katero sem že bil vpisan. Tekmovalno smučanje sem obesil na klin. Mislim, da je bil oče nad to odločitvijo kar malo razočaran, vendar tako je bilo. Toda smučarije nisem v celoti zapustil. Ljubiteljsko sem se vključil v delo smučarskih učiteljev in vaditeljev ter pomagal vzgajati mlade tekmovalce. V tistem času smo tudi uspeli organizirati demonstratorsko vrsto, katere član sem postal.

Znano je, da že mnogo let nadaljujete očetovo delo v smislu slovenske smučarske zgodovine. V poklicni strokovni usmeritvi je čestokrat značilno, da otroci ne želijo nadaljevati dela staršev. Kako je bilo to pri vas?

Sprva sem očetovo zbirateljsko delo na temo smučarije le opazoval. Sam pa sem se posvečal arhitekturi in učiteljevanju ali še boljše poučevanju smučanja. Kasneje pa je prof. Marjanu Jeločniku in mojemu očetu uspelo zrežirati, da se je na nekaterih večjih in odmevnejših prireditvah ter srečanjih novinarjev in smučanja po starem demonstriralo bloško smučanje. Nato sem sam izpopolnil tehniko bloškega smučanja in popolnoma sam hodil naokoli po domovini, Italiji in Avstriji, kjer sem prikazoval ljudsko bloško smučanje in za nast-

Aleš Guček v italijanskih Dolomitih, vedno smuča s čelado, 2006.

Aleš Guček bloški smučar, ki je tehniko »kačjega kljukanja« prikazoval doma, na Japonskem, v Italiji in v Avstriji (desno), in oče Svetozar Guček, avtor knjige o bloškem smučanju (levo).

ope napisal spremljajoče besedilo. Posebej mi je v spominu naš nastop bloških smučarjev na svetovnem kongresu učiteljev smučanja v Zau na Japonskem. Medtem ko so se »plazili« na smučeh Norvežani, Švedi in Finci, smo »Bločani«, slovenski učitelji smučanja, prvi po »kačje zaključali« z brega. Seveda na presenečenje vseh v zavojih na dokaj trdem in strmim pobočju. Zvečer se je naši mizi približal nek po rasti mali Japonec. Eden od naših učiteljev ga je potrepljal malo močneje po rami. Spremljevalci so se mu takoj obesili na roko. Njegovo veličanstvo japonskega princa, danes cesarja, ne smeš niti pogledati, kaj šele dotikati se ga. Princ nam je čestital za nastop zgodovinskega prikaza svetovnega razvoja smučanja. Posebno zadovoljstvo sva imela učitelj smučanja Marijan Stele in jaz. Na finalu svetovnega pokala v smučarskih poletih sva prikazala tehniko bloškega smučanja s smučanjem v zavojih na strmem radiusu velikanke in hojo ob robu izteka pred 50 000 gledalci. Do takrat so prireditelji svetovnega pokala v alpskih disciplinah v Mariboru in Kranjski Gori zavračali podoben predlog. Tam so skakali sovražniki smučanja, ptujski kurenti, ki odganjajo sneg in nimajo kaj iskati na smučarskih prireditvah. Zato nikoli ne pozabim povedati tega na predavanjih in v člankih o zgodovini smučanja, ko omenim bloško smučanje. Dodam še stavek rimskega senatorja Kata, ki je vsak svoj govor končal: "Ceterum penso Cartaghinem delendam esse" (slov.: Sicer pa mislim, da je treba Kartagino porušiti, uničiti). Jaz dodam: "Ceterum penso kurantem delendam esse."

Očetu sem predlagal, da bi zbrala predmete in do-

kumente in ustanovila smučarsko zbirko. S tem se je strinjal. Z novinarjem Francijem Pavšarjem st. sta našla lokacijo v Hotelu Špik v Gozd Martuljku in tudi sponzorja – Petrol, ki je financiral projekt. Tako sem se kar sam od sebe znašel v smučarski zgodovini. Zgodovina pa mi je že od nekdaj ležala. Vključil sem se v mednarodne smučarske kroge za zgodovino smučanja in muzealstvo in sodeloval na večjih mednarodnih konferencah z referati o koreninah slovenskega smučanja.

Zdi se mi, da ste mi nekoč omenili, da ste po svetu obiskali 28 smučarskih muzejev. Ali je to res? In še eno vprašanje. Kdo vas je financiral?

Mislim, da lahko rečem, da imam dva konjička. Zelo rad potujem in imam zadovoljstvo, da sem nekaj skušal storiti za promocijo zgodovine slovenskega smučanja. Ko sem sodeloval na raznih kongresih, me je praviloma spremljala žena. To sva vzela kot družinski izlet in obratno. Ko pa sva bila na potepanju po Evropi, v ZDA in Kanadi, pa sva sodelovala na smučarskih kongresih ter obiskovala smučarske muzeje. Ker na to stvar gledam tako, mi ni bilo žal denarja za nakup knjig, brošur, razglednic ... Nikoli pa mi ni nihče plačal enega kilometra ali dal ene dnevnice kot nadomestilo za to delo.

Na Blokah večkrat postavljamo patriotsko trditev, da so bloške smuči največja slovenska etnografska posebnost. Kaj menite vi?

Ker nisem etnolog, bom na to bolj težko odgovoril. Kot vem, so etnologi bloške smuči postavili v najožji krog etnografskih slovenskih posebnosti.

To menim tudi jaz. Najbrž dokaza, da so bloške smuči najpomembnejše, ni, kakor tudi ne, da je kaj drugega pomembnejše.

Ker na Blokah gojimo idejo o smučarskem muzeju, me zanima vaše mnenje, ali je to bloška pravica ali bloška dolžnost.

Zelo sem vesel, da ste na mednarodnem natečaju, katerega je nosilka je norveška država, to je dežela z najbogatejšo smučarsko zgodovino na svetu, uspehi pridobiti inicialna sredstva za ohranitev bloške smučarske kulture. Z očetom sva že pred desetletjem in več dala pobudo za nekatere akcije, ki bi ohranjale to kulturo. Sam bom pri tem kolikor bom največ mogel sodeloval in vas podpiral. Lepo organiziran in urejen muzej bo dal kraju gotovo posebno značilnost in prepoznavnost. V gospodarskem smislu bo imel potencial turističnega produkta, kar pa je element trajnostnega razvoja. In, če odgovorim na vprašanje; absolutno imate pravico do muzeja. Do svojih prednikov pa imate seveda tudi dolžnost, saj so skozi stoletja gojili in ohranjali smučanje na tako specifičnem in majhnem prostoru, kot so Bloke. Smučanje pa je verjetno danes najbolj popularen šport. Ker se je tokrat ideja rodila na Blokah, imate možnost, da uspete. Vesel pa sem, da ste k sodelovanju povabili tudi mladega zgodovinarja in raziskovalca, smučarja po starem, Boruta Batagelja. Z dosedanjim delom in njemu svojiskim entuziazmom se je pokazal v najlepši luči. Če smem, predlagam, da tudi njega predstavite vašim bralcem.

Pogovarjal se je Stane Korenjak

Aktivni v zgodovini smučanja (z leve): Svetozar Guček (ekonomist), Borut Batagelj (zgodovinar in demonstrator tehnik smučanja po starem) in Aleš Guček (arhitekt in demonstrator tehnik smučanja po starem) na prireditvi EMAVS na Kaninu, velikoonočni ponedeljek 2003.

Ana Škrabec Ferjančič

*Prehrojena prav do poslednje stopinje
je dolga učiteljska pot,
ki cilj ji bil je zarisan
že takrat,
ko še deklič sredi bloških livad si z brati se,
sestrami podila;
že takrat,
ko v vrtincu
težkih dni se sreča ti otroštva je skalila,
a v srcu še vedno čutila
si klic, ki je ostal ...*

To je le del pesmi, ki so jo Ani ob odhodu v pokoj, po 35 letih službovanja, zapisali člani šolskega kolektiva. V Zborniku z učiteljišča so na kratko zapisali, da je Ana učiteljica, vzgojiteljica v dijaškem domu, režiserka in organizatorica kulturnega življenja v kraju. Pozabili pa so pripisati, da je tudi dobra gospodinja, žena, mati in babica.

Ana Ferjančič oziroma kot jo bolje poznajo Bločani Škrabcova Anica je bila rojena 30. januarja 1929 v Nemški vasi v družini z enajstimi otroki. Rada se pošali, da jih je bilo doma toliko, da ko je eden splezal na krušno peč, je drugi padel dol.

Ana pove, da so bili časi takrat precej drugačni kot sedaj: »Časi so bili taki, da je bila povsod revščina, vendar so nas starši vzgajali v ljubezni in poštenosti. Moja velika želja, da bi postala učiteljica, se je porodila že v 1. razredu osnovne šole. Rada sem se učila in rada imela otroke. V kraju smo imeli že osemletno osnovno šolo, srednje

šole pa so bile oddaljene in po večini privatne.« Ko je doma izrazila željo, da bi postala učiteljica, so starši rekli »ni govora«, saj vse to stane, denarja pa ni. »Imela pa sem dobrega strica Kramarjevega Žana z Runarskega, ki je bil duhovnik. Vpisal me je v dekliško meščansko šolo k redovnicam v Šmihel pri Novem mestu, kjer je služboval. Tudi šolnino je plačeval, za kar sem mu še danes hvaležna.« Tako je kot enajstletna deklica Ana odšla od doma na šolanje. Že tako mlada od doma je za veliko otrok sedaj nepredstavljivo. Ana pa ni na to gledala tako. Začela se ji je uresničevati življenjska želja, vse lahko potrpi, le da postane učiteljica. Ob odhodu ji je dal oče popotnico v obliki nasveta in dejal: »Bodi poštena, kakor smo te vzgajali. Bodi dobra z ljudmi, pa bodo tudi ljudje s tabo.« To je bilo največ, kar ji je lahko dal in dal ji je največ. Ta nasvet jo spremlja že celo življenje in je eno od njenih glavnih vodil. Poleg tega življenjskega nauka pa je Ana imela še eno vodilo. Dobila ga je od učitelja verouka, dr. p. Romana Tominca na učiteljišču. »Človek z veliko začetnico,« kot ga lepo opiše Ana. Dejal jim je: »Dekleta v življenju ne boste imele časa ne moliti, ne k maši hoditi. Poštene bodite in dobra dela delajte, ker brez dobrih del je molitev prazna.«

Domov se je Ana vračala enkrat na leto in čas počitnic izkoristila za delo. Med počitnicami je dobila tudi prvo službo. Odšla je za pesterno na Škrabče, kjer je pazila takrat še malega Ivana Zidarja. Naslednje leto pa je šla h Kramarjevem, kjer je čuvala malo Verenko.

Zaradi vojne je začasno prekinila šolanje, toda kmalu se je vrnila k redovnicam. Tokrat v Ljubljano, kjer je tudi končala srednjo šolo.

Po končani šoli se je leta 1945 vpisala na učiteljišče v Ljubljani, kjer je bila srečna, saj je bila zopet korak bližje poklicu, za katerega je bila »rojena«. Spomini na dogodke na šoli pa niso najlepši, ker se nekaterim kolegicam ni izpolnila želja postati učiteljica. Morale so, na žalost vseh, predčasno zapustiti učiteljišče. Po maturi je Ana sodelovala v delovni brigadi na novski avtocesti. Takoj po prihodu domov pa jo je že čakal »poziv« na službeno mesto. Tako je leta 1949 dobila prvo pravo službo kot učiteljica. Želja izpolnjena!

Odšla je v zadnjo vas na Primorskem, pod Porezen. Na drugi strani hriba je bila že Gorenjska. To je bila potovalna šola. Eno leto je bila v Počah, drugo v Gorjah. Otroci so bili isti, bilo jih je 54. Pouk je potekal v kmečki hiši, kjer je živel 8-članska družina. Voda je bila samo na sredi vasi. Hiše brez elektrike. Prvo leto je spala v postelji z dvoletnim otrokom. Rada se pošali na ta račun: »Kmetje so takrat imeli vonj po hlevu, jaz kot učiteljica pa sem imela vonj po otroškem urinu.« V družini, kjer je prebivala, so vsi največkrat jedli iz ene skleda. Vendar je bila srečna, saj so jo imeli ljudje radi. Kmalu je dobila pristen stik z njimi, zlasti z mladino, in vse je bilo lažje.

Poleg rednega učenja otrok je dvakrat na teden organizirala večerno šolo za mlade, ki so med vojno obiskovali le italijansko šolo ali občasno

partizansko šolo. Saj računali in risali so zelo dobro, manjkalo jim je slovnice. Do takrat so jih le potujčevali, v partizanski šoli pa se slovnice tudi niso prav veliko učili. Mladi so radi obiskovali njene večerne šole.

Režirala je tudi igre. Skupaj z otroki so pripravljali oder in sceno kar na hlevu. Zavesa so

sešili iz rjuh. Bili so presrečni, da so lahko nastopali. Prva predstava je bila kar zahtevna igra

Domen. Vstopnino so potem porabili za skupni izlet s tovarnjakom v Postojnsko jamo. To je bil njihov prvi izlet, ki je bil nepozaben. V vasi so jo vzeli za svojo. Ana pove: »Kadar je bila v vasi poroka, sem bila med glavnimi svati. Kadar je bil mrlič na vasi, sem prečula pri njem z vaščani vso noč.«

Po štirih letih je bila premeščena na osnovno šolo Otalež, dvorazrednico, kjer je bilo 90 učencev. Šola je bila bolj oddaljena od vasi, zato se niso toliko družili z vaščani, kljub temu pa je prišlo do uprizoritev iger. S prijetno in dobro kolegico sta na tej šoli učili in vzgajali štiri leta. Otroci in starši so bili zelo prijazni, zato nista imeli z njimi večjih problemov. Edini problem v Otaležu je nastal, ko je prišel na šolo šolski nadzornik. O tem dogodku pove: »V deževnem in blatnem vremenu je prišel v šolo moški, moker in blaten, saj je prišel po kolovozu, ker boljše ceste ni bilo. Nisem ga poznala, zato ga nisem pustila v razred. Malo se je nasmejal, rekel pa ni nič. Seveda je odšel h kolegici, s katero pa sta bila že stara znanca. Po odmoru mi ga je predstavila. Mirno je rekel: »Saj sva se že zjutraj pozdravila.« Mislila sem, da me bo kap. Vendar se je vse dobro izteklo.

Med službovanjem v Otaležu je nekega dne, ko je bil kolektivni izlet, spoznala tudi svojega moža, ki je bil takrat strokovni učitelj. Tri leta sta bila par, potem pa sta se leta 1956 vzela in začela ustvarjati družino. Ko sta se poročila, je bilo ogromno snega in na žalost ni mogel nihče od njenih na poroko. Glede tega ji je bilo malce hudo, no, so jo pa njegovi domači takoj vzeli za svojo. Izpolnila se ji je še druga največja želja in to je bila, da dobi dobrega moža.

V začetku šolskega leta 1956/57 je tako Ana odšla v Cerkno. Z možem sta dobila stanovanje in Ana je dobila tudi drugo službo. Tam je bila v prvi polovici leta vzgojiteljica v dijaškem domu. Pozneje pa je morala nadomeščati učitelja na OŠ Bukovo. Rada pove, da je takrat poučevala v istem prostoru, kjer je obiskoval osnovno šolo tamkajšnji rojak, pisatelj France Bevk. Na osnovni šoli Cerkno, kjer je po Bukovem prevzela učiteljski položaj, je potekal celodnevni pouk. Poučevala je največ dopoldan. Potrebna je bila nova šola. Pobudo za gradnjo pa so dali preživeli gojenci »partijske šole«, ki je bila med vojno v Cerknem požgana. 27. januarja 1944 je bila šola izdana in padlo je 47 mladih gojencev te šole. Nova šola se je imenovala »Osnovna šola spomenik NOB«. V njej je bilo čudovito poučevati, saj je bila za takratne čase res prostorna in lepo opremljena. Z veseljem je vodila pionirsko organizacijo na šoli in za uspešno življenjsko delo prejela priznanje: zlato značko Zveze prijateljev mladine Slovenije. Na šoli je ostala do upokojitve, ko je dopolnila 35 let službovanja.

V Cerknem sta z možem kmalu po tistem, ko sta se jima rodila sinova, začela razmišljati, da bi

šla na svoje in da začneta z gradnjo hiše. Res sta se lotila gradnje, zidarji pa so bili večinoma bivši Anini učenci. Dopoldne so šli v službe, po službi pa k Ferjančičevim, kjer jih je že čakalo kosilo in potem delo na gradbišču. »Zelo so bili pridni in natančni, »njih Ana rada pohvali. Zaradi tega je bila tudi hiša zgrajena zelo hitro in mlada družina z dvema sinovoma se je iz učiteljskega stanovanja preselila v nov, čisto njihov dom.

Bloke so še vedno v njenem srcu in rada se vrača domov. Vsaj štirikrat na leto jih obišče. Se pa tudi Bločani radi ustavijo pri njih, če ne drugače, ko gredo na smučanje na bližnje smučišče.

Ko se Ana spomni, kako je bilo na Blokah prej in kako je sedaj, pove: »Bloke so sedaj bistveno bolj zaraščene, kot se jih spominjam iz otroštva. Napredek je velik, ljudje imajo službe, včasih ni bilo nič. Tudi domače obrti ni bilo. Oče je bil po izobrazbi mizar, pa je uporabil svoje sposobnosti le za kakšen škaf, krsto ali za popravilo grabelj pozimi.«

Sedaj Ana uživa v pokoju ob branju knjig in skrbi za svoje tri vnukinje. No, najstarejša je pred kratkim diplomirala iz medicine na Oxfordu, pa sedaj piše še doktorat. Mlajši dve pa sta še obe doma. Rada hodi tudi na obiske v dom za ostarele, se dobi približno na dva meseca s sošolci z učiteljskega v Ljubljani na kavi in redno vzdržuje stike s prijateljicami.

A ostali so spomini ...

*Ostala je tiha sreča zadoščenja:
del sebe si vtkala v ta svet.*

Matej Kljun

Ana in Verenka

Zbirka čipk

Na Blokah je lepo

TURISTIČNO DRUŠTVO BLOKE JE NA OSNOVI PROJEKTA SLOVENIJA »MOJA DEŽELA – LEPA IN GOSTOLJUBNA« MARCA 2008 ORGANIZIRALO V SODELOVANJU S KLUBOM GAIA PREDAVANJE Z NASLOVOM RAZLIKA MED PODEŽELSKIM IN MESTNIM VRTOM. PREDAVATELJ MATJAŽ MASTNAK, STROKOVNJAK ZA VRTNARSTVO IN VELIK ZAGOVORNIK AVTOHTONIH ZASADITEV, NAS JE SPOMNIL, KAKO LEPI SO BILI VRTIČKI NAŠIH STARIH MAM, KJER NI BILO CIPRES IN JAPONSKIH TULIPANOV, PAČ PA ASTRE, CINIJE, POTONIKE, MNOGOCVETNE OČARLJIVE VRTNICE, HORTENZIJE, JASMIN. VMES PA ŠE ŽAJBELJ, ŠETRAJ, KOPRC, TIMIJAN, KAMILICE, AJBIŠ ITD.

TURISTIČNO DRUŠTVO JE V APRILU RAZPISALO TEKMOVANJE ZA NAJLEPŠI BALKON, VRT IN KMETIJO.

STROKOVNA KOMISIJA JE VSE PRIJAVLJENE OCENILA IN NAJBOLJŠIM PODELILA PRIZNANJA.

OBČINA JE NAJBOLJŠIM PODELILA PRAKTIČNA DARILA.

PRIZNANJE TD BLOKE

Letos prvič podeljujemo priznanje za lepo urejen lokal in gostoljubnost, in sicer Gostilni Miklavčič iz Velikih Blok.

Vsi, ki s srcem zasadimo rože smo vedno že sami nagrajeni z njihovo lepoto, tudi če letos nismo bili izbrani za nagrado.

Moje rože rastejo tudi za sosede in sosedove zame, saj jih jaz z domačega dvorišča vidim skoraj v boljši perspektivi.

Anita Zakrajšek

ZA NAJLEPŠI BALKON

Ga. Barbara Zgonc, Nova vas. Balkon krasijo živobarvne surfinije, ki delujejo usklajeno z objektom.

ZA NAJLEPŠI VRT

Ga. Lidija Ambrožič, Velike Bloke. Vrt je komaj viden in komu poznan, vendar s topolino in skrbno izbranimi detajli prečudovit. Posebnost vrta: 60 let stara jablana, ki je bila močno poškodovana od strele. Jablana še vedno obrodi.

ZA NAJLEPŠE UREJENO KMETIJO

Ga. Nataša Otoničar, Hribarjevo. Idilična kmetija, »obsejana« s tako rekoč domačimi rožami. V poletnih dneh poiščejo zavetje pod umetniško izdelanim toplarjem. Zalivanje rož jim vzame kar uro in pol na dan.

Ga. Greta Pavlič, Nova vas. Izbor rastlin in njenih barv ustvarja harmonijo z lepo urejeno okolico.

Gdč. Tatjana Grlj, Nova vas. Na vrtu najdeš od okrasnega tobaka, pa vse do bazilike. Skrivnost vrta je, da so rastline naravno gnojene – največkrat s kvasom, raztopljenim v vodi. Središče vrta je vrtna uta poleg zeliščnega skalnjaka.

G. Anton Kraševac, Studenec. Gospod sam skrbi za kmetijo in je velik ljubitelj cvetja. Celoten vtis kmetije je dober, popestri jo tudi zvrhan koš poljskih buč.

Unška lipa

O lipi na Uncu, ki stoji poleg cerkve, vraščena v kamniti zid, ne obstaja ravno veliko zapisov, ki bi podajali neke natančne podatke o njeni zgodovini in dogodkih okoli nje. Burna zgodovina je žal večino zapiskov in kronik, ki so obstajale, obdržala zase. Večina podatkov in zanimivosti tako ostaja le v ustnem izročilu domačinov.

Unška lipa je do današnjih dni zrastle 23 m visoko in ima obseg debela 713 cm. Deblo je zelo kratko, saj se že kmalu od tal razbohoti v pet mogočnih vrhov, kar nam da slutiti, da je bila v daljni preteklosti močno poškodovana. Po ustnem izročilu naj bi jo nekje okrog leta 1620 vsadil »Godešov« iz domačije pod cerkvijo, ki se še danes tako imenuje. Ta mož naj bi bil v tistih časih cerkovnik (oskrbnik cerkve) in ta tradicija se je v hiši preko njegovih potomcev nadaljevala skoraj ves čas skozi stoletja. Dogodek posaditve lipe bi lahko sovpadel tudi z obnovitvijo cerkve, ki je potekala okrog leta 1615. Tako je postala lipa nemi spremljevalec razvoja in dogodkov v tem kraju. To je bil namreč tudi čas, ko so tu pričeli na novo vzpostavljati cestno omrežje, kar je bilo

za te kraje velika prelomnica. Pojavila se je možnost za dodaten zaslužek v obliki tovarništva kakor tudi lažje prodaje pridelkov in predvsem lesa. In kot se je razvijala lipa, se je razvijal tudi kraj okrog nje. V času, ko je bila lipa posajena, je bila večina hiš, če ne celo vse hiše okrog nje, lesenih. Z napredkom in posledično zaslužkom, ki so ga prinesle ceste, pa je bilo le-teh vedno manj

Unška lipa

in vedno več iz kamna zidanih. Pod njeno krošnjo so se ob nedeljah po maši vedno pogostejše ustavljali vaški možje, da so se pogovorili o aktualnih dogodkih in si izmenjali novice. Ob večerih pa so se pod njo zbirali vaški fantje.

Pod lipo so dolga leta, če ne celo stoletja, okrajni ali občinski sluge ob nedeljah po maši brali obvestila, razglase in odloke. V kasnejšem času pa je bil tudi običaj, da so vse razglase in plakate pribili kar na lipo.

Domačini se spominjajo tudi časov,

ko je v generalski uniformi in z malo »sabljičco« za pasom vsako nedeljo prihajal v cerkev k maši general Rudolf Maister in se po maši z vaščani pomenkoval pod lipo.

Močno je tudi še živ spomin domačinov na vetrolom leta 1965, ki je hudo poškodoval lipo, tako da so bili nekateri že v skrbeh, ali si bo sploh opomogla. V današnjih dneh pa sploh ni opaziti, da se ji je takrat kaj pripetilo in vsi so mnenja, da je še lepša kot prej.

Toda to je le ena izmed mnogih lip v naših krajih, o kateri bi domačini vedeli povedati še marsikaj. Poskrbeti pa moramo, da se bodo pod temi lipami in o dogodkih, katerim so bile priča, lahko pogovarjali tudi naši otroci. Mogočne in starodavne lipe so marsikje tudi že izginile, saj se tudi one ne morejo upreti zobu časa ali spremembam v prostoru. Potruditi pa se moramo, da bodo ti živi pomniki preteklih časov čim dlje ostali z nami. Da ne bodo tudi lipe na Bloški planoti, kot so lipa pri cerkvi pri Fari, v Ravniku, na Zavrhu pri Ogradarju, pri sv. Urhu, na Studencu in še druge, ostale le spomin, ki pa lahko kaj hitro zbledi.

Viri: ustno izročilo domačinov z Unci, ZGS KE Cerknica

Igor Kržič, revirni gozdar

Strelsko društvo Veteran

Evropsko prvenstvo

1. in 2. avgusta je na strelišču na Bloški Polici potekalo evropsko prvenstvo IDPA 2008. Strelsko društvo Veteran Bloke je bilo na prvenstvu zelo uspešno, saj so člani društva skupaj osvojili 11 pokalov. S tekmovalja objavljamo nekaj slikovnih utrinkov. D. M.

Prvič v šolo

*Trije korenjaki, trije veseli
vandrovčki
so torbice vzeli in prvič v šolo šli.*

*So v zvezke pisali velike črke A, E, I,
na prste kazali, da ena in dva je tri.*

*Vsi trije junaki pa so sanjali vse noči,
da z zlato raketo na luno bodo šli.*

(Janez Bitenc)

Pa ne le trije, kar pet korenjakov in šest junakinj je letos prvič prestopilo šolski prag. Prišli so veseli, nasmejani in ponosni s svojo šolsko torbo na rami. Lahko se pohvalimo, da smo edini razred na šoli, kjer prevladujejo deklice. Za starše in otroke smo pripravili kratko lutkovno predstavo o miški, ki je iskala

prijatelja. Otroci so potem pobarvali miške iz stiropora in se naučili prstno igrico. Na koncu je vse skupaj čakala slastna torta.

Učiteljica Petja Ilejšič

Med vsemi temami, ki jih bomo obravnavali letos, je tudi obnašanje prvošolcev na cesti. Že pri pouku spoznavanja okolja smo na načrtu mesta prepoznavali nevarnosti na poti v šolo. Odšli smo v šolsko klet, kjer smo z baterijsko svetilko opazovali predmete, ki so v temi bolj

Naš prvi športni dan

Prvarji smo se kmalu po začetku šolskega leta odpravili na krajši pohod. Dogovorili smo se z večjimi otroki iz vrtca in skupaj smo se podali proti Velikemu Vrhu. Ko smo prešli hrib s čudovitim razgledom, smo se spustili do glavne ceste in jo prečkali. Proti šoli smo se vračali po poljskih poteh, ki so bile idealne za brezskrbno tekanje po naravnih površinah. Bilo je lepo, saj smo ujeli zadnje tople sončne žarke in ponovno pozdravili svoje prijatelje iz vrtca.

Učiteljica Petja Ilejšič

Šola

S prvim septembrom so se končale počitnice in začelo se je novo šolsko leto, ki smo ga predvsem petarji nestrpno pričakovali, saj smo se namesto v šolske klopi podali na Debeli rtič v poletno šolo v naravi.

Letos nam je bilo vreme zelo naklonjeno. Grelo nas je pravo poletno sonce, pa tudi morje je bilo zelo toplo. Vsi učenci smo ponosni na osvojene delfinčke. Dve dekleti sta se okitili celo z zlatim.

Čeprav se nam je večkrat zazdelo, da uživamo prave počitnice, pa temu le ni bilo tako, saj smo poleg plavanja imeli tudi čisto pravi pouk. Vrtarka nas je seznanila s sredozemskim rastjem. Najbolj všeč nam je bila sramežljivka. Kot nam že njeno ime pove, je zelo sramežljiva, saj ob dotiku zapre liste. Bili smo tudi raziskovalci. Z lupo smo spoznavali morske živali in rastline. Zelo smo uživali v likovnih delavnicah, kjer smo ustvarjali broške iz glinomola in slikali na kamen. Plavanje pa ni bil edini šport, s katerim smo se ukvarjali. Zmagovali in potili smo se

Varno v šolo

vidni: kresničke, rumene rutice in druga odsevna telesa na torbicah, vetrovkah in športnih copatih. Zdaj vemo, kako so zvečer pomembna odsevna telesa na oblačilih. V sredo smo se opremljeni z rumenimi ruticami s policistko Lidijo in dvema mladima policistoma, Lukom in

Štefanom, odpravili proti glavni cesti v Novi vasi. Tam smo prečkali cesto po pravilih, ki jih moramo poznati zaradi svoje lastne varnosti. Na srečo smo še premajhni, da bi sami hodili čez cesto, toda previdnost ni nikoli odveč.

Učiteljica Petja Ilejšič

v naravi – 2008

pri nogometu, dekleta pa so nadigrale nasprotnice pri igri med dvema ognjema. V lepem spominu nam bo ostal tudi gusarski dan, saj nas je s svojim prihodom počastil čisto pravi gusar Berto Kljuka. Zanimive pa so bile tudi večerne dejavnosti: ples, nočno kopanje, pohod, piknik in zaključni večer s podelitvijo priznanj in sladkih nagrad, ki smo

si jih priborili tisti, ki smo cel teden vestno skrbeli za urejenost sob.

Čeprav smo na Debelem rtiču preživeli šest čudovitih dni, smo vseeno komaj čakali, da se odpravimo na Bloke, saj smo že zelo pogrešali svoje domače.

Razredničarka Pavla Ponikvar

Naravoslovni dan na Cerknškem jezeru

Na začetku novega šolskega leta smo se učenci prve triade podali na raziskovanje Cerknškega jezera. K sodelovanju smo povabili pedagoginjo Meto Vončina Gnezda iz Notranjskega regijskega parka. Najprej smo spoznali legendo o Cerknškem jezeru, ki smo ji pozorno prisluhnili. Nato smo si ogledali maketo požiralnika in opazovali rastline in živali na jezeru. Videli smo beli lokvanj, ki le redkokje zraste brez pomoči človeške roke.

Zelo zanimivo je bili opazovanje bele čaplje skozi teleskop. Kljub temu, da smo bili precej živahni, smo lahko opazovali ptico lisko, ki je plavala med trstičjem. Videli smo, da so kmetje na jezeru tudi pokosili. Zanimalo bi nas še veliko stvari: čolni, ribe, metanje kamenčkov v vodo ... Učenci so obljubili, da se bodo na raziskovanje jezera še kdaj odpravili s svojimi starši.

Učiteljica Helena Šivec

Obisk iz Amerike

Začetek šolskega dne so nam v četrtek polepšali gostje iz Amerike. Obiskali so nas Hitijevi iz Clevelanda: gospod Tony Hiti, ki je s seboj na ogled šole pripeljal tudi sina Martina in hčerko Marianno, najstarejši sin pa je zaradi bolezni in slabega počutja tega dne ostal z mamico doma.

Pokazali smo jim, kako se pri nas učimo angleščine, jim razkazali šolo in vrtec in malo pokramljali. Martin nam je povedal, da ima rad košarko in navija za ekipo Cleveland Cavaliers, ki igra v ligi NBA. Njegov vzornik je LeBron James. Marianna hodi k uram baleta in najraje pleše na glasbo skupine Abba. Tudi računalniške igrice imata rada, a so dogovorjeni: nič več kot pol urice na dan.

V Sloveniji jim je všeč in tudi na obisku v šoli in vrtcu so se imeli lepo.

Naravoslovni dan v Gradežu

Učenci tretjega in četrtega razreda smo 24. 9. 2008 obiskali Gradež. To je hribovska vasica, ki leži v velikolaški pokrajini, v neposredni bližini Turjaka, v čistem naravnem okolju.

Pred sušilnico sadja v Gradežu

Pod vodstvom članov Društva za ohranjanje dediščine smo si ogledali žganjekuho, pripravo jabolčnega soka, sušilnico sadja, čebelnjak z razglednim panjem in strletov kozolec z izvlečno diro.

Najprej nam je Gospod Stane razložil, kako iz sadja skuhamo žganje. Povedal je, da sadje najprej namočimo v sod, kjer ga pustimo vreti, nato pa ga damo v kotel, kjer se prekuha. Po prvem kuhanju priteče 'nanga', po drugem

kuhanju pa žganje. Le-to je lahko jabolčno žganje, hruškovec, slivovka ali sadjevec.

Sledil je ogled priprave jabolčnega soka. Očiščena jabolka je gospa zmlela in jih stisnila s stiskalnico. Sveže stisnjen sok smo z užitek popili.

Lin si naliva sok, ki ga je iztisnil Mitja. Le kakšen je?

Mmmm, sok je zelo okusen.

V sušilnici sadja smo se seznanili s potekom sušenja sadja, si ogledali sestavo sušilnice in se posladkali z jabolčnimi krlji.

Koliko čebel na enem mestu!

V razglednem panju smo si z zanimanjem ogledali satovje in spoznali življenje čebel ter vlogo trota in matice za njihovo preživetje.

Pod Strletovim kozolcem pa smo spoznali pridelavo prosa. Ob opisu posameznih opravil smo si ogledali tudi pripomočke, ki so jih uporabljali v preteklosti – voz, vile, plug, ralo, košaro za semena, valjar, pralce za pletje plev, rešeto, sito, dire ...

*Pripravili: Ksenija Brus in
Barbara Širaj*

Otroci so na cesti nepredvidljivi

September mesec je tu, z njim pa so se ulice in ceste spremenile. Na njih se je s 1. septembrom pojavilo več otrok, podjetja že delajo s polno paro, pri poslu je najbolj pomembna hitrost, to pa ne gre skupaj z množico otrok, ki se v tem času vsuje na ceste, pločnike, ulice, parkirišča.

Naša dolžnost je da pazimo na otroke!

- Otroci so na cesti in na prometnih površinah zaradi neizkušenosti nepredvidljivi.
- Zaradi svoje majhnosti pozneje opazijo vozilo in tudi vozniki jih pozneje opazijo, še posebno, če so za našim vozilom na parkirišču.
- V prometu sprejemajo naglo odločitve – naglo prečkajo ceste.
- Prepričani so, da jih voznik v vozilu vidi, če oni vidijo vozilo.
- Mislijo, da se lahko vozilo ustavi, tako kot oni, na mestu.
- Njihovo pozornost preusmerjajo radovednost in dogajanje okoli njih.
- Imajo ožje vidno polje, dobro slišijo, toda nimajo sposobnosti zaznave zvoka, od kod prihaja.

Spoštovane voznice in vozniki! Upoštevajte omejitve hitrosti, bodite strpni, prijazni in s svojim ravnanjem v prometu zagotovite, da bodo šolske poti varne.

Pred prehodi za pešce ali na drugih mestih, kjer vidite na cesti otroke, ustavite in dajte prednost otrokom z jasno kretnjo, da je pot varna.

Vozniki, otroci nimajo zavor, vaša vozila pa jih imajo, zato ne dovolite, da bi zaradi vaše nepredvidnosti in nepazljivosti na cesti ugasnilo mlado življenje.

Lidija Jurkovič, PP Cerknica

Bloške gospodinje »Zarja«

Pridobile smo si kvalifikacijo o peki

V sekciji bloških gospodinj, ki delujemo pod imenom Zarja, smo se nekatere članice odločile za dodatno izobraževanje na področju priprave krušnih izdelkov, saj želimo, da bo tudi naše delovanje bolj »uradno«. Tako smo se štiri članice lanske jesen podale na 35-urni tečaj, ki je obsegal 10 strokovnih predmetov. Po zaključku omenjenega tečaja smo kandidatke za pridobitev certifikata o nacionalni poklicni kvalifikaciji napravile obsežen dokument v obliki seminarske naloge v zbirni mapi, ki je vseboval strokovno in slikovno gradivo. Seveda smo pri izdelavi tega dokumenta uporabile pridobljeno strokovno

»Gasilska« s podelitve

znanje. Tako izdelano zbirno mapo, ali bolj učeno portfolio, smo posredovale v pregled strokovni komisiji na Kmetijsko-gozdarsko zbornico Slovenije. Vse, ki smo uspešno opravile omenjeno usposabljanje, smo si pridobile pravico do certifikata.

V mesecu juliju 2008 nam je sam g. Ciril Smrkolj, predsednik Kmetijsko-gozdarske zbornice Slovenije, podelil certifikat in tako smo si vse štiri članice Zarje pridobile nacionalno poklicno kvalifikacijo kot izdelovalke kruha, potic, peciva in testenin na tradicionalen način. Slovesna podelitev je bila v Čebelarskem centru Slovenije, na Brdu pri Lukovici.

Na podlagi take kvalifikacije pa je že možno registrirati dopolnilno dejavnost na kmetiji, s tem pa se seveda odpira možnost razvoja lastne kmetije.

Marija Jakopin

PGD Velike Bloke

Tudi v letu 2008 uspešni

Kar tri ekipe, članice, mladinke in mladinci, so se udeležile gasilskega državnega tekmovanja v Ravnah na Koroškem, maja 2008. Dosegli so visoke rezultate.

Tudi pionirji so se na Uncu udeležili tradicionalnega tekmovanja za pokal gen. Rudolfa Maistra in osvojili 4. mesto. Za izredne uspehe gre zahvala poveljni-

ku društva in ostalim sodelavcem in mentorjem.

V ta namen smo za nagrado ponovno organizirali enodnevno bivanje na morju v Strunjanu. Udeležilo se ga je kar 68 mladih gasilk in gasilcev ter seveda starejši gasilci kot spremljevalci svojih mladoletnih otrok.

PGD Velike Bloke načrtuje tudi nakup nove avtocisterne (o tem

smo že pisali), ki bi zamenjala 30 let staro cisterno, ki močno izkazuje svojo dotrajanost. Zato resnično ne moremo več odlašati, če hočemo svojo dejavnost opravljati v korist bloškim prebivalcem.

V ta namen bomo pred novim letom ponovno zbirali prispevke, ko bomo po gospodinjstvih nosili naše skromne koledarje.

Želimo si in upamo, da bi bilo novo vozilo prevzeto ob 80-letnici PGD Velike Bloke, leta 2010. Prav gotovo bo Občina Bloke pri tem nakupu imela glavno besedo, saj so zneski za tak nakup cca 200.000 €.

Seveda nam bo s tem nakupom odleglo za nadaljnjih 30 let.

Priporočamo se vsem prebivalcem Blok, da nam po svojih močeh pomagata pri nakupu vozila in se vnaprej zahvaljujemo za pomoč.

*Predsednik PGD Velike Bloke
Miroslav Doles*

Bloški gasilci na morju v Strunjanu

20. maj – praznik slovenskih čebelarjev

Slovenski čebelarji smo pred leti določili, da bo 20. maj (rojstni dan velikega slovenskega čebelarja in učitelja Antona Janše) naš praznik. Letos smo ga praznovali že šestič, in sicer v soboto 17. maja. Praznovanje je letos organiziralo ČD Lukovica. Skupaj s člani ZČD Cerknica smo se ga udeležili tudi bloški čebelarji. Poleg bogatega kulturnega programa in podelitev priznanj je bil osrednji dogodek odkritje doprsnega kipa g. Benedičiču, pobudniku gradnje čebelarskega centra in dolgoletnemu predsedniku ČZS.

ČD Bloke – Nova vas Strokovna ekskurzija

Na letošnji strokovni izlet smo se nekateri člani ČD Bloke skupaj z ostalimi društvi v ZČD Cerknica odpravili 28. 6. Obiskali smo vele-

čebelarstvo Silvo Posl. G. Posl je čebelarski mojster in čebelarji s približno tristotimi družinam, ki jih večinoma prevažajo. Sedež čebelarstva je v

V Ravniku se je to poletje nekaj dogajalo!

Skoraj vsa vas je bila po dolgih letih zbrana okoli našega B'č-a ... B'č je vodnjak s čistilno letnico izdelane 1891. Vasi naj bi ga poklonil grof Auersperg – Turjaški v zameno za izgradnjo oz. odstop zemljišč za cesto v Zalo in Iško. V njem je močan izvir vode, ki je speljana v korito, kjer se je včasih napajala živina. Stoji v centru vasi na križišču za Zavrh ali Cajnarje. Čeprav leži v središču vasi, ga mnogi verjetno še opazili niste, saj je bil zaraščen in zanemarjen. Omembe vreden je tudi most čez potok z letnico 1921, ki pa

je bil seveda večkrat popravljen in nasut do obstoječe višine cca 0,5 m nad prvotnim nivojem. Letnica izgradnje mostu je bila za nekatere od nas pravo odkritje ob čiščenju čelne stranice mostu, saj je bila mnogo let zaraščena in skrita očem.

Ravničani smo se odločili, da naša kulturna dediščina ne sme potoniti v pozabo. Določili smo datum in organizirali čistilno akcijo. Sodelovala je skoraj vsa vas. Vsak na svoj način in po svojih zmognostih. Nekateri smo pomagali z delom

ob b'č-u, drugi s peko peciva, pijačo ali moralno podporo. Upamo, da bo vaški vodnjak dobil dokončno podobo tudi s pomočjo Občine Bloke, kjer nameravamo kandidirati za sredstva razpisa Heliosa za obnovo vodnjakov v Sloveniji, katerega cilj je ohranitev čistih in pitnih voda. Občina nam je ob tej akciji že pomagala s kamionom peska, ki smo ga potrebovali za nasutje in planiranje terena.

Kmalu boste ob žuborenju potoka Ravniščice in osvežitvi z vodo

iz B'ča lahko tudi posedeli na lepi klopici in pomislili tako, kot smo razmišljali Ravničani: pa vendarle po bloških vaseh še obstajajo svetle točke naše preteklosti, ki nas znajo v današnji dirki s časom še združiti in ohraniti vezi med ljudmi. Veseli nas predvsem to, da te vasi spet dobivajo svojo »vaško dušo«. Ko si boste vzeli kanček časa za »svojo dušo«, pa si le pridite pogledat našo znamenitost. Ne bo vam žal!

*Ajda Šimnic in Zora Obreza,
foto: Jože Obreza*

Ravniški B'č prej ...

... in med čistilno akcijo

Čači vasi, KS Kostrivnica pri Rogiški Slatini. Ko smo prispeli tja, nam je razložil način svojega čebelarjenja, razkazal točilnico in polnilnico za med. V trgovinici smo lahko kupili vse njegove čebelje pridelke. Po prigrizku smo se odpravili do kontejnerja s čebelami v Kostrivnico, kjer vzreja matice. Vzrejo matic nam je podrobno razkazal in obrazložil, saj je bila prav ta tema namen našega obiska. Zatem je sledil bolj sproščujoč program, saj nam je lokalna turistična vodička povedala nekaj o zgodovini Kostrivnice in okoliških krajev. Tam so tudi stari vrelci (vodnjaki) mineralne vode še iz rimskih časov. Tu smo se tudi poslovili od našega gostitelja. Odpeljali smo se proti Rogatcu, kjer smo si ogledali še kmetijo-muzej na prostem in se nato odpravili v bližnji kmečki turizem na pozno kosilo. Vrnili smo se zvečer, vsi zadovoljni in polni novih znanj.

Stanislav Car

Kmečke igre na Banšicah

Deževno nedeljsko jutro – dolgčas. Kaj bi počeli? Zbrani smo se odločili, da odrinemo proti Banšicam. Tam so se odvijale kmečke igre, ki jih je organiziralo Turistično društvo Banšice. Tudi člani Turističnega društva Bloke smo se odločili, da bomo sodelovali. Tekmovalo se je v treh igrah. V prvi so morali tekmovalci premagati poligon. Čez balo sena, pod »bodečo žico«, okoli kola z glavo na njem, pobrati sadež in po isti poti nazaj. V drugi igri je fant premikal bale sena eno pred drugo, dekleta pa je moralo hoditi po njih. Za nazaj so bale naložili na samokolnico in odpeljali proti cilju. V tretji igri pa je bil fant samokolnica, dve dekleti sta ga držali vsaka za eno nogo in peljali proti posodi z vodo, v kateri so plavali sadeži. Fant je moral sadež ugrizniti in ga v ustih pon-

esti na cilj. Konkurenca je bila huda, vendar se Bločani ne damo. Naš trud je bil poplačan, saj smo zasedli prvo mesto. Odločili smo

se, da gremo tudi drugo leto po zmago.

Matej Pakiž

Valvasor v Doberdobu

Na povabilo družine Romana Gergoleta iz Doberdoba sta Javni sklad za kulturne dejavnosti Republike Slovenije (izp. Cerknica) in Kulturno društvo Notranjska 11. septembra 2008 predstavila košček zgodovinske in kulturne dediščine prelepe Notranjske. To so storili Jože Stražičar (predsednik Jamarskega društva Karlovica iz Dolenje vasi pri Cerknici) in ljudska pevca Micka in France Anzeljc s Hudega Vrha na Blokah, ki jih je slavnostna govornica na prireditvi, gospa Jožica Mlinar, imenovala kar bloška kulturna ambasadorja. In res sta svoje poslanstvo opravila pristrčno in v veliko veselje občinstva v župnijskem kultur-

nem domu v Doberdobu, kjer se je kot izjemen gostitelj izkazal gospod župnik Ambrož Kodelja.

Doberdob je največje slovensko naselje na doberdobški planoti, pet kilometrov od Tržiča (Monfalcone), s presihajočim Doberdobskim jezerom in 158 metrov visokim gričem Gradišče, kjer so ostanki rimske utrdbe. Med prvo svetovno vojno je bil Doberdob porušen, ker je bil sestavni del avstro-ogrske obrambne linije soške fronte. Tragedijo in usodo tega kraja je popisal v romanu Doberdob Prežihov Voranc (po njem se imenuje tudi osnovna šola v Doberdobu).

Zadnji pregled scenarija pred nastopom – Jožica Mlinar in Šimen Gergolet

Najboljši iskalni psi na svetu leta 2010 na Bloški planoti

Pes je človekov najboljši prijatelj in v zadnjem stoletju tudi nepogrešljiv pomočnik predvsem pri nezgodah, kjer odpove tudi najmodernejša tehnika. Človek je psa v začetku medsebojnega sožitja uporabljal kot pomočnika pri lovu, čuvanju živali in imetja. Pri teh opravilih je človek spoznal, da ima pes celo vrsto naravnih danosti, ki bi lahko pomagale človeku. Tako se je pokazal kot odličen spremljevalec slepih in slabovodnih, kot pomočnik paraplegikom, kot iskalec eksploziva in mamil, iskalec preživelih v gorah in potresih, pasji nos pa uporabljamo tudi za iskanje izgubljenih oseb.

V večini držav imajo enote psov, ki so usposobljene za zgoraj omenjene humanitarne naloge. V Sloveniji imamo to službo zelo dobro organizirano preko Kinološke zveze Slovenije in drugih društev ter organizacij, ki se ukvarjajo s tako dejavnostjo. Vsako leto se širom sveta odvija preizkušnje najbolj usposobljenih psov iz domala vseh delovnih področij. Slovenci in naši psi smo v zadnjih letih na teh preizkušnjah zelo opazni, saj psi in njihovi vodniki dosegajo izjemno dobre rezultate in posegajo celo po naslovih svetovnih prvakov. Tako je Slovenija letos na Slovaškem postala ekipni svetovni prvak v sledenju, član reprezentance pa svetovni prvak; tudi med psi, ki so usposobljeni za iskanje pogrešanih izpod ruševin, je letos na Hrvaškem Slovenec stal na najvišji stopniški svetovnega prvenstva, ekipa pa je zasedla tretje mesto. Domala vsi vodniki v Sloveniji v teh aktivnostih so volonterji in svoj prosti čas in prenekateri euro vložijo v usposabljanje psa za to humanitarno delo.

Eno izmed teh koristnih dejavnosti in sožitja psa in človeka je tudi iskanje izgubljenih oseb, kjer resnično pridejo do izraza dobre naravne zasnove psa, predvsem velika sposobnost iskanja in uporaba nosu. Dobro izšolan pes in vodnik sta koristna pri iskanju oseb, ki se izgubijo v naravi in za preživetje se lahko največkrat zahvalijo dobro usposobljenemu psu in njegovemu nosu. Kinologi to pasjo dejavnost

imenujemo sledenje.

Da so psi in njihovi vodniki vedno pripravljeni za delo na terenu, morajo v to vložiti izredno veliko dela oziroma treningov. Seveda tako usposabljanje poteka izključno v naravi, kjer morajo psi včasih slediti čez »drn in strn«. Tudi vse preizkušnje potekajo v naravi, kjer se tereni menjajo, od ravnega do močno razgibanega, kjer sledi križa divjad itd.

V Sloveniji smo v zadnjih dveh desetletjih organizirali dve preizkušnji psov v sledenju na svetovni ravni. V letu 2010 želimo organizirati naslednjo preizkušnjo najboljših psov na svetu. Po tehtnem premisleku smo prišli na idejo, da bi tako preizkušnjo organizirali na Bloški planoti, saj samo okolje ponuja čudovite naravne pogoje in situacije, ki se dogodijo pri resničnih dogodkih. Po pogovorih s predstavniki Občine Bloke, Lovski družine in Turističnega društva smo prišli do zaključka, da bi tako preizkušnjo lahko organizirali na omenjenem prostoru. Preizkušnja bi bila v aprilu leta 2010 in bi poleg kinološkega dela imela tudi zelo pozitiven odmev po turistični plati, saj bi si ta lepi del Slovenije lahko ogledali tudi predstavniki 20–22 držav iz celega sveta, ki se udeležujejo takih preizkušenj.

In kako izgleda samo delo, kako izgleda delo enega psa na sledi? Oseba, kinolog ji pravimo polagalec sledi, ponazarja izgubljeno osebo, ki naj bi se na določenem območju izgubila, pri hoji po terenu pa izgubila več osebnih predmetov (vžigalnik, cigarete, kapo itd.). Dobre tri ure po tem dogodku vodnik pripelje svojega psa na posebno označeno mesto in mu da povelje, naj išče. Pes gre po sledi, oziroma, kot pravimo, izdeluje sled, vmes najde izgubljene predmete

in jih tudi nakaže, tako da se poleg njih usede, uleže ali jih vodniku tudi prinese. In tako vse do konca, oziroma do izgubljene osebe. Ker so te preizkušnje organizirane kot tekmovanje, seveda veljajo določena pravila. Od postavitve sledi do izdelave morajo poteči najmanj tri ure. Sled je dolga cca 1800 korakov in sedemkrat spremeni smer, od tega mora biti vsaj dvakrat sprememba pod ostrim kotom in en del sledi mora biti v obliki polkroga. Pol ure pred pričetkom sledi tretja oseba križa dve liniji sledi. Psa vodi vodnik na desetmetrskem povodcu, torej so psi ves čas pripeti in pod kontrolo. Po sledi gresta pes, vodnik in sodnik, ki ocenjuje delo psa. Ocena zajema predvsem natančnost psa pri delu in število najdenih predmetov. Vsak pes opravi v štirih dneh dva preizkusa. Najboljši je tisti par, ki zbere največ točk, oziroma napravi najmanj napak.

Pri vsem tem se seveda poraja tudi vprašanje, kakšen vpliv ima to na površino, po kateri se bo sledenje odvijalo. Vse sledi bodo postavljene na travnati in gozdni površini in se bodo ognile njivam in vrtovom. Po sledi gredo samo pes, vodnik in sodnik. Gledalci, spremljevalci in ostale osebe ostajajo izven teh površin, ponavadi je to rob ceste, in na zelene površine ne smejo zahajati. Torej so

poškodbe v naravi neznatne. Ker so vodniki psov visoko kinološko osveščeni ljudje, imajo zelo socializirane pse in tudi sami pospravljajo iztrebke za svojimi psi, tako da niso moteči za okolico.

Ker bo preizkušnja v sredini aprila 2010 (predvidevamo datum od 22.–25. aprila) še ne bo motila pripravljalnih poljskih in travniških del, zato upamo, da bomo z večino lastnikov zemljišč dosegli dogovor za uporabo travnikov. Seveda bomo površine, za katere lastniki ne bodo dali soglasja, izpustili iz plana dela. Prebivalce in lastnike zemljišč želimo podrobno seznaniti s samo organizacijo, zato bomo pripravili tudi javno predstavitev prireditve.

Organizator, ki bo skrbel za strokovno in kinološko plat, bo Kinološko društvo psov sledarjev, ki združuje polagalice sledi, najboljše vodnike in ostale kinologe, ki jih veseli delo na sledi. Društvo je vseslovensko, saj v njem delajo člani iz vse Slovenije in ima izkušnje z organizacijo preizkušenj na najvišjem nivoju.

Upamo, da bomo skupaj s prebivalci Bloške planote in organizacijami v občini Bloke leta 2010 pripravili prireditev, ki bo v ponos vsem sodelujočim in bo prava manifestacija kinologije, predvsem pa da bodo lepote Bloške planote lahko поблиže spoznali tudi ljudje iz drugih držav in se kot popotniki še kdaj vrnili v ta del Slovenije.

Brane Puš,
predsednik Kinološkega društva
psov sledarjev

Pes na sledi

»Prvakom sem dal gol v zadnji sekundi!«

DEJAN PIRC IZ METULJ JE TUDI LETOS NASTOPIŁ NA PARAOLIMPIJSKIH IGRAH. V IGRI ZA SLEPE IN SLABOVIDNE, KI SE JI REČE GOLBAL, JE NAŠI REPREZENTANCI KAZALO ODLIČNO, NA KONCU PA SO ZASEDLI 8. MESTO. DEJAN PIRC, KI JE KAPETAN IN EDEN KLJUČNIH IGRALCEV SLOVENIJE, SE JE Z VESELJEM SPOMNIL DOGODKOV V PEKINGU.

Novembra lani ste zamenjali trenerja in se praktično tik pred paraolimpijskimi igrami morali navaditi na nov način dela. Kako so potekale priprave na Peking?

Priprave so potekale v treh ciklih. Začeli smo s prijateljskim turnirjem v Benetkah, sledilo je državno prvenstvo – ta cikel se je končal s turnirjem v Zagrebu, nato pa smo organizirali izjemno močan mednarodni turnir v Izoli, ki se ga udeležijo vse najmočnejše reprezentance na svetu, formo pa smo izpilili na evropskem prvenstvu skupine B na Finskem. Takrat smo že igrali tako, kot je treba. Zase lahko rečem, da sem bil na Finskem že v zelo dobri formi. Zadnja taktična uigravanja smo opravili v Laškem.

Kakšen občutek si imel pred Pekingom in s čim bi bil zadovoljen?

Letos smo imeli na voljo psihologinjo, ki je delala z nami. To je bila odlična poteza, saj nam je res veliko pomagala. Jaz sem se bal, da sem prehitro prišel v dobro formo, ampak se je izkazalo, da ni bilo tako. Na paraolimpijskih igrah smo pričakovali in želeli uvrstitve med pet.

Kako pa je bilo, ko ste prišli v Peking? To je veliko mesto ...

Najbolj me je šokirala njihova prijaznost ... posebej, da so nam odpirali vrata. Dvakrat mi je

uspelo, da sem jih odprl sam, pa še takrat sem skočil in presenetil prostovoljca. (smeh) Odlično je bilo tudi vzdušje v dvoranah. Navijanje je bilo res dobro in za vsako ekipo. Meni je bilo všeč.

Potem pa se je začelo zares in že takoj ste pokazali, da ste v sijajni formi. Predtekmovalni del ste končali brez poraza.

Šli smo tekmo po tekmo in spomnim se, da smo me spraševali, če ciljamo na kolajno. Dejal sem, da sploh ne, ampak da si želimo dobrih iger. Najbolj smo si želeli zmage na prvi tekmi. Slovenija je na velikih tekmovanjih prvo tekmo vedno izgubila in ta urok smo želeli prekiniti. Premagali smo Finsko, nato Dansko, z Belgijci je vedno napeto, a tokrat smo jih premagali. Takrat smo si že zagotovili nastop v četrtfinalu in breme je padlo z ramen. Vendar je trener startal na prvo mesto in tudi naprej smo igrali zavzeto. Zadnjo tekmo predtekmovanja smo igrali s svetovnimi prvaki iz Litve in tudi igralci med sabo smo se dogovorili, da bomo to tekmo zmagali in tako osvojili prvo mesto v skupini. To nam je na koncu, z mojim golom v zadnji sekundi tekme, tudi uspelo.

Potem pa ta nesrečna četrtfinalna tekma proti ZDA, ki je končala odlično serijo in odvzela upanje na kolajno.

Američani so nas po moje taktično prebrali. Naša

igra ni bila slaba, uresničevali smo tisto, kar smo se dogovorili, ampak Američani so poznali našo taktiko in nas uničili.

Kaj to pomeni, da so poznali vašo taktiko? So si ogledali vaše tekme in izkoristili vaše slabosti?

V bistvu so postavili obrambo. Najboljši njihov strelec sploh ni igral. Mi smo naredili dve napaki, potem pa že čutiš malo pritiska in moraš začeti loviti zaostanek. Uspeli smo izenačiti, a nam je nato zopet padla koncentracija, dobili smo še dva zadetka in upanja je bilo konec. Jaz sem se počutil, kot bi metal v zid, žoga ni šla v gol in konec.

Ko ste si ogledali tekmo na posnetku, ste gotovo prišli do kakšnih zaključkov. Kako bi lahko premagali Američane?

Mogoče bi moral igrati Matej Ledinek, ki je levičar. On je tudi manj igral v predtekmovanju in bi bil lahko skriti adut.

V borbi za 5. mesto pa to ni bila več vaša prava igra. Očitno vam je, kot pravimo, vse padlo dol.

Dvakrat igrati proti isti reprezentanci na enem turnirju je težko. Žal smo izgubili in končali na 8. mestu. Težko je sicer sedaj govoriti, kaj bi bilo treba, da bi ... tako pač je.

Kakšna je potematakem konča ocena paraolimpijskih iger?

Jaz sem zadovoljen, pokazali smo, da znamo igrati. Vzdušje v ekipi je bilo odlično in zadovoljni smo s tem.

Kako si ti sicer doživel ta Peking?

Šele zdaj prihaja to za meno. Lepo je, v primerjavi z Atenami, kjer sem bil pred štirimi leti, je Peking čisto druga zgodba.

Kaj pa te je najbolj navdušilo na Kitajskem?

Prijaznost ljudi! Mislim, da niso narejeno prijazni, preprostost, pomagati vsakemu.

Kako pa bi primerjal paraolimpijske igre v Atenah in Peking, kjer si bil?

Težko bi se strinjal z oceno, da so bile to najboljše paraolimpijske igre v zgodovini, ker bi rad videl, kako je bilo v Sydneyu 2000. Tam je bilo menda odlično. Kar pa se tiče primerjave Aten in Pekinga, se Atene skrijejo. V olimpijski vasi v Peking, sem se počutil prav domače.

Kaj pa je bil tvoj najlepši trenutek na teh igrah?

Proti aktualnim svetovnim prvakom dati gol v zadnji sekundi za zmago. To je moj najlepši trenutek teh paraolimpijskih iger.

Miha Mišič, foto: arhiv Dejana Pirca

Sodnik kontrolira opremo Dejana Pirca

Na Studenem že sedmič

Vaščani Studenega so izpeljali njihovo tradicionalno športno prireditev v malem nogometu. Tekmovanje je potekalo na prenovljeni zelenici v sestavi rekreacijskega centra Studeno. Zmaga moštva Žimarice. Organizacija in igra tudi tokrat na visoki ravni.

terem so se pomerili nogometaši Hribar s. p. Studenec ter Žimaric. V soju žarometov, pred številnimi gledalci in ob športnem navijanju sta obe ekipe krenili na zmago. Sredi prvega polčasa je Žiga Lovšin moštvo Žimaric povedel v vodstvo 1 : 0. V nadaljevanju so se nogometaši

Po pričakovanju se je tudi letos ob igrišču zbralo visoko število navijačev in ljubiteljev športa, med njimi, kakor prejšnja leta, tudi župan Jože Doles. Tudi on je pohvalil izvedbo tekmovanja, čestitke je namenil tako zmagovalcem kot ostalim sodelujočim. Takšne in po-

Najbolj odmeven rezultat sezone je bil naslov državnih, štafetnih prvakinj v kategoriji mlajših deklic. Naslov so si pritekla dekleta v Planici, in sicer: Katja Kranjc, Lara Milavec in Tjaša Lavrič.

Nekateri tekmovalci so se udeleževali tudi tekem v biatlonu, kjer so bili rezultati, glede na to, da niso imeli strelskih treningov, zelo dobri. Največji uspeh je dosegel Blaž Kraševac, ki je postal zmagovalec Slovenskega pokala v kategoriji mlajših dečkov, Tina Kranjc pa je v kategoriji starejših deklic osvojila tretje mesto.

Množica gledalcev, bučno navijanje, žvižgi sodniške piščali, trd boj za vsako žogo, kakovostne nogometne predstave, prijateljski pozdravi in stiski rok. Vzdušje, ki prav gotovo pripomore k športni igri in obnašanju tekmovalcev. Zadovoljstvo nastopajočih, njihovih navijačev in ostalih ljubiteljev športa ob gostoljubnosti domačinov. Vse to je vaščane vasi prirediteljice tudi letos vodilo, da je vsak na svojem področju zavihal rokave in lepa prireditev je tudi tokrat uspešno pod streho.

Tokrat je na turnirju sodelovalo deset ekip. Kot v prejšnjih šestih izvedenkah je tekmovanje najprej potekalo po predtekmovalnih skupinah. S tem je zagotovljeno, da vsako moštvo odigra najmanj dve srečanja, najboljši pa si zaslužijo nastop v polfinalu.

Prvi polfinalni par sta tvorili ekipe Hribar s. p. Studenec in Studeno. Finale so si priigrali prvi. Drugi polfinale je bil ponovitev lanskega leta, saj sta se srečali ekipe Velikega Vrha ter Žimaric. Tokrat so si finalni nastop zagotovili slednji. Vrhunec tekmovanja je vsekakor bil finale, v ka-

Studenca trudili izid izenačiti, tekme pa so kljub vodstvu še naprej igrali napadalen nogomet. Kljub temu je igra v veliki meri potekala na sredini igrišča, oboji so prikazali tudi dobro obrambo. Svoje sta dodala tudi vratarja. Rezultat je do konca ostal nespremenjen, s tem je letošnji turnir zaslužen pripadel ekipi Žimarice. Igralec podprvaka, Hribar s. p. Studenec, Tine Lavrič, je na koncu prejel priznanje za najboljšega strelca. Tretje mesto so osvojili nogometaši Velikega Vrha, četrto je bilo Studeno. Poleg omenjenih so se z atraktivnimi nastopi predstavili še: podmladek domačinov Studeno 2, Bobr bar, Pumbar, Iskre, Gostilna Miklavčič ter Zakrajški.

Najboljše uvrščeni so iz rok prireditelja prejeli pokale. Vodja prvakov Dušan Andoljšek je na koncu povedal: »Ekipa Žimaric je končno osvojila prvo mesto na Studenem. Po zaporednih večletnih rezultatih, ko je bilo moštvo blizu tudi tega uspeha, je to športna pravica. Pohvalil bi organizacijo, pa tudi ostale ekipe za prikazane igre. S sojenjem smo bili zadovoljni. Zagotovo se vidimo tudi naslednje leto.«

dobne prireditve bogatijo dogajanje v lokalni skupnosti, kar je vredno podpore. V pogovoru mi je izrazil veselje in zadovoljstvo ter izrekel pohvale vaščanom Studenega, ki so z udarniškim delom, ob relativno skromnih vložkih občine in ostalih sponzorjev pripomogli, da se je preprosto vaško nogometno igrišče razvilo v pravi rekreacijski center. Rekreacijski center Studeno je v korist in ponos vaščanom in ostali občini, kjer so mladi in malo manj mladi dobili možnost rekreiranja, ki se v različnih zvrsteh redno izvaja čez celo leto, posebno pa v poletnih mesecih, je v svoji izjavi poudaril župan.

Vaščani vasi Studeno pravijo, da njihov rekreacijski center še nima dokončne podobe in se bo v prihodnje še razvijal. Zaenkrat pa so zadovoljni, da jim je tudi letos uspelo izpeljati tekmovanje, ki je bilo tokrat ob koncu poletnega časa. V začetku lanske jeseni na novo zasejana zelena površina je namreč potrebovala čas za svojo učvrstitev. Po ustaljenem koledarju iz prejšnjih let pa prireditev za naslednje leto načrtujemo za drugo junijsko soboto.

Jože Avsec ml.

Kot nagrado za dosežene rezultate in za spodbudo za naprej, pa smo tekmovalce odpeljali na dvodnevni izlet v Terme Čatež. Tam so se otroci sprostili in uživali v bazenih, imeli pa so tudi dober trening, saj je bilo za spust po toboganih potrebno preteči kar precej stopnic. Otroci in starši se zahvaljujemo podjetju Kovinoplastika Lož, Družbi pooblaščenki in Dynacastu, ki so nam omogočili, da smo preživeli nepozaben vikend v Termah Čatež.

TSD Novolit Olimpija

Od zime do jeseni

Člani naše ekipe sodelujejo na vseh tekmovanjih, slika pa je bila posneta 6. septembra v Tržiču in prikazuje Tino Kranjc v premagovanju tržiških rid, ter dobitnici priznanj, Tjašo Lavrič in Katjo Kranjc v družbi svetovne prvakinja Petre Majdič.

Naše društvo je letos vstopilo tudi v Zbor za biatlon in v tem okviru sodelovalo na Državnem prvenstvu v letnem biatlonu, ki je potekalo 30. avgusta v Starem trgu pri Ložu. Na sliki vidimo strelski obračun Andraža Primožiča, ki sicer velja za dobrega strelca, in boj Jaka Marolta s ciljem.

I. Primožič

Naši tekmovalci na poletni tekmi v Tržiču

Šport v počastitev občinskega praznika

NOGOMET IN KOLE-SARJENJE

Ob občinskem prazniku se je močno angažiralo tudi Športno društvo Bloke, saj so pripravili kar nekaj prireditev za staro in mlado. Teden pred samim občinskim praznikom, v nedeljo 21. septembra, so organizirali tradicionalni Miničev memorial v malem nogometu. Bloške ekipe so na travnatem igrišču obračunavale med seboj od poznega jutra pa vse do zgodnjega popoldneva. Končni rezultat je bil najbolj naklonjen ekipi Metle. Drugo mesto na turnirju je zasedla ekipa Veliki Vrh in tretje ekipa Studenec. Najboljši strelca turnirja je bil Gregor Marolt z Velikega Vrha.

Moči med seboj so pomerili tudi osnovnošolci. Starejši s starejšimi in mlajši med seboj. Kot strelca pa se je tu najbolj odlikoval Franci Modic.

Ob 14. uri je vzporedno z nogometom potekalo tudi kolesarjenje po Blokah. Pred startom so pred pošto v Novi vasi pobirali prijave. Udeleženci so lahko izbirali med dvema progama, krajšo desetkilometrsko in daljšo tridesetkilometrsko.

Na 10-kilometrski progi je v moški kategoriji prvi prikolesaril na cilj Mitja Lipovec, pri ženskah pa Lara Milavec. Na 30-kilometrski progi pa je slavil Marjan Lipovec.

POHOD NA BLOŠČEK

V soboto, 27. septembra, pa je Športno društvo Bloke organiziralo tudi pohod na Blošček ter polhanje. Pot je bila lahka, tako da jo je lahko zmogel vsak. Sicer se je kolona malce raztegnila do koč pod vrhom, ampak nihče ni potreboval pomoči. Kazalo je že, da se bo vreme skisalo, toda na presenečenje vseh je dež ponehal in pohod se je nadaljeval po urniku. Ob vrnitvi pa so se pohodniki ustavili pri križu nad Metuljami, kjer je bil tabor za polharsko noč. No, polhov se ravno ni lovilo, so se pa zato pekle klobase, prave bloške.

Tekst in foto Matej Kljun

Jesen prinaša sadove

BLOČANI SMO OD ZADNJEGA IZIDA BLOŠKEGA KORAKA BOGATEJŠI KAR ZA PET DIPLOMANTOV.

TINA JERIČ

Tina je obiskovala Fakulteto za naravoslovje in matematiko v Mariboru, in sicer dvopredmetni program biologija – kemija. Pri predmetu analiza kemija je izdelala diplomsko delo z naslovom »Razbarvanje odpadnih vod tekstilne industrije z naprednim oksidacijskim H₂O₂/UV postopkom« in ga letošnjega junija zagovarjala. V začetku septembra pa je diplomirala še na smeri biologija pri predmetu zoofiziologija. Raziskovala je »Plenilsko vedenje pri larvi volčka Euroleon nostras (Neuroptera: Myrmeleontidae) v prisotnosti različnega plena«.

Ker je že od malih nog velika ljubiteljica narave, ji izbira študija ni delala večjih preglavic. Tudi v osnovni in srednji šoli sta ji bila najbolj pri srcu predmeta biologija in kemija.

Svoje odločitve ne obžaluje, saj ji je bila vseh velika večina predmetov, posebej pa pohvali odnos profesorjev do študentov. Tudi štajerska prestolnica ji je zaradi prijaznih in odprtih ljudi prirasla k srcu.

Letos je postala mlada raziskovalka. Izvajala bo raziskovalno delo z delovnim naslovom: »Čiščenje, dezinfekcija in recikliranje tekstilnih odpadnih vod iz tovarne Svilanit«. Študij namerava nadaljevati na podiplomskem programu Tehniškega varstva okolja, s katerim bo dopolnila znanje in pridobila nove izkušnje.

Službo si želi poiskati v Mariboru, saj ji je to mesto zaradi ljudi, lepote narave in njegovega utripa zelo všeč, prav tako pa ima tam tudi fanta.

DUNJA VOLF

Dunja je obiskovala Pedagoško fakulteto v Ljubljani. Na oddelku za razredni pouk je 30. junija letos uspešno zagovarjala diplomsko delo »Raziskovanje matematičnih vzorcev in zaporedij« pri predmetu didaktika matematike.

Na vprašanje, zakaj se je odločila za ta študij, Dunja odgovarja, da je od nekdaj rada nudila učno pomoč komurkoli je bilo potrebno. Delo z otroki ji predstavlja izziv, saj je zelo dinamično, a hkrati naporno. Poučevanje ponuja veliko možnosti za kreativnost in udejanjanje svežih idej.

Med študijem ji je bilo vseh to, da fakulteta študentom omogoča, da pridobljeno teorijo ves čas prepletajo s prakso. Pod okriljem fakultete je bila večkrat prisotna na raznih hospitacijah po šolah, v zadnjem letniku pa se je preizkusila tudi v poučevanju. Žal ima fakulteta tudi marsikatero pomanjkljivost, med drugim bi izpostavila zastarel način poučevanja nekaterih profesorjev.

Pred kratkim se je vpisala v študijski program za izpopolnjevanje učiteljc in učiteljev razrednega pouka za poučevanje angleškega jezika v drugem obdobju osnovne šole (PIAOŠ), ki ga organizira Pedagoška fakulteta. Trenutno še išče delo, saj je tovrstnega kadra precej, zato so možnosti za zaposlitev precej omejene.

PRIMOŽ ORAŽEM

Primož je 9. 9. 2008 ob 9. uri uspešno zagovarjal svoje diplomsko delo z naslovom »Redčenje plodičev češnje (Prunus avium L.) sorte 'Lapins'«, in sicer na Biotehniški fakulteti v Ljubljani, na oddelku za agronomijo, pri predmetu sadjarstvo.

Za študij se je odločil, ker imajo doma kmetijo in bo svoje pridobljeno znanje tako lahko uporabljal v praksi.

Pravi, da je študij dinamičen, saj se znanje, pridobljeno na predavanjih, uspešno nadgrajuje z vajami in terenskimi deli. Pohvali tudi strokovnost in prijaznost večine profesorjev. Edina slabost, ki bi jo izpostavil, je peščica po njegovem mnenju že prestarih profesorjev, ki nikakor ne gredo v korak s časom, pa tudi v pokoj se jim ne mudi.

Primož je trenutno mladi raziskovalec na katedri za sadjarstvo. Po končanem podiplomskem študiju potihoma upa na mesto asistenta na Biotehniški fakulteti, nikoli pa se ne ve, kam ga lahko pot še zanese. Poleg službe si želi skrbeti tudi za kmetijo.

KRISTINA ANZELJC

V začetku septembra je diplomirala tudi Kristina Anzeljc. Obiskovala je Fakulteto za pomorstvo in promet v Portorožu, smer transportna logistika. Svoje diplomsko delo je nasloвила »Logistična podpora v podjetju Riko Kor d. o. o.«.

Po končani višji šoli se je odločila za nadaljevanje študija, ker jo ta tematika zanima. Vpisala je tudi magistririj prometnih ved, saj se želi naučiti še marsikaj novega.

Kristina ima o fakulteti same pohvalne besede. Predavanja so večkrat obogatili tuji profesorji in predstavniki večjih slovenskih podjetij, kot sta Intereuropa in Luka Koper, ki so študentom približali dogajanje v praksi. Zaradi majhnega števila študentov na tej smeri so se jim profesorji bolj posvečali.

Službo si bo najprej skušala poiskati v okolici domačega kraja, mogoče pa jo bo kdaj zamikala tudi tujina.

Ob tej priložnosti se Kristina želi zahvaliti gospema Boži Praprotnik ter Mojci Najzer za pomoč pri prevodu in lektoriranju diplomske naloge ter za njune spodbudne besede.

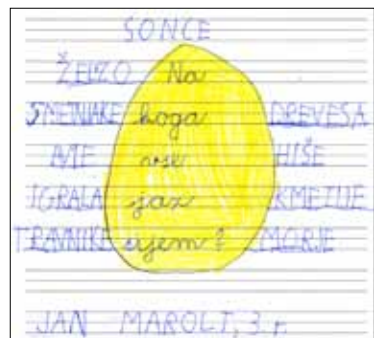
ANJA ANZELJC

Anja je diplomirala 25. septembra letos na Pravni fakulteti v Ljubljani. Pri predmetu izvršilno kazensko pravo je izdelala diplomsko nalogo z naslovom »Individualizacija kazni zapora«.

Za študij se je odločila predvsem zaradi širine, ki jo ponuja, ter vsesplošne uporabnosti. Všeč ji je bil skoraj popolnoma prostovoljen in neobvezen pristop do predavanj in vaj, saj se na tak način lahko posvetiš tistemu področju, ki te najbolj zanima. Kot slabost je izpostavila težko dostopnost profesorjev, saj jim zaradi obveznosti zunaj fakultete velikokrat zmanjka časa za študente.

Anja poudarja, da je v času študija pomembno tudi druženje z vrstniki z različnih fakultet, izmenjava mnenj in nenazadnje uživanje v samem študentskem življenju v Ljubljani.

O nadaljevanju študija ne razmišlja, saj bi si najprej rada pridobila izkušnje v praksi. Če bi se ponudila priložnost, bi se z veseljem zaposlila v domačem kraju, delo pa išče tudi drugod.

MARICA MIKULJAN

4. julija 2008 je svoje magistrsko delo z naslovom »Goriva utekočinjenega lesa« zagovarjala Marica Mikuljan. Po končani srednji šoli se je zaposlila v Papirnici Vevče, nato v KMS Loški potok. Ker jo zanima znanost lesa, se je vpisala na redni študij lesarstva na Biotehniški fakulteti v Ljubljani. Naravoslovne vede so ji še posebej pri srcu, zato se je odločila za nadaljnji študij, na smeri varstvo okolja, ki je interdisciplinarnega značaja, kar pomeni, da je svoje znanje izpopolnjevala na različnih fakultetah.

V svojem magistrskem delu je preučevala možnosti utekočinjenega lesa kot alternativnega goriva. Utekočinjen les ima visoko kurilno vrednost in je tudi prijaznejši do okolja, saj je osnovna surovina (les) CO2 nevtralna.

Študij ji je bil všeč, s profesorji in kolegi so se dobro ujeli. Pravi, da so ji delovne izkušnje pred začetkom študija zelo koristile pri dojemanju snovi, saj je hitro povezala teorijo s prakso. Za slednjo si želi, da bi je bilo v okviru fakultete še več.

Marica je trenutno zaposlena kot razvojni tehnolog v podjetju Brest v Cerknici in je tudi vodja razvojne skupine RO Brest – Pohištvo d.o.o.

Čestitamo!

Alenka Ponikvar in Dunja Volf

Dvojčki na Blokah

Jaka in Gašper

Klavdija in Eva sta imeli tokrat zahtevno delo. Dvojčka sta obiskali na domu, saj sta že tretje leto srednješolca. Jaka in Gašper Modic iz Velikih Blok. Obiskujeta šolski center Postojna. Gašper hodi na levo stran šole – smer ekonomski tehnik, Jaka pa na desno stran – smer strojni tehnik.

Kako si razdelita delo doma?

Jaka: Jaz moram narediti vse, Gašper pa počiva.

Gašper (je takoj posegel v besedo bratu): To ni res, jaz naredim vedno vse, Jaka pa počiva.

S čim zapolnita svoj prosti čas?

Jaka: Že kar nekaj let treniram košarko v Cerknici.

Gašper: Treniranje košarke je zame preteklost, vendar sem s košarkaško žogo še vedno aktiven na bloškem igrišču. Vsak dan pa si privoščim surfanje po internetu.

Kje preživita največ prostega časa?

Gašper: Na internetu, v postelji (zelo rad spim).

Jaka: Za knjigo (huronski smeh), na treningu ... Veliko časa posvetim dekletu.

Ali medsebojno sodelujeta?

Gašper: Hmm ... Ja d... Dobro se razumeva, vendar vseeno pride včasih do konflikta.

Jaka: Hahaha, rada si pomagava. Sva dobra prijatelja.

Kako je z ljubeznijo in simpatijami?

Jaka: Super ... Ful jo pogrešam.

Gašper: V šoli se dobro znajdem v krogu nežnejšega spola. Če vas kaj več zanima, morate vprašati njo.

Kateri kraj vama je najljubši?

Gašper: Zanimivo vprašanje. Najbolj me privlači Dubaj. Upam, da ga bom nekega dne lahko obiskal.

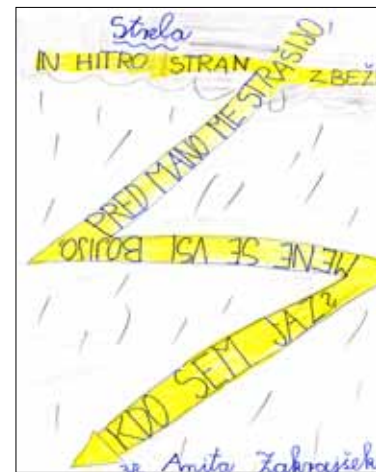
Jaka: Razen Blok so mi všeč še Bahami.

Pa še eno vprašanje. Imata tri leta mlajšega brata Nejca. Kako se razumeta z njim?

Gašper: Kadar potrebujem njegove usluge, se z njim razumem zelo dobro.

Jaka: Razumeva se dobro, čeprav ima Nejc kot najmlajši v družini povsod privilegije.

Klavdija Kraševac, Eva Modic, Martina Kočevar

Pesmi malo drugače; mentorica Barbara Širaj

Študentski klub BOŠ v okviru projekta Bloška smučarska kultura (BloSki) razpisuje natečaj za spominek Blok. Bodi prav ti avtor novega spominka in si s tem, poleg prestižnega naziva

»Bloški spominek 2009«, zagotovi lepo praktično nagrado.

Natečaja se lahko brezplačno udeležijo vsi, tako amaterji (posamezniki ali skupine) kot profesionalni oblikovalci. Natečaj se prične 15. oktobra 2008 in traja do vključno 15. decembra 2008.

Tričlanska žirija bo izbrala dva najboljša predloga in ju primerno nagradila. Denarni sklad za nagradi znaša 450 €.

Razpisne pogoje in druge informacije si lahko ogledate na spletnem naslovu www.bloke.si.

BLOŠKI

Skočila sta v

Na muhasto soboto, 26. julija 2008, sta se vzela Katja Hribar s Studenca in Jože Zakrajšek z Rakeka.

Spoznala sta se pred štirimi leti v baru Pri Dominu, kjer ga je Katja večkrat prijazno postregla in z njim izmenjala nekaj prijetnih besed. Prijateljsko sta se kar nekaj časa družila in ob priložnosti tudi marsikdaj zaplesala ob živi glasbi. Čez čas pa sta po naključju zakorakala vsak po svoji življenjski poti.

Pred dobrim letom pa je usoda zopet prekrizala njuni poti ter iz prijateljskih vezi stkala ljubezen.

Katja se je kmalu preselila k Jožetu in počasi sta začela razmišljati o poroki. Ideja je dozorela januarja letos, ko sta začela s pripravami na ta veliki dogodek. Na sveti zakon ju je pripravil gospod župnik Brane Zadnik, ki je tudi vodil obred cerkvene poroke.

Prijatelji in družini so z navdušenjem sprejeli novico, da sta se odločila

za poroko, nekateri pa so bili celo presenečeni, da sta se po enem letu zveze že odločila za skupno življenjsko pot.

Z dekleščino in fantovščino sta se poslovila od samskega stanu. Pred njunima domovoma so zrasli mlaji, ki so jih postavili krajani. Pri Jožetu, kot imajo na Rakeku v navadi, je stal en sam, a zato toliko večji. Meril je dobrih 21 m.

Na dan poroke je Jožeta pričakala šranga in z njo povezane naloge. Studenčani so ga preizkusili v likanju, šivanju in žaganju. Tudi cena za njegovo nevesto je bila precej zasoljena.

Vesela družina se je nato odpravila proti gradu Snežnik, kjer se je odvil civilni obred. Ker je Katja velika ljubiteljica konj, se je na grad popeljala s kočijo. Cerkveni zvonovi pa so zapeli v cerkvi pri Fari, kjer sta rekla da še pred Bogom. Petje ženskega pe-

zakon

»Klaus se podpiš'!«

vskega zbora ter solist, ki je čudovito zapel Ave Marijo, sta polepšala ta pomemben dogodek.

Slavje se je nadaljevalo v Logatcu, kjer je zbrane zabaval ansambel Javor. Med tem časom pa je v njunem domu divjal pravi tornado. Katjine prijateljice so novopečenima zakoncema pripravile neljubo presenečenje. Utrujena sta se v zgodnjih jutranjih urah vrnila domov, potem pa tole. Stikala namazana z brivsko peno, razvite role toaletnega papirja, kuhinjska tla polna posode, v postelji odeja čipsa, z lestencev so bingljali nedrčki, zobna pasta pa se je smehljala z vseh steklenih površin. Ko pa sta se lotila polnjenja kovčkov za poročno potovanje, sta ugotovila, da so se dekleta poigrala tudi z njunimi oblačili, saj jih je kar nekaj manjkalo.

Katja in Jože sta si dom, ki ga nameravata še nekoliko preurediti, ustvarila na Rakeku. Lokacija jima je po godu, saj je le streljaj od avtoceste, pa tudi Bloke, kamor oba često zahajata, niso daleč.

Mladoporočenca sta mnjenja, da sta zaupanje in spoštovanje temelj za uspešen zakon. Uradna potrditev zveze pomeni neko trdnost in odgovornost, pred katero še vedno veliko mladih beži. Res pa je, da ohcet do dobra izžame »tošeljčke in prgomine«. Poroka je njunemu življenju dala nov pomen.

Pravijo, da so medeni tedni namenjeni ustvarjanju novega družinskega člana. Katja in Jože si soglasno želita tri. Naj se jima želja izpolni.

Srečno!

Alenka Ponikvar in Dunja Volf

Že skoraj osem let je tega, kar sta se spoznala Simona Govednik in Uroš Klaus.

Našla sta se v ljubljanskem lokalu Kra Kra, kjer sta se oba zabavala s prijatelji. Uroš je Simoni takoj padel v oči. Bil ji je izredno simpatičen in kar ni mogla odvrniti pogleda od njega. To je povedala svojim prijateljicam, ki so jo pri priči začele spodbujati, naj ga vendarle ogovori. Simona se je tik pred odhodom domov opogumila, pristopila do Uroša in izdala le: "Ne me 'met za čudno, ampak super 'zgledaš." Sledil je trenutek tišine. Pogovor je nadaljeval kar Uroš. Drug drugemu sta se predstavila in izmenjala telefonski številki ter se dogovorila, da ga Simona naslednji dan pokliče. Povabila ga je na šolski ples v K4, vendar je na njegovo veliko razočaranje tja prišla v spremstvu prijateljic, on pa je bil prepričan, da sta se dogovorila za zmenek v

dvoje. Ko obujata spomine, sta glede tega še danes vsak na svojem bregu. Večer se je kljub manjšemu nesporazumu končal pravljичno, saj sta na martinovo soboto leta 2000 postala par.

Drug v drugem sta odkrivala drobne stvari, ki ju še bolj povezujejo. Simono je očarala njegova ljubeznivost, iskrenost, razgledanost ter sarkastičen humor. Ceni tudi vse Uroševe majhne in velike pozornosti. Uroš pravi, da je Simona simpatična, romantična in navihana. Spoštuje njeno pridnost in skromnost.

O poroki sta se prvič pogovarjala, ko sta bila skupaj komaj dva meseca. Že takrat sta se odločila, da bo poroka le civilna. Ker nista želela kogarkoli finančno bremeniti, sta sklenila, da počakata, da ima vsaj eden od njiju redne dohodke. Zaročila sta se čez dve leti, in sicer v frančiškanski cerkvi v Ljubljani, kjer

sta si izmenjala zaročna prstana. Simona je bila presenečena, saj Uroš ponavadi ne zahaja v cerkev.

Maja lani, ko je Simona uspešno diplomirala, Uroš pa je dobil zaposlitev, sta končno določila datum veselega dogodka. Začela sta s pripravami, kar je bilo obema v veliko veselje, saj sta si želela lep poročni obred. Sorodniki in prijatelji so vedeli, da že dlje časa razmišljata o poroki, zato jih novica ni presenetila.

Poročila sta se 7. 6. 2008 na gradu Mokrice, v krogu ožje družine in prijateljev. Skupina Vitezi vojvodine Kranjske, katere del sta tudi sama, jima je pred gradom pripravila nepozaben obred. V dar sta dobila jablano, si napisala zaobljube ter se sprehodila pod špalirjem visoko dvignjenih viteških mečev. Sledila je civilna poroka. Viteško spremstvo, ki je z njima stopilo v poročno dvorano, je popolnoma zmedlo matičarja in državno pooblaščenko, saj sta pozabila zavrteti poročno koračnico. Za nameček pa so morali še cel obred stati. Simoni je najbolj ostal v spominu sprehod do poročne listine, ko ji je kopica zbranih suflirala: »Klaus se podpiš'!« Ob pomoči prijateljev in družine jima je uspelo ustvariti res nepozaben dan.

Poročni priči sta jima pripravili deklščino in fantovščino. Za mlaje in šrango pa se nista odločila, ker Simona že nekaj let ni več živela doma, v Ljubljani pa niti slučajno ni prostora za luknji na vrtu.

Dom sta si ustvarila v Ljubljani pri Uroševih starših, ker je v mestu več zaposlitvenih možnosti, Simona pa tam tudi nadaljuje s študijem. Še vedno pa z veseljem prideta na Bloke, kjer jima zokusnim nedeljskim kosilom postrežeta mami in ati Govednik.

Simona in Uroš sta prepričana, da je poroka edinstven in nepozaben dogodek, pa naj bo cerkvena ali civilna. Je priložnost, da par skupaj s prijatelji in družino nazdravi skupni sreči.

Iskrene čestitke!

Alenka Ponikvar in Dunja Volf

Potopis bloškega turista

Od Møllehøja do pod Triglava

LETO NA ŠTUDENSKI IZMENJAVI NA DESIGNSKOLEN KOLDING JE MINILO, KOT BI TRENIL IN NAPOČIL JE TRENUTEK, KO JE BILO TREBA – KOT ŠTUDENTJE RADI REČEMO – »DOMOV DOMOV«. ZA ZAPRISEŽENEGA TURISTA, KOLESARJA, NARAVOVARSTVENIKA, HEDONISTA IN ŠTUDENSKEGA REVEŽA SPLOH NI BILO VPRAŠANJE »KAKO«. MALO SEM SE POZANIMAL PRI DANCIH, KJE SE GRE V NOVO VAS, KER PA NIHČE NI VEDEL, SEM SE ODLOČIL, DA BOM ŠEL KAR PO BLIŽNJICI (TOREJ NAJDALJŠI POTI MED DVEMA TOČKAMA). ODISEJADA PO POTI EVROPSKIH SPOMINOV IN TOVARIŠTVA ME JE VODILA Z DANSKE V NEMČIJO, NA NIZOZEMSKO, V BELGIJO IN LUKSEMBURG, PA ČEZ FRANCIJO NAZAJ NA ŠVABSKO IN ČEZ AVSTRIJO TER ITALIJO V SLOVENIJO.

MØLLEHØJ – VRH DANSKE

Zaradi obiska dobrega prijatelja odhod prestavim za 3 dni. To je že dober obet!

Mathias me je peljal na najvišjo točko na Danskem, Møllehøj – ponos danske kraljevine, ki ga krasi obcestno počivališče in ... norveška bencinska črpalka. Ideja je bila, da bi na pot krenil opoldne, a je bila ura mimogrede šest. Tako je odhod minil v znamenju 7-urne zamude (na 3 dni podlage!). Čas pa res ni kolesarjev gospodar.

BUXTEHUDE – NIŽJE OD HAMBURGA

Debelo uro vožnje iz Hamburga leži prestolnica pravljničnega sveta Buxtehude. Nekoč, davno tega, se je tam odvijala tekma epskih razsežnosti med ježem in zajcem, ki sta jo nadrobno popisala brata Grimm. Jaz pa vam bom povedal, kako sem iskal sošolko s tečaja danščine. Ime ji je bilo Merle, kako se je pisala ali na katerem naslovu naj bi živela, se nisem več spomnil. S pomočjo prijateljev se je čez čas izkazalo, da iščem stanovanje Junge. Ob vstopu v mesto zavijem v prvo kebabdžinico in vprašam, če poznajo Jungejeve.

Niso. So mi pa posodili telefonski imenik, da si izpišem številke ljudi, ki se tako pišejo, in ni jih bilo malo. Poskusim še pred rotovžem. Nadlegujem naključne mimoidoče – vse brez uspeha. Nakar sedem na klopco in se spravim klicariti ... Telefon ni poceni, a investicijo opravičujem s tem, da se lahko ob morebitnem uspehu, tako kot pri Philippu preteklo noč, tudi tukaj nadejam udobne namestitve in obilnega zajtrka. Nič! Zadnje upanje je mlad par, ki gre mimo. »Oprostita, a mogoče poznata Merle Junge?« – »Žal ne,« se mi smejeta v faco. Je bil pa fant zelo ustrežljiv in se ponudil, da bo poklical informacije. Na žalost pa tudi Deutsche Telekom ne pozna Merle Junge. A pob ne odneha: »Ti, kaj pa policija? Na policiji bodo ziher vedli ...« Na tej točki smo se že tako »fajn« razumeli, da bi z lahkoto vprašal golobčka, če lahko prenočim v njunem stanovanju. Toda ideja, da grem na policijo, je bila tako intrigantna, da se ji nisem mogel upreti. Grem tja, a možje postave vendarle niso Stasi, zato se je tudi poslednji poskus končal klavirno. Boj z mlini na veter je bil tako zabaven, da bi šel gotovo še na pošto, če ne bi bil ravno gospodov dan.

AHLERSTEDT

Tiste nedelje sem potem kampiral na posestvu neke vrtnarije, uteho za neuspeh pa sem doživel že sledečega jutra, ko je navsezgodaj začelo liti kot iz škafe. Namreč, ko sta bila šotor in spalna dodobra premočena, me je prišla »gazdarica« povabit v vrtno uto. Teh nekaj korakov je bilo strateško gledano vrednih neprimerno več, kot če bi tega dne prekolesaril 200 km. Še sploh vedoč, da sem potem v kurilnici posušil vse stvari in dobil še »arcnaj« kamilični čaj in telečjo obaro za brezhibno regeneracijo.

MAASTRICHT – KAJ JE TO?

Ker se na denar ne zastopim, ne bi vedel točno povedati, kaj so se zmenili vrli možje Evrope v Maastrichtu, lahko pa rečem, da gre za prav fletno mesto ob reki Maas. Če lahko za nemške »Fahrradstrecke« trdimo, da so prav zgledno urejene, je treba priznati, da so nizozemske kolesarske steze še za odtenek bolj. To v kombinaciji z ravno pokrajino zagotavlja zelo gladek in legak tek kolesa. Ob reki gre tako vse do belgijskega Liega.

HOUFFALIZE

Dan je lep, klanec pa strm. Živcirajo me belgijski »hillbilliji«, ki vozijo prav po balkansko. Res, kako različni sta si ravna Nizozemska in izrazito nagubana Belgija! Učbeniki geografije tega ne zaobjemajo.

Gostoljubje to noč izkaže teniška dvorana v Houffalizeju. Zgledad, da jo puščajo odklenjeno po načelu: »Imamo zmeraj odprto, pa do zdaj ni še nikoli nihče ničesar prinesel.« Tudi jaz jim nisem ničesar pustil.

WINTRANGE

Potem pa se je zgodil Luksemburg. Pa saj to je krasno! Prečudovita dežela. Nemški »ordnung« doteran do obisti, zraven pa še kanček francoskega občutka za stil. Za ilustracijo: vsak prometni znak ima tlakovanih nekaj pednjev okoli droga, da lahko trato ob cesti brezhibno pokosijo.

Ravno pravšnji hribčki poskrbijo, da vožnja ne postane monotona. Drevoredi vzdolž cest napravijo kolesarjem prijetno senco in očesu dopadljivo avenijo. Kot bi človek vozil po nekem prototipu domovine iz sanj.

Nato pa poč! Zdrami me utrjana napera, ki je razčesnila še del obroča, v katerega je bila vpeta. Hvala Bogu, da je bilo na zadnjem spustu, le nekaj sto metrov pred vmesnim ciljem. To je bil Wintrange, kjer sem se udeleževal delavnice o oblikovanju in trajnostnem razvoju. Tam me odprtih rok sprejmejo Phillipe, Chris in Katrine.

(V obratnem vrstnem redu, ampak kot bi rekel Serpentinšek z Radija GA-GA: »Gospodar je gospodar, človek je človek, baba je pa hudič.«)

In še nekaj. Toliko »fukiš« avtov kot tukaj ne vidi človek niti v mondenih letoviščih ob hrvaški rivieri, ki so jih okupirali premožni švabski turisti. Če avto že ni težkokategorni SUV, se mora na zadku svetiti vsaj tak ali drugačen »C« (cabrio, cece, cougar, cayenne itn.). Ni še čisto dokazano, a govori se, da je vsa ta zloščena pločevina zgolj kompenzacija za manko moškosti deset centimetrov pod popkom.

So pa zanimivi ti Luksemburžani. Včasih dobiš občutek, da so tako pametni, da jim kar škodi. Iz rdečega grozdja delajo belo vino – pa sploh ni tako napačno. In vinograde špricajo kar s helikopterji. Pa ne vem, a je to zato, ker je tukaj taka prestrašna bogatija ali zato ker so leni. Slednjo možnost se da na primeru cestarjev hitro demantirati, tako da ostane samo prva.

LUKSEMBURG

Tiste dni, ko sem pohajkoval po veliki vojvodini luksemburški, sem obiskal tudi Katarino in Paula, ki sta šla tja za prevajalca. Zvlekla sta me na prvovrsten slovenski rojstnodnevni žur. Čevapi in dobra družba so me spomnili, da bo treba domov.

Na dan odhoda se je začela agonija s popravilom kolesa. Ugotovil sem, da verižnikov ne bom mogel zamenjati s starega na novo kolo sam (in za ugotovitev porabil skoraj celo popoldne in uničil nekaj kosov orodja). A to ni vse, ugotovil sem še, da je ob »velikem poku« počil tudi okvir kolesa. Ker »švas aparati« ne rasejo na drevesih, sem premaknil odhod na naslednji dan. Še sreča, da se je hitro našel možakar, prostočasni varilec. Delo je opravil »vrhunsko« – zvar je zdaj zagotovo najmočnejši člen kolesa. Prav lep pa ni. Pink iz Loškega Potoka bi z 0,5 promila v krvi

gotovo potegnil lepšega, a podarjenemu konju se ne ... Ključno je, da ko vas bo skušal lokalni trgovec z bicikli prihodnjič nategniti, da je ALU okvir boljši od železnega, se ne dajte. Mogoče je boljši za njegov žep, za povprečnega kolesarskega turista pa kilogram gor ali dol (pri 120-kilskem tovoru) – ocenjujem, da bi jaz s tako nobel kolesom še dandanašnji ždel v Philippovi graščini. In ko vas bo kak pametnjakovič prepričeval, da je 27 prestav bolje kot karkoli manj, mu povejte, da bi vi raje imeli le eno prestavno razmerje, pa zato tisto toliko bolj preračunano. Če pa že, potem se v praksi rabijo samo tri: eno za navkreber, eno za po soncu in eno za v senci (ali oblačnem).

SCHENGEN IN GLINA NA BLOKAH

No, ko je že kazalo, da so vsi problemi mimo, sem pogruntal, da mi je prodajalec »uturil« obroč z luknjo za mali francoski ventilček. Pa kaj je neumen?! A misli, da bom jaz z mojo malo pumpico na roke štokal do 6,5 bara?! Na srečo je bila »bormašina« za predelavo na avtomobilski ventil v bližini in sem jo končno lahko mahnil naprej nazaj proti domu.

Smer – prva črpalka. Torej Schengen. To selo, nekakšno evropsko Jajce, pa res ni vredno vsakodnevnih omemb v poročilih. Če že, bi lahko kvečjemu enkrat omenili, da ta kraj slavnega imena cveti od vikend turizma tipa Ponteroso, KGM, Lenti, Đidi z Opčin ..., saj si predstavljate, ne? Čez palec bi si upal trditi, da imajo tu največ bencinskih servisov na prebivalca. Predstavljajte si, da bi imeli na Glini tik za občinsko mejo osem velikih Shellov, Aralov, Q8-ov itd. Med neskončnimi stalžami viskija in cigaret se je naposled našla tudi ena pumpa.

APACH NA FRANCOSKEM

Ne iz nuje, ampak v duhu rdeče iz francoske zastave, me pot vodi v južno sosedo. Ker pri potovanjih – v nasprotju z oblikovanjem in prestavi na kolesu – velja reklo, več je več, naredim nekaj 10 km ovinka.

Se pa zastavlja filozofsko vprašanje, kaj je merilo za štetje, da te je pot vodila skozi toliko in toliko držav. Je npr. dovolj, da zgolj stopiš na francosko zemljo in se obrneš nazaj v Nemčijo? Obstaja minimalni čas, ki ga moraš tam preživeti ali moraš deželo nemara zapustiti na drugem mejnem prehodu, kot si vanjo vstopil?

MALBORN IN TEKOČA NEMŠČINA

Po poti kontempliram o eko fundamentalizmu in skušam z zrnom soli reflektirati delavnico ter famo okoli čarobne besedne zveze »trajnostno oblikovanje«. Jaz potujem s kolesom predvsem zato, ker sem pravi turist (torej nekdo, ki gre na turo – v nasprotju s popotniki, ki jih agencije vlačijo z avtobusi in avioni po potovanjih), ne pa ker bi skušal zmanjšati svoj CO2 odtis. Mislim, da lahko vsak kmečki pobič ali deklič, ki uživa mleko, ki mu ni bilo treba zaradi paki-

ranja v tetrapak najprej na sto kilometrsko pot v Ljubljano in nazaj in dela za eno od bloških termoizolacijskih tvrdk, mirne duše pošlje solit vse »smart-ass-green-peace-ovce«, ki se pojajo z merilcem radioaktivnosti po Krškem polju in ljudem v razvitem svetu vzbujajo občutke krivde zaradi izpustov CO2-ja. Ti tipi v nekaj življenjih ne bodo naredili toliko dobrega za ta svet.

V Malbornu pod večer nabašem ravno neko farno fešto. Spričo dehidracije stisnem pivo skoraj na dušek, potem se pa tako zapričam z domorodci, da čisto pozabim, da sploh ne znam nemško; morebitne luknje v besednem zakladu mojstrko mašim z danskim grgranjem. Mimogrede smo se zmenili za kampiranje ob nogometnem igrišču.

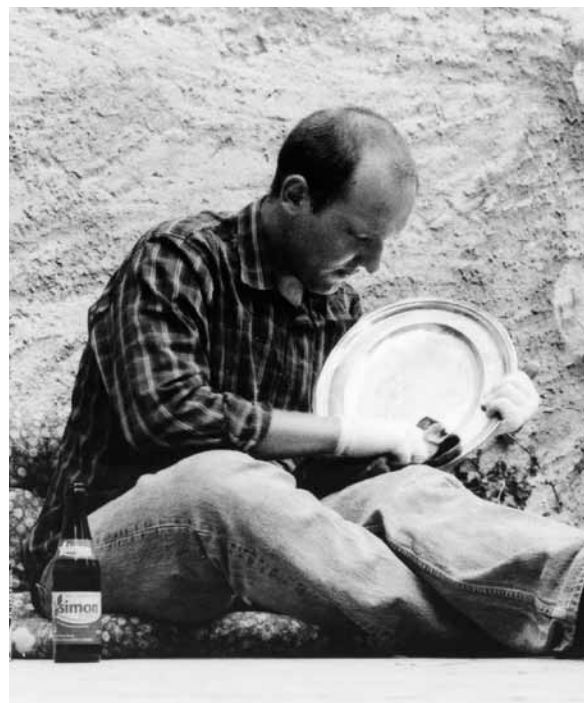
TAUBERBISHOFSHEIM

Vožnja po ali ob »bundes« cestah je suhoparna. Tudi vožnja ob rekah zna biti na trenutke dolgočasna, vendar pa leti ko sneta sekira. Pogled pomirjajoč, hrupa ni, prehitevanje tipi-topi spedenanih nemških kolesarjev brez kondicije vpliva blagodejno na samozavest.

Ko tako vozim po zibelki protestantizma in gledam cerkvice s križem in petelinom na zvonikih, se spominjam socializma. Prav trdo ga nisem imel nikoli prilike izkusiti. Spomnim pa se, da smo nekoč pri likovnem risali silueto namišljenega kraja. Otroci smo »skyline« risali z otroško pametjo in kmalu so začeli nastajati tudi turni, kot smo jih bili vajeni od sv. Mihaela, sv. Trojice in še kje. Nakar pride mimo tovarišica in zatre našo ustvarjalnost, češ turen s križem pa že ne sodi na šolsko risbo, saj nismo pri verouku! Kaj pa sedaj? »Pa predrugačite križ v kroglo in bo to stolp mestne hiše.« In smo. Nakar ji pade na pamet, da bi lahko iz krogle narisali sonce. Ali pa ... In tako je nastalo kak ducat risb, ki so jim vrh streh kraljevali ogromni petelini, antene in sončki, ki so bili predelani iz že itak disproportionalno velikih krogel

Philippe Schlessler, luksemburški vitez

Simon (levo pivo, desno oproda)

na »rotovžih«. Da bi te prekrasne umetnine kdaj razstavili na šolskem, hodniku ne pomnim ...

Gledam tudi vetrne elektrarne. Kot kolesarju mi vsakič, ko vidim stoječe vetrnice, zaigra srce, saj v brezvetrju ne more pihati pregovorni veter v prsa. Kot faliranemu štomarju in prostočasnemu provincialnemu ekologu pa se mi para srce – toliko proč vrženega denarja za prazen nič – vrag naj pocitra tistega, ki je mislil, da se bodo vetrne elektrarne obnesle tam, kjer prej mlinarjem 1000 let ni na misel padlo, da bi zgradili mline na veter.

ROTHENBURG NAD TAUBERJEM

Mimogrede priromam do kraja kolesarske steze ob reki Tauber in se zapeljem skozi lepo ohranjeno srednjeveško mesto Rothenburg. Prava turistična meka za bledolične ruske tajkune.

Kosilo: kolesarski makaroni a lá Suhadolc, po-

neki način se mi želja še istega večera uresniči.

Naključnega kolesarja pobaram po vremenski napovedi in poda jo v štirih besedah: »Abend und morgen: Scheiße!« In res – samo zavlekel sem se pod nadstrešek koč neke ribiške družine, že se je utrgalo nebo. Padati ni nehalo celo noč in cel dan. Istočasno sta se veter in toča v Sloveniji poigravala z veliko čvrstjšimi strehami kakor ta, pod katero sem vedril.

Naslednji dan pa taka forma, kot bi se telo zarotilo proti vsem zalogam holesterola in jih hotelo pokuriti kar v en mah. Celo dopoldne brezhibno oblačno vreme (za tisto tretjo prestavo).

Opoldanska pavza ob Kimskem jezeru. Skupaj z nizko oblačnostjo se razkadi tudi optimizem. Na obzorju se pokažejo Alpe in v ušesih mi zaigra Golica. Preostanek etape pa vseeno pretrasiram in izberem domnevno lažjo pot mimo Hohfilzna

TRBIŽ

Rečeno mi je bilo, da se najbolj splača iz Beljaka na Jesenice mimo Trbiža in naprej po stari železnici, ki so jo predelali v kolesarsko stezo. Rečeno storjeno. (Za povrh bo to še država več – več je več.)

Izkaže se, da so (pre)močni gradbeni lobiji obči in ne le slovenski problem. Denarja za gradnjo takih in drugačnih cest je dovolj. Ko bi bilo treba plačati kako intelektualno storitev, npr. grafičnega oblikovalca, da napravi grafično podobo in usmerjevalne table, se pa ustavi. Investitorji si mislijo, pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal. Tako mi v Trbižu ne preostane drugega, kot da s svojo »TV Koper Capodistria« italijanščino vprašam, kam.

Kolesarska steza si zasluži čisto desetko. Takisto pa tudi usmerjevalne table vzdolž steze na slovenski strani, da ne boste rekli, da znam samo šimfat.

Virtuoz na varilnem stroju je delo opravil brezhibno in rešil turo

pravljeni z dvema žlicama t. i. »mešanice prvovrstnih provansalskih začimb«. Vozeč mimo jablan, ki odmetavajo viške letine, sanjam o štrudlu iz zgodnjih jabolk, župci iz sveže zelenjave, pečenih bučkah, filanih paprikah in stročjem fižolu v solati. Če bi bil to moj kolesarski menu, ne bi imel skoraj takega »ferštopfunga« kot pred 20 leti v kampu v Savudriji, ko so mi morali po štirih dneh zagroziti z Donatom. Ker sem mislil, da je to ene sorte »bormašina«, ki te odpre, me je strah nemudoma pregnal na potrebo.

Prva tabla za Monakovo (München) – zdaj smo pa že skoraj doma.

ERDING PRI MONAKOVEM

Koruzna polja zamenjajo nasadi hmelja in potrdijo domnevo, da sem na Bavarskem. Premišljujem, kje bi se še kaj dalo – tako po vagabundsko – prespati, ne da bi moral zjutraj pakirati šotor. Zaželim si, da bi se ene noči na skrivaj, tako kot kak »rabšic«, zavlekel v lovsko opazovalnico in na

30 kg prtljage – nikoli več tolako!

(biatlonsko središče) namesto načrtovane mimo Lofra (kajak-kanu na divjih vodah). Napaka. Pa nič hudega: en prelazek za ogrevanje ne škodi.

ZELL AM SEE

Zgleda, da je Marija Terezija za izboljšanje gmotnega položaja kmetov dala Slovencem agrarno reformo, Avstrijcem pa turistično industrijo. Namreč, na 50 km nisem videl ene njive, kjer bi lahko narabotal krompir za večerjo. Je pa, zgle-da, še iz prejšnjih časov tam ostal en senik, ki potepuhe nagovarja s tablo, ki nepovabljenim izrecno prepoveduje vstop. Spalo se je tako sladko, kot da bi bilo prepovedano.

Vzpon na Großglocknerpass za dobro jutro. Nekaj minut kasneje ne morem verjeti lastnim očem; na vrhu me je že dohitel Zakrajni Robert, ki mi je prišel delat družbo. V dvojce gre hitreje, pa še enega Roberta imava, ki v spremljevalnem vozilu skrbi za vodo.

NOVA VAS

Upošteva, da je oblikovalcem vzelo 500 let, da so na potovalne kovčke nadeli kolesčka, gre tukaj iskrena pohvala inženirjem, ki jim je v pičlih 200 letih uspelo napraviti plašče za kolo, ki se ne predirajo. Tako sem po osemnajstih dneh in več kot 2500 kilometrih brez ene predrtne gume ugledal zvonik sv. Mihaela.

Povsod je lepo, doma je najlepše. Pojdite se klatit po svetu, pa boste videli.

Tekst in foto: Simon Korenjak

P. S. Ker je kar nekaj zanimivih slik obtičalo na pošti nekje na relaciji Luksemburg – Slovenija, bralce vabim, da se v nekaj tednih oglasijo na mojem blogu, kjer jih bom objavil. Blog najdete na spletni strani: korenjak.si/mon. Informacije o delavnicah o trajnostnem oblikovanju pa na: o2lu.org.

Moj otrok ima vročino

Bolezni so v otroštvu pogoste, kar izvira iz otrokove slabše odpornosti proti bolezenskim povzročiteljem. Najpogostejše se srečujemo s prehladnimi boleznimi, ki so praviloma virusne okužbe, s črevesnimi okužbami in predvsem z različnimi boleznimi, ki jih spremlja povišana telesna temperatura – vročina.

Telesno temperaturo merimo v mirovanju, vsaj dve uri po jedi. Običajno jo merimo pod pazduho. Pri dojenčku jo lahko merimo tudi v ritki. Upoštevati moramo, da je tako izmerjena temperatura vsaj za pol stopinje višja. V zadnjem času je vedno bolj priljubljeno merjenje v ušesu. Za merjenje temperature uporabljamo različne termometre. Sem sodijo klasični živosrebrni termometri, elektronski digitalni merilniki, digitalni infrardeči ušesni termometri in elektronski brezkontaktni termometri.

O normalni temperaturi govorimo, kadar se ta giblje med 36, 2 in 37, 2 stopinj Celzija. O vročini govorimo tedaj, kadar telesna temperatura, merjena pod pazduho, preseže 37, 2°C, merjena v ušesu 37, 5°C in izmerjena v ritki 38°C.

Normalno telesno temperaturo in vročinske odzive kontrolira termoregulacijski center v možganih, ki deluje po principu termostata. Pri nastanku vročine moramo ločiti dve obliki, predvsem zato, ker je način ukrepanja različen. O vročini govorimo takrat, kadar pride do motene funkcije termoregulacijskega centra. Pri tem ima okužba vodilno vlogo. Otroka mrazi, naježi se mu koža, ima hladne ude, počuti se slabo, toži o glavobolu, utrujenos-

ti in bolečinah v mišicah. Dojenčki te znake pokažejo z jokom, razdražljivostjo. Običajno otroci vročino prenašajo laže kot odrasli, zato boste te znake opazili šele pri temperaturi 39°C ali več. Hipertermija pa je druga oblika povišane telesne temperature. Nastane zaradi motenega oddajanja telesne temperature v okolico, na primer ob naporu, vročinski kapi, pregretju dojenčka, po obsežnih opeklinah ali drugih okvarah kože. Pri tej obliki otroka ne mrazi, ampak mu je vroče in žari mu koža.

Vročina je pomemben obrambni odziv organizma in otrokov zaveznik v boju z bolezenskimi povzročitelji. Ob zvišani telesni temperaturi se namreč močno zavre razmnoževanje bolezenskih klic, zmanjša se njihova dejavnost, pa tudi strupenost. Večina strokovnjakov, ki se ukvarja s problemom vročine pri otroku, je mnenja, da sicer zdravi otroci brez škode prenesejo tudi zelo visoko vročino, npr. 40–41°C. Nevarna je bolezen, ki je vročino povzročila, zato je zelo pomembno, da se naučite opazovati svojega otroka, ko je zdrav in kadar je bolan. Predvsem je potrebno znati ločiti, kdaj je otrok ob vročini prizadet in kdaj ne. Če vročina ne preseže 38,5–39°C in je otrok ob tem živahen in neprizadet, dobro pije, dovolj lula, lahko počakate z zdravljenjem in otroka le opazujete. Če se vam zdi, da je otrok prizadet, zmeden, resno bolan, se ne odziva na klice, potem ne odlašajte z obiskom pri zdravniku. Prav tako mora k zdravniku otrok, ki je mlajši od 3 mesecev in ima vročino prek 38°C. Vročina je nevarna tudi za bolnike s

hujšimi srčnimi boleznimi, bolnike v dihalni stiski, bolnike z vnetjem ali poškodbo možganov. Prav tako pa je nevarna tudi otrokom, ki so podvrženi vročinskim krčem. Obisk pri zdravniku je potreben tudi, če vročina pri otroku po 3–5 dneh ne pade ali če vročina po predhodnem padcu in izboljšanju počutja spet poraste na visoke vrednosti.

Ni pa razloga, da bi z otrokom, ki sicer ni prizadet, samo zaradi vročine sredi noči iskali zdravnika. Bolje bo, da naslednji dan obiščete zdravnika, ki otroka dobro pozna in vam bo zato lahko najbolje svetoval.

ZDRAVLJENJE VROČINE

Običajno začnemo vročino zniževati šele takrat, kadar ta preseže 38,5°C ali celo 39°C, merjeno pod pazduho, če otrok nima posebnih težav. Cilj zniževanja zvišane temperature je zmanjšati nelagodje, ublažiti glavobol, bolečine v mišicah in preprečiti vročinske krče pri občutljivih otrocih. Vročino lahko znižamo s splošnimi ukrepi, z naravnimi metodami in z zdravili.

Splošni ukrepi so: otrok naj pije veliko tekočine, ki naj ima sobno temperaturo, naj bo lahko oblečen, material naj bo naraven, temperatura prostora naj bo 20–22°C, pokrit naj bo z lahko bombažno odejo.

Naravne metode zajemajo fizikalno hlajenje. Sem sodijo mlačne kopeli. Otroka položimo v kad, napolnjeno z vodo segreto na 37°C, ki jo postopno ohlajamo. Po nekaj minutah otroka vzamemo ven, ga dobro zberemo in oblečemo v sveže perilo. Pri mlačnih ovitkih otroka zavijemo v mokro, mlačno rjuho, čez ga ogrnemo s suho in počakamo nekaj minut. Postopek lahko ponovimo 2–3 krat, nato otroka

zberemo in oblečemo. Lahko se poslužimo tudi prebrisavanja z mlačno vodo. Otroka postopno zberemo preko celega telesa, lahko mu damo na čelo in noge obkladek. Postopek večkrat ponovimo, nato otroka zberemo in oblečemo.

Nikoli ne smemo uporabljati preveč mrzle vode, ker je velika razlika med temperaturo vode in telesno temperaturo hud stres za otroka.

Zdravljenja z zdravili – antipiretiki se poslužimo takrat, kadar odpovedo prej naštetimi ukrepi. Vedeti moramo, da je zniževanje vročine le prehodno. Dokler traja osnovni vzrok, ki je vročino povzročil, se bo ta vedno znova dvignila, zato bo uspešno zdravljenje bolezni pozdravilo tudi vročino.

VROČINSKI KRČI

Vročinski krči se praviloma pojavijo na začetku bolezni, ko vročina narašča in je praviloma nad 38,5°C. Otroku med napadom otrpne, se ne odziva, obrača oči, stiska pesti in se stresa. Takega otroka zavarujete z blazinami, da se ne poškoduje, ga položite na bok, da se ne bo zadušil, če bo bruhal, ga slečete in hladite z mlačnimi ovitki in prebrisavanjem, v črevo mu dajte svečko proti vročini, če pa je otrok že imel vročinske krče, mu dajte zdravilo, ki vam ga je za krče predpisal zdravnik. V vsakem primeru pa mora takega otroka videti zdravnik.

Otrok z vročino potrebuje skrbno nego. Ob sebi pa potrebuje tudi nekoga, ki mu lahko zaupa in za katerega ve, da ga v stiski ne bo zapustil. Občutek varnosti je za otroka med boleznijo nadvse pomemben.

Sonja Kraševac, DMS

OD AMBRUSA DO FINSKE

Začelo se je z romskim vprašanjem, kar je bila dediščina prejšnjih vlad. Prišli pa smo na Finsko, namesto da bi ta čas vsi gradili, vlačili na kup, skrbeli za blagor vsakega izmed nas in za dobro ime naše lepe domovine. V tem mandatu tega miru in zadovoljstva res ni bilo.

Ne bi pisala tega članka, če me ne bi k temu vzbudil poslanec opozicije. Kar ni mogel prebvaliti urejenosti Finske, nakar je še nekajkrat pljunil po predsedniku vlade.

Ta vlada je hotela priti do temeljev in očistiti pred slovensko srenjo, kar je bilo med vojno storjenih krivic in po vojni zločinov. Teh pa ni bilo malo. Če bi bil v vsakem grobišču po en človek, bi jih bilo nad petsto. Tako pa je okrog petsto grobišč in nad dvanajst tisoč pomorjenih, ne da bi za te zločine kdo odgovarjal, pa čeprav zločini te vrste ne zastarajo. Kaj je Slovencem Karadič? Imamo jih doma. Katera država pa ima še na prostosti vojne zločince, kot jih ima naša? Na spolzkem terenu pa je

težko graditi.

Našo tovarno so gradili tudi s prostovoljnim delom. Koliko upanja in ponosa je bilo ob njej. Marsikateri delavec je prav čustveno navezan nanjo. Tudi jaz sem, saj sem rasla z njo. Prav zato pa je imela blagoslov do sedaj, ker je bilo v njen razvoj vloženo toliko ljubezni.

Lesna industrija gre nekam. Ali bomo res samo gozdarji in Italijanom prodajali hlode, domov pa uvažali izdelke? Kam je pamet šla! V parlamentu pa samo jezike brusijo in

si mečejo polena pod noge!

Še o Finski poštenosti. Tudi pri nas se je vprašalo lastnika drevesa, če lahko pobereš jabolko pod njim. Tako je bilo, dokler se je spoštovalo deset Božjih zapovedi. Ko pa nič ni sveto, gre cela veriga tovarn enemu sleparju v roke.

Evropa je zrasla iz krščanskih korenin in se bo morala vrniti k izvirom, če ne jo bodo pregazile druge civilizacije in se bo rešil le ostanek.

Marica Marolt

Vremenski napovednik za jesen 2008

Pošteno je, če zna človek tudi kaj priznati. V kazalcih napovedi za poletje 2008 se je obetalo po vseh luninih menah lepo in prijetno vreme. Vendar je luna velika in nepredvidljiva gospa (kot vse ženske), tudi muhasta je, zato se je junij skazil. V celoti je bil moker in s seboj z mokroto odnesel dober kostanj, med in orehe. Sicer pa dež v juniju obeta polne kašče in obilo blaga. O kresu je bilo sicer lepo vreme, zato so bili dnevi žetve konec julija ugodni. Junij hladen in moker pomeni prav tak december.

Julij se je držal naše napovedi. Od mlaja v začetku meseca pa do konca je bilo spremenljivo in deževno vreme. Le okrog Jakoba je bilo malo bolj toplo. To pomeni mrzel božič.

Avgust pa je bil pravi poletni mesec. Lep in topel. Takega smo v napovedniku tudi obetali. Oba dva grozljiva dneva z nevihtami in točo tega vtisa ne spremenita. Žal pa sta bila dva dneva dovolj za velikansko škodo. Tudi to spada k poletju.

Kaj so obetali znani vremejarji za avgust? Sveta Porcunkula je bila deževna, veliki šmaren je bil pa topel, zato se nam obeta bolj kilava zima. Ampak pustimo se presenetiti. Oba dva vremejarja, Lovrenc in Jernej, pa sta bila lepa in vroča, kar obeta toplo jesen in v pretežni meri tudi lepo.

Meteorološka jesen se začne s septembrom, astronomske efemeride pa jo določajo za 22. 9. 2008, ko se jesen začne ob 17. 45. uri. To je čas jesenskega enakonočja (ekvinokcij). Sonce vzide ob 6. 49 in zaide ob 18. 59 uri.

Takole pravijo vremenski pregovori za jesen:

Če jeseni grmi, se leto ponovi.

Jeseni je za vsakim grmom dež.

Če se zgodaj selijo ptiči, bo huda zima.

Kakršen bo kimavec, tak bo sušec.

Če bo na Ilijo (1. 9.) jasno in gorko, bo še štiri tedne tako. Če je na mali šmaren (8. 9.) lepo, rado ostane še dva meseca tako.

Če na Mihelovo (29. 9.) sever vleče, veliko zimo in sneg vleče.

Vremenski obeti. V začetku septembra se nam obeta nekaj dežja, nato pa od prvega krajca naprej obeta lepo vreme vse do polne lune (14. 9.). Zvedrilo se bo okrog 18. 9. (kimavca) in bo držalo vse do mlaja (19. 9.), ki bo prinesel spet veliko dežja. Za mali šmaren se obeta lepo vreme, kar potrjuje voljno jesen. Mavricij bo kot kaže jasen, zato bi znalo biti prihodnje leto zelo vetrovno.

V oktobru veljajo naslednje ljudske modrosti.

Dež, mraz in sneg začuti živina, če nerada pašnik zapusti.

Kakršen vinotok, tak je april.

Luka sneg prikuka.

Če je na Urše dan lepo, bo čez tri dni dež.

Obeti. Začetek vinotoka bo deževen. Tam okrog četrtega in petega v mesecu se bo zvedrilo, nato pa bo prvi krajec (7. 10.) spet prinesel veliko dežja. Tako bo do polne lune (14. 10.). Od polne lune naprej pa tja do 20. 10. bo kratko obdobje lepega vremena. Zadnji krajec pa lahko prinese že prve snežinke (21. 10.). Prazniki in jesenske počitnice bodo hladni in vetrovni. November.

Nekaj ljudskih modrosti o listopadu. Njega dni so mu rekli tudi listognoj. Do vseh svetih grdo, po vseh svetih lepo. Deževni vsi sveti, pozimi zameti.

Kolikor ima Lenart (6. 11.) snega na planini, toliko ga ima božič v dolini.

Martin naj bo suh, da pozimi raste kruh.

Elizabeta (19. 11.) na belem konju prijezdi.

Sveta Kata (25. 11.) sneg pred vrata.

Listopad se bo začel s hladnim in vetrovnim vremenom in bo držalo vse do vernih duš (2. 11.).

Sledilo bo spremenljivo vreme in za prvi krajec (6. 11.) celo sneg in vihar.

Po 10. 11. se bo za nekaj dni zvedrilo, vendar bo polna luna spet prinesla dež in sneg. Če se bo to uresničilo, bo Martin lep, kar je napoved velike zime.

Po zadnjem krajcu pa vse do adventa in še čez bo lepo in razmeroma toplo vreme.

Prva polovica meseca novembra bo dokaj mokra in celo snežena, v drugi polovici pa bo še prijetno toplo. Pretoplo za ta čas.

Dušan Kaplan

Letošnje bloško poletje

Če na kratko povzamem podatke iz dnevnika meteorološke postaje za mesece junij, julij in avgust, je bilo vreme precej muhasto. Bilo je dosti sončnih in vročih dni, saj je sonce sijalo kar 740 ur, kar je precej nad povprečjem. Temperature so bile visoke, pa tudi nizke. Najvišja temperatura 31 °C je bila izmerjena 25. junija, pa tudi v juliju in avgustu je bilo večkrat skoraj 30 °C. Vendar se je vmes nekajkrat močno ohladilo v vseh treh poletnih mesecih. Močnejše ohlادتve so bile okrog 20. junija, ko so bile jutranje temperature 5 °C, prav tako v sredini julija, najnižje pa se je živo srebro spustilo po 20. avgustu. 25. avgusta je bila na postaji izmerjena jutranja temperatura samo 4 °C. Na izpostavljenih legah je bila takrat po vsej verjetnosti slana.

V vseh treh mesecih je večkrat deževalo. Bilo je kar 39 deževnih dni. Značilne za to poletje so bile močnejše plohe v prvi polovici junija in v drugi polovici avgusta. Padavin je bilo v teh mesecih 515 l/m², kar je 16 % nad dolgoletnim povprečjem. Letos je prestopno leto, za prestopna leta pa je značilno, da so precej namočena.

Nalive so običajno spremljale nevihte, grmenje in bliskanje, v juliju pa tudi precej viharji severozahodni veter. Ta neurja so tu in tam spremljala posamezna zrna sodre in toče, vendar take ujme, kot so jih prestala nekatera območja Slovenije tudi v naši neposredni bližini (Vrhnika, Brezovica, Il. Bistrica), so se Blok letos izgonile – hvalabogu. Naš župnik g. Lojze je dejal, da je

bilo letos po bloških podružnicah dosti poljskih maš. Morda je tudi to »nucalov«.

Zaradi velike količine padavin in zaradi toplih jugozahodnih vetrov je bila tudi zračna vlaga celo poletje dokaj visoka. V vseh teh poletnih mesecih se namreč ni spustila pod 40 % in je bilo zato zelo soparno in kot Bločani pravimo – »težko vreme«.

Kakšno jesen lahko pričakujemo? Če si sposodim eno od ljudskih modrosti, oz. napovedi, ki jih zbira g. Dušan Kaplan, bo jesen taka kot na dan sv. Lovrenca (10. 8.). Ta napoved pravi: »Kakšno vreme Lovrenc naredi, se celo jesen zdrži.« Letos je bilo na ta dan nekaj padavin, nekaj sonca in nič kaj toplo. No, približno tak je bil september, za oktober in november bomo pa kmalu ugotovili, koliko ta pregovor drži.

France Škrabec

foto: Rok Žigmar

Zahvala

Nepričakovano nas je zapustil naš ljubljeni

Simon Zalar

iz Ravnika 13.

Ob boleči izgubi našega Simona se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, vsem, ki ste ga pospremili na zadnji poti, darovali rože, sveče ali kakorkoli drugače pomagali. Hvala za vsak stisk roke, objem, tolažilno besedo. Hvala vsem, ki ste bili v teh težkih trenutkih v mislih z nami in nam pomagali.

Zahvaljujemo se župniku g. Branetu in g. Lojzetu za lepo opravljen obred. Hvala prijateljem, sedanjim in bivšim sošolcem in g. Alešu Brlanu za lepe poslovilne besede.

Posebno zahvalo naj sprejmejo Drejc Šimnic, Ajda Šimnic in Tjaša Intihar, ki so ga ponesli in položili k poslednjemu počitku.

Simon, vedno boš z nami!

Vsi njegovi

*Ni smrt tisto, kar nas loči,
in življenje ni, kar druží nas.
So vezi močnejše.
Brez pomena zanje so razdalje
kraj in čas.
(M. Kačič)*

Zahvala

Skupaj sta odšla od nas

Francka in Drago Anzeljc

Ob boleči izgubi se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki ste ju v času bolezni obiskovali, ju imeli radi, nam v najtežjih trenutkih stali ob strani in nam pomagali. Hvala za vsak stisk roke, za izrečena osebna in pisna sožalja, za darovane sveče, cvetje in za prispevke za dober namen.

Posebna zahvala dr. Slavici Usenik, dr. Zlatku Pogoriliću in ostalemu osebju iz Zdravstvenega doma Nova vas in Cerknica, zdravnikom in osebju Onkološkega inštituta v Ljubljani in Bolnišnice Golnik za vso skrb, nego in pozornost. Iskrena hvala naši dragi Nataši za vso pomoč.

Hvala Društvu upokojencev Bloke, GD Velike Bloke in g. Mirku Dolesu za govora in pomoč pri organizaciji pogreba ter njuni nečakinji Mojci Pečnik za ganljive besede ob poslednjem slovesu.

Zelo ju bomo pogrešali.

Hčerka Andreja z družino

*Ne žalujte za menoj,
le mirno h grobu pristopite,
pomislite, kako živel sem
in božji mir mi zaželite.*

Zahvala

Ob prerani in nenadni izgubi našega nečaka in bratranca

Franceta Pavčiča

z Runarskega

po domače Žerjavovega Franceta se vsem iskreno zahvaljujemo, ker ste ga spremljali na zadnji poti, izrekli sožalje ter darovali sveče in cvetje.

Iskrena hvala g. župniku za lepo opravljen obred. Hvala sosedom Oražmovim in Pavčičevim za vso pomoč. Hvala pogrebniemu zavodu AVE iz Ribnice za nesebično pomoč. Hvala tudi vsem, ki se ga boste spominjali v molitvi.

Vsi njegovi

Zahvala

Ob izgubi našega dragega

Lojzeta Škrabca

iz Velikih Blok

se zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, vaščanom in kolektivu Kmetijsko gozdarske zadruge Cerknica za izrečeno sožalje, darovano cvetje in sveče. Hvala za besede slovesa, pozornost in čast, s katerimi ste ga pospremili na njegovo zadnjo pot.

Posebej bi se radi zahvalili članom PGD Velike Bloke, njihovim praporščakom in častni straži, gospodu Lojzetu Maziju za poslovilne besede in gospodu župniku Lojzetu Hostniku za pogrebno bogoslužje.

Vsi njegovi

Dolgoletni bloški učiteljici v spomin

Ivanki Zabukovčevi

Dne 12. julija 2008 je v Ljubljani umrla nekdanja bloška učiteljica Ivanka Zabukovec v 101. letu starosti. Rodila se je 16. novembra 1907. leta v družini Bevka v Brežicah pod Novo Štifo v občini Ribnica.

Po končani domači osnovni šoli je nadaljevala šolanje v Ljubljani

ni pri nunah – uršulinkah. Ker pa kmetija v Brežicah ni zmogla vzdrževati dveh študentov – v Ljubljani se je namreč že šolal njen brat Ludvik, ki je pozneje postal duhovnik – je šolanje pri uršulinkah hotela prekiniti.

Vendar so ji uršulinke po večkratnih prošnjah in priporočilih omogočile, da je šolanje nadaljevala brezplačno pod pogojem, da je po končanem šolanju na njihovi šoli poučevale brez plače. V tistih časih si je tako marsikateri slovenski izobraženec sam moral prislužiti železo izobrazbo.

Ko je to svojo obvezo odslužila, jo je takratno Poverjenišstvo Dravske banovine za prosveto z dekretom poslalo na šolo v Šentilju pri Mariboru

in in čez čas ponovno z dekretom imenovalo za učiteljico na šoli v Vrginmostu na Hrvaškem (45 km jugovzhodno od Karlovca) v tedanji Savski banovini.

Po večkratnih prošnjah za premeštev v Slovenijo je leta 1935 dobila mesto učiteljice na Ljudski šoli v Novi vasi na Blokah, česar je bila zelo vesela, ker je bila s tem bliže svojemu rojstnemu kraju. Tu se je kmalu poleg svojih službenih dolžnosti vključila tudi v druge kulturne dejavnosti, kar je bilo takrat za učitelja na vasi samo po sebi umevno. Pri tem delu je spoznala tudi domačina Jožeta Zabukovca iz Nove vasi. Starejši se ga spominjamo kot Mesarjevega Pepeta. Pripravili so igro Deseti brat, kjer je on igral Lovra Kvasa, Ivanka pa Manico, hči graščaka s Slemenic.

Ta ljubezen z odra se je pozneje prenesla tudi v njuno življenje. Že leta 1937 sta se poročila, rodila sta se jima dve hčeri, Marja in Tatjana. V

to mirno življenje je že leta 1941 posegla vojna in nato do leta 1945 okupacija. Tudi v tem času je pokojna Ivanka skušala bloško mladež, kolikor je bilo za takratne razmere sploh mogoče, poučevati.

Po vojni je nadaljevala s prosvetnim delom tako v šoli kot v bloških društvih do leta 1956, ko se je z družino preselila v Ljubljano, kjer si je na Vodmatu pod Golovcem kar nekaj Bločanov zgradilo svoje hiše. Od takrat pa do upokojitve je poučevala na osnovni šoli v Sostrem pri Ljubljani.

S pokojno Ivanko se je zaključilo še eno poglavje požrtvovalnih novovaskih učiteljev, ki so prestali vse režimske pritiske na prosvetne delavce in so nam, Bločanom, ne glede na to ob skromnih plačah nakazali pot v svet znanja.

V zabvalo in spomin nekdanji učenec France Škrabec

V spomin dragemu prijatelju

Simonu Zalarju

V soboto 20. 9. 2008 se je zgodila tragična nesreča, v kateri smo izgubili komaj 18-letnega prijatelja, sošolca in sodelavca Simona Zalarja.

Njegova velika ljubezen je bila košarka, ki ji je posvetil 9 let svojega prekratkega življenja. S košarko je začel že v osnovni šoli in nadaljeval celo srednjo šolo, igral je za kadete v KK Gradišče. Pod košem ga je gnala močna volja po uspehu, velika zagnanost in prava bloška trma. S svojim smehom in dobro voljo je dajal celotni ekipi veliko motivacijo.

Pripravljaj se je na študij na Fakulteti za družbene vede v Ljubljani. Čeprav je bil ponosen Bločan in je lepoto svojega kraja predstavljal vsem, ki jih je spoznal, je v Ljubljani sklenil veliko prijateljstev. V Bloke je bil zaljubljen, zato se je priključil Turističnemu društvu Bloke in opravil izpit za turističnega vodnika. Tudi sicer se dela ni branil. Doma in sosedom je bil vedno pripravljen priskočiti na pomoč. Žepnino si je služil v lokalni okrepčevalnici, kjer je z dobro voljo zabaval goste.

Simon nam je bil, čeprav za prekratek čas, poslan kot angel, ki nas je naučil, da so v življenju pomembne drobne pozornosti in medsebojno spoštovanje. Zpomnili si ga bomo kot nasmejanega veseljaka, ki nas je spravljaj v dobro voljo. Naj tak ostane tudi v naših spominih.

Simon, radi te imamo!

Tjaša Intihar

V spomin

Frančiški Anzeljc (1931 – 2008)

Konec julija nas je zapustila dolgoletna učiteljica na OŠ Toneta Šraja Aljoše, Francka Anzeljc.

Njena pedagoška pot se je začela leta 1951 na podružnični šoli Sveti Duh, kjer je poučevala v dveh izmenah: dopoldne učence od 5. do 8. razreda, popoldne pa mlajše učence od 1. do 4. razreda. Pouk je bil tudi ob sobotah.

Leta 1959 je prišla poučevat na matično šolo v Novo vas. V tistih časih je moral biti učitelj univerzalen. Poučevala je 1., 2. in 3. razred, saj je učence spremljala vsa prva tri leta šolanja. Dopoldan pa je na predmetni stopnji poučevala glasbeno vzgojo, biologijo in zgodovino. Zadnja leta službovanja je bila učiteljica elementarke, poučevala je le v 1. razredu in opismenila generacije Bločanov. Svoje delo je opravljala zavzeto in s srcem. Otrok ni naučila le pisati in brati. Učitelj je bil takrat člo-

vek, ki je mladim širil obzorja in jih poučeval še o marsičem drugem kot le o šolski snovi. Taka je bila učiteljica Francka. Mnogi se je spominjamo tudi po tem, kako rada je imela slovensko ljudsko pesem in je veselje do petja prenesla na svoje učence. S prvošolci je najraje prepevala Bitenčeve pesmice. Njena velika ljubezen je bila tudi narava in cvetlice v njej. V rožah je iskala sprostitve, mir in veselje, zato je mnogo časa in energije posvetila prav njim, njen trud pa je bil poplačan z obilnim cvetenjem.

Upokojila se je leta 1984 in se posvetila vnukom in svojim lončnicam.

Spominjali se bomo preproste, dobre in prijazne učiteljice. Naj ji bo lahka zemlja.

*Kolektiv
OŠ Toneta Šraja Aljoše*

V slovo

Lojzetu Škrabcu st.

6. septembra so se družina Škrabec – Malizjevi iz Velikih Blok, njihovi sorodniki in znanci, vaščani Velikih Blok, cele naše planote in še posebej člani PGD Velike Bloke poslovili od Lojzeta Škrabca st.

Lojze je umrl malo pred 87. letom na svojem domu, ki ga je z veliko ljubeznijo dolga leta gradil v vasi, kjer se je tudi rodil. Ugašal je počasi, kot ugaša mogočno ognjišče.

Rodil se je v trdni kmečki družini kot najmlajši, 8. otrok. Tako kot mnogim kmečkim družinam tudi Malizjevim in Lojzetu v času pred drugo svetovno vojno, med njo in po njej ni bilo nič prihranjeno.

Kalvarija je pustila globoke sledi, ki jih tudi čas le stežka zaceli.

Hude preizkušnje, posebej smrt brata talca, trpljenje, ki ga je sam doživel v taborišču na Rabu in druge vojne strahote so iz Lojzeta izklesale klenega človeka, na katerega smo bili vsi ponosni in je postal eden naših bloških simbolov. Z ženo Zofko sta ustvarila topel dom in družino. Tudi nesrečna smrt prvorojene hčerke Slavice ju ni strla. Njune ljubezni sta bila deležna sin Lojze in hčerka Sonja.

Na svoji službeni poti se je Lojze v celoti posvetil bloškemu kmetijstvu v okviru zadruge Bloke in Cerknica. Temu stanu je ostal zvest v času, ki so ga zaznamovale mnoge spremembe, nove poti in stranpoti.

Težave je premagoval z učenjem in pristnimi stiki z Bločani, domačimi in tujimi posredniki in trgovci. Na kolesu in mopedu je prekržaril Bloke in sosednje kraje ne glede na vreme in čas in tako pomagal s prodajo pridelkov in živine preživeti mnogim malim kmetijam.

Posebej pa se bomo Lojzeta Škrabca spominjali bloški gasilci. Že leta 1937 je stopil v vrste PGD Velike Bloke. Iz skromnega vaškega društva je v 70 letih dela pomagal ustvariti akcijsko sposobno, opremljeno društvo z več kot 100 člani vseh starosti, čvrsto vpeto v življenje Blok. Bil je član mnogih organov društva, kar 45 let pa je bil vzoren blagajnik. Požrtvovalno je sodeloval pri vseh naših največjih korakih, kot je bila gradnja doma, nakupi opreme in seveda takrat, ko so pomoč potrebovali ljudje v nesreči.

V delo društva je uvedel sina in vnuka.

Za vzorno delo je Lojze prejel društvena odlikovanja, odlikovanja GZ Cerknica in GZ Slovenije, posebej je bil odlikovan in pohvaljen za požrtvovalno delo ob gradnji gasilnega doma v Velikih Blokah.

Člani PGD Velike Bloke so se z besedami zahvale poslovili od svojega veterana, častnega člana in dobrega sosedu v najzlahtnejšem pomenu te besede.

Besede sožalja in zahvale so vsej družini in sorodnikom, posebej ženi Zofki, sinu Lojzetu in hčerki Sonji z družinama ter nečakinji Mileni, ki mu je pomagala premagovati tegobe zadnjih let, izrekli v svojem imenu, v imenu sovaščanov, Občine Bloke in KZ Cerknica.

Slovenska pesem, ki ji je Lojze rad pritegnil, ga je pospremila k mirnemu počitku k sv. Mihaelu.

*Lojze Mazij,
PGD Velike Bloke*

In memoriam

Dragu Anzeljcu

Gospod Drago Anzeljc je bil direktor podjetja Novolit d. o. o. od leta 1969 do 1985. Vodil ga je preko najbolj burnih časov, kjer so se menjavali politični in ekonomski pogoji dela, ki so bili vse prej kot lahki.

Ker nisem imel prilike posloviti se ob odprtem grobu, se od njega poslavljam sedaj na tem mestu.

Dragi Drago!

Da si se poslovil, me je zelo prizadelo! Odšel je France Plazar, odšla je gosa Uršič, sedaj si odšel tudi ti. Mi starejši se umikamo zato, da bodo mladi lahko živeli naprej. Lepo so se te spomnili mladi, da so te predlagali za občinsko nagrado za vse delo, ki si ga opravil, da bi se na bloški planoti živelo bolje. In prispeval si mnogo v težkih časih, ko ni bilo dovolj niti vode niti elektrike, proizvodnja pa je morala teči, če naj bi delavci dobili prvega denar, kajti v tistih časih se je živelo od prvega do prvega in nezaslišano bi bilo, da ne bi bilo za plače. Bil si direktor malega podjetja, ki se je prebijalo skozi dinamično dobo povezovanja in združevanja. S skromnimi finančnimi sredstvi se je postavila bolj moderna proizvodnja, ki je zagotavljala obstoj in nadaljnji

razvoj podjetja, ki je danes solidna osnova življenja na Blokah.

Mirno in vdano si prenašal vsakdanje tegobe vodenja. Bil si umiren človek, nekonflikten, razumevajoč, malone stoichen, trezen, delaven in dober sodelavec. S teboj je bilo težko priti navzkriž, saj si znal umirjati situacijo.

Nismo imeli zasebnih stikov, vendar vem, da si bil skrben mož in oče, ki si dostojno poskrbel za družino. Potem ko si opravil svoje življenjsko delo, si odšel v zaslužni pokoj. Tak, kot si bil, si lahko naprej živel mirno življenje, nekoliko te je dajala bolezen in žal mi je, da nisi mogel priti na naše srečanje nekdanjih sodelavcev v Laščah pred nekaj leti.

Dragi Drago! Dostojno si opravil svoje življensko poslanstvo, svojim Bločanom si zapustil soliden temelj za nadaljnji razvoj, nikomur nisi ostal nič dolžan in mislim, da so ti oni dolžni vse spoštovanje. Dobil si Občinslo priznanje za svoje delo, vendar ga žal ne boš mogel osebno prejeti. Pa saj mi smo vsi minljivi, dela in spomini pa ostajajo.

Počivaj v miru in lahka naj ti bo naša lepa slovenska zemlja!

Drago Strah

MP SERVIS

Marjan Peterlin s.p., Dolščaki 10a, 1314 Rob

GOSPODINJSKIH APARATOV

Electrolux

ZANUSSI

Candy

gorenje

tel.: 01/7881-456 mobi: 051/648-783

Letošnje »kopanje« krompirja

Pred leti je bilo ob Kmečkih igrah rečeno, da imamo na Blokah tudi »ozimni« krompir. Menda ga je neki Bločan kopal sredi februarja, ker ga je jeseni prehitel sneg.

No, letos imamo tudi »jari« krompir, saj smo ga izkopali tik pred kresovanjem, ko ga še Vipavci niso, in to kar z bagrom. To pa ne zaradi debelega krompirja, ampak zaradi gradnje bloške kanalizacije, ki gre prav preko njiv in vrtov.

Obloški Tonček

Letošnje volitve

Predvolilna skrinjica je bila pred letošnjimi volitvami prepolna predvolilnih obljub in nasmejanih obrazov, ki gredo do naslednjih volitev v reciklažo skupaj s »skremženimi« obrazy in obljubami. Kaj pa mi, volivci? Bodo »ta-novi« tudi nas reciklirali?

Obloški Tonček

Po ogledu tekmovanj

Marsikoga je ogled olimpijade spravil na noge, kot bi sicer vstal. Zgodaj rada vstajam pa le zaradi drugačnih nagibov. Da bi vstala in potem pasivno buljila v ekran, se mi zdi nesmiselno. Včasih pa je bilo vse drugače.

Spominjam se, ko sem hodila še v šolo, smo vstajali ob štirih zjutraj in šli v sredo Loža gledat boks. Tedaj so bili v težki kategoriji glavni Američani. Kdo izmed moje generacije se ne spominja Mohameda Alija ali Casius Clay, pozneje se je preimenoval v Mohameda Alija, in Frai-

zerja ter Sonia Listona. Iz tople postelje smo prepešali do sredi vasi in proti jutru že v ohlajenih sobah vneto navijali. Nekoč pa me je ogled televizije ponoči, grede iz Starrega trga, spravil še v brezglavi tek.

S prijateljico sva se pozno ponoči vračali iz klubskih prostorov domov. Tedaj je v Kopavniku nekaj zatulilo. Zatulila sem še jaz. Šli sva hitro in drobni sneg nama je nosila burja v obraz. Zopet je nekaj zatulilo, jaz nazaj. Molčali sva. Zazdelo se mi je, da se je sedaj oglasilo bližje. Glas mi je zamrl v ustih. Spustili sva se v

Bločana na olimpijadi

Leta 1956 je barve Jugoslavije na olimpijadi v Melburnu v suvanju krogle zastopala Bločanka Milena Usenik. Letos pa smo imeli kar dva zastopnika. Nista se sicer borila v areni, pač pa tik ob njej. V ekipi Televizije Slovenija je bil Marjan Fortin, ki sicer izhaja s Koroške, a zadnjih nekaj let živi na Volčjem in je na olimpijskih igrah sodeloval že leta 1984 – s tega vidika je celo eden najizkušenejših športnih novinarjev v Sloveniji. Drugi pa je bil novinec Miha Mišič. Na Televiziji Slovenija deluje pet let in je bil ob povabilu v ekipo za Peking zelo presenečen. Naša soobčana sta, po njunih besedah, dobro zastopala barve Blok in vsem razlagala, od kod prihajata. Ob tej priložnosti sta se tudi fotografirala pred mogočnim Ptičjim gnezdom, ki je verjetno tudi najznamenitejši objekt letošnjih olimpijskih iger.

Bloški korak — glasilo občine Bloke

Glavni in odgovorni urednik: Stane Korenjak | Uredniški odbor: France Škrabec, Milena Mišič, Rado Ponikvar, Tone Urbas | Lektoriranje: Jerneja Kovšca | Oblikovanje, računalniška grafika in prelom: BOL | Izdelava filmov in tisk: Littera picta Medvode | Izdaja: Občina Bloke | Naklada: 1150 izvodov | Glasilo je brezplačno za vsa gospodinjstva v občini; za naročnike v domovini je predlagan prostovoljni letni prispevek 8 €, za naročnike v tujini 16 € | Prispevek za glasilo nakažete na račun Občine Bloke: 01350-0100002737 | Naslov uredništva: Občina Bloke, Bloški korak, Nova vas 4a, 1385 Nova vas; bloski.korak@bloke.si

se šprint

dir. Od Mosteca do naše hiše je bilo kar nekako osemsto metrov. Spet je zatulilo, tokrat dve živali hkrati. Na čelo so mi stopile potne srage. Komaj sem dohajala prijateljico. Bila je nekaj korakov pred mano.

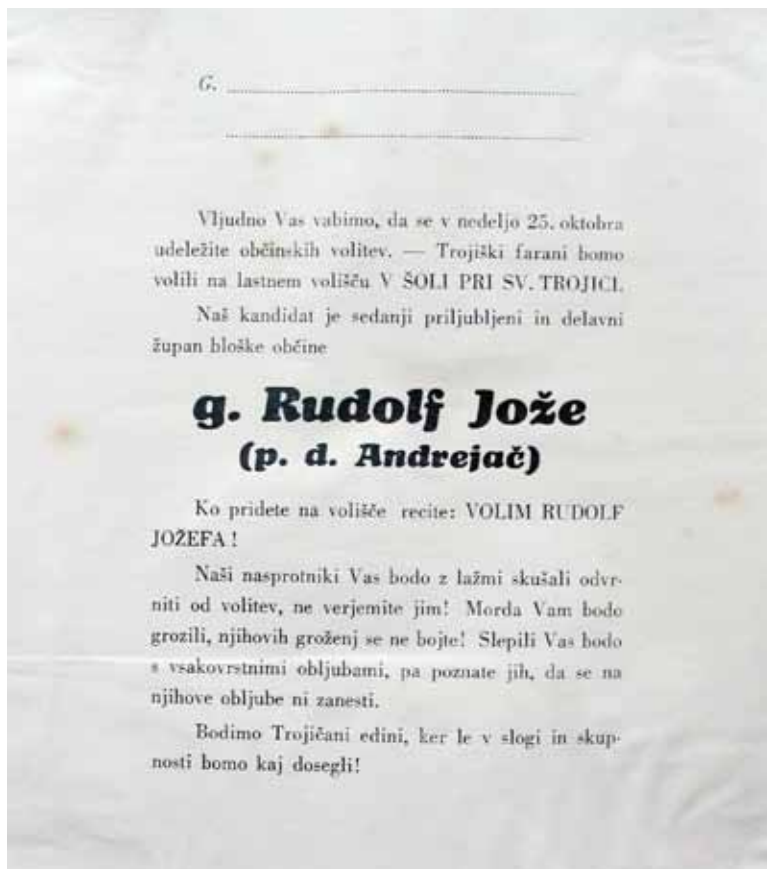
Spet. Sedaj se mi je zdelo, da je živali slišati že v Podulaki. Čutila sem bitje srca v vratu in glavi. Imela sem občutek, da se bom zdaj zdaj zrušila.

Kaj je? So psi, volkovi? Lovila sem sapo. Zdramil me je glas. Zagledala sem svetlobo. Znašla sem se v domači kuhinji in mama je vstala, ker je bila v spalni srajci. Prihajala sem počasi k sebi. Prijateljica si je dala dosti opravlja v stranišču. Domov pa sva le prišli nepoškodovani.

Poslej televizije nisem več hodila gledat v Stari trg. Ni pa me izučilo in sem še enkrat prišla v nevarnem položaju, ker sem oponašala živali, toda to več ne spada h gledanju televizije. Je pa mladost res norost, kajti sedaj gledam le vreme na ekranu.

Marica Marolt

Stara slika

Volilni letak iz leta 1936

Leti, leti, leti ...

... Primož z Runarskega!
Kot napovedano, so šli BOŠ-evci 27. julija na bungee jumping. Šlo jih je 6, za skok s solkanskega mostu pa se jih je odločilo 5. Pravijo, da so šli čisto do tal in da je bilo tako fino, da bi šli še enkrat skočit.

CVETLIČARNA SPOMINČICA

Vam po ugodnih cenah nudi veliko izbiro:

- maček in drugih jesenskih sadik
- zemljo in pesek za grobove
- okrasno lubje
- krizanteme v loncih različnih velikosti
- aranžmaje za 1. november (suhe kakor tudi sveže)
- rezano cvetje, lončnice, darilni program, aranžiranje daril, ...
- žalno floristiko (brezplačna dostava)

Sprejemamo tudi naročila za aranžmaje po vaši izbiri!

Delovni čas:

- pon – pet: 8.00 – 12.00 in 14.00 – 18.00
- sob: 7.30 – 12.30

Od 15. 10. do 31. 10. pa bo cvetličarna odprta
ves dan od 8.00 do 19.00!

- tel.: (01) 836 60 16
- mobilni: 031 631 386

Veseli bomo vašega obiska!

BOŽENA KOVAČIČ S.P.
PODGORSKA CESTA 12
1317 SODRAŽICA

KIA KRAŠEVEC
POOBlašČENI SERVIS ZA VOZILA KIA

- ▶ HITRI SERVIS ZA VSE ZNAMKE VOZIL
- ▶ VULKANIZERSTVO, AVTOGUME
- ▶ POMOČ NA CESTI
- ▶ AVTOELEKTRIKA, DODATNA OPREMA
- ▶ KLEPARSTVO
- ▶ OPTIČNA NASTAVITEV PODVOZJA
- ▶ PREIZKUSI ZAVOR, IZPUŠNIH PLINOV

AVTOSERVIS

Bojan Kraševc s.p.
Studenec 12a, 1385 Nova vas
tel.: 01/709 89 36, fax: 01/709 89 37
e-mail: info@krasevec-sp.si

*V oktobru bomo odprli prenovljeni
salon avtomobilov. Vabljeni!*

SENČILA

polkna
rolete
žaluzije
komarniki

**Uresničite svoje sanje
o svetlem,
varnem in toplem domu**

PANORAMSKE STENE

drsno-nagibne stene
dvižno-drsne stene
pregibno-drsne stene

OKNA

PVC okna
PVC/ALU okna
aluminijasta okna

VRATA

PVC vrata
aluminijasta vrata
protipožarna vrata

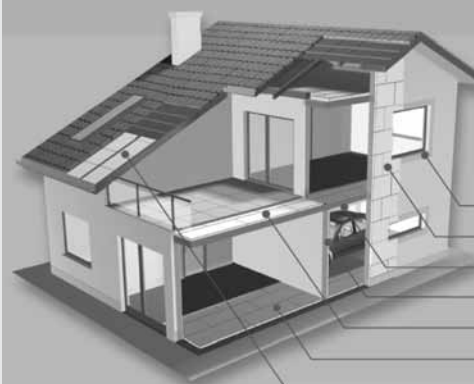
KOVINOPLASTIKA LOŽ

Lož, Cesta 19. oktobra 57, 1386 Stari trg pri Ložu,
tel.: +386 1 70 95 100, fax: +386 1 70 58 466
www.kovinoplastika.si

NOVOLIT, PODJETJE ZA
PROIZVODNJO IZOLACIJSKIH
IZDELKOV D.D. • NOVA VAS 56
SI-1385 NOVA VAS NA BLOKAH

TELEFON +386 1 7050 300
TELEFAXS +386 1 7050 330
E-MAIL NOVOLIT@NOVOLIT.SI
[HTTP://WWW.NOVOLIT.SI](http://WWW.NOVOLIT.SI)

FASADNI PROFILI
FASADNI SISTEMI
PRIBETONIRANE PLOŠČE
ABSORPCIJA ZVOKA
RAVNE STREHE
IZOLACIJA TAL
POŠEVNE STREHE

>>> CELOVITE REŠITVE NA PODROČJU TOPLOTNE IN ZVOČNE IZOLACIJE

Z NAMI VAM BO POLETI HLADNO IN POZIMI TOPLO

GRADBENO TEHNIČNA TRGOVINA

01/705 03 57
01/705 03 00

Pokličite svetovalci vam bomo
041/993 591

Ursa ELF 150 (rol=5,4m²) **21,82 €**

Železo betonsko Ø14 **0,86 €**

Štedilnik na trda goriva
K 155 beli Wamsler **401,10 €**

Kotel DEMIR DOKUM
SOLITECH DKY-S 5-34,9
(30kW) - brez regulacije **709,90 €**

Mreža arm. R 424 9/6
(15X25) dim. 6000x2200 **64,80 €**

Ponudba velja do razprodaje zalog. Cene vključujejo DDV.

VSE ZA GRADNJO od temeljev do strehe v Novi vasi na Blokah